

^v [/] ^v PŘEDNÁŠKA V CHRUDIMI

9.11.2013

Iva Adamcová

Iva Adamcová – Chrudim 9. 11. 2013

Písnička Franky dlouhán

Moc děkuju, moc děkujeme všichni, bylo to krásné!

Víte, nedávno, je to pár měsíců zpátky, mi napsal jeden človíček, který tady sedí a říká, že je starý zálesák a jezdí na potlachy. Já miluji potlachy. On říká, že vlastně je to takové potlachání, když za vámi někam přijedu a popovídáme si. Teď jsem měla úplně takovou silnou atmosféru, jediné, co tu chybělo, byla vatra. Dala bych si toho špekáčka. /smích/

Vítám vás, je vás tady hodně, děkuji vám. Děkuji vám za to, protože ono už je to cítit. Já jsem velice citlivá na dění a energie a skutečně vás potkávám už všude. Vidím dost tváří, jak se osvobozujete a jak všechno postupuje. I vaše dopisy, které dostávám, mě obrovsky inspirují. Využiju té jedné inspirace, která přišla minulý týden, protože mě oslovil človíček, samozřejmě, udělám to anonymně, aby se nebál. Vysvětloval mi: „Ivanko, já vám chci říct, že nejenom to, že jsem na živé přednášce, ale i to, že vás poslouchám, mě obrovsky očisťuje. Já jsem totiž před pár lety zažil nepříjemnou věc, a když jsem poslouchal z Ústí vaše povídání na páté čarkře, tak se začaly se mnou dít věci. Zrudnul jsem na krku, celý jsem se osypal, bylo to, jako když mi někdo drží smyčku okolo krku.“

Ano, tam se čistíte. Někteří z vás, prosím vás, zažijí možná čistivé momenty. Nebojte se toho, proběhne to rychle. Musíte to přijmout i jako poslední platbu, jinak by to neproběhlo. Letošní přednáška v Táboře byla docela dramatická, tam se čistilo hodně lidí, ale všichni byli šťastní a vraceli se do sálu. Někteří jsou už z větší míry dočištěni. Moje slovo je skutečně čisté a vysvětlím vám, proč tak reagujete na má slova. A to mě právě inspirovalo k něčemu, o čem jsem vlastně ještě nikdy nemluvila. Ano, člověk, když se vyvine, zruší takovou tu knutu zákona hmoty, který ve vás mluví, inspiruje vás k negativním věcem, vytváří vám iluzi oddělenosti a snaží se vám namluvit, že jste oddělená bytost, sama, a bojujete proti celému světu, proti lidem, proti situacím. A bráníte se emočně. Tato bytost je v iluzi dualitního světa. Ale tato hladina je skutečně iluzí a já jsem přišla proto, abych vás osvobodila.

A přišla jsem takzvaně „pokřtěná Duchem“. K pokřtění Duchem vás vedu, protože zrušíte tuto hladinu jenom v jediném případě, že přestanete prosazovat vůli člověka, jedince, který prožívá negativní emoce. Vy jste totiž Bohové, všichni do jednoho. A všichni jste stejným Bohem jako vaše okolí, akorát v oddělenosti prožíváte iluzi vašeho těla a vašeho jména, které jste dostali při narození vašeho těla, protože jste samozřejmě jedinec, který si zvolil celý svůj osud. Planeta totiž má osud nastavený kompletně. Každá buňka ve vesmíru má osud nastavený kompletně, protože v jednom jediném okamžiku, výdechem Boha, byl stvořený vývoj našeho vesmíru. A on se odehrává. To znamená, že vývoj v jednotlivých dimenzích pokračuje. První tři dimenze podléhají iluzi hmoty, která má vlastně úplně jiná pravidla, kde se odhazují ty nejtěžší věci, které jste kdy mohli prožívat v utrpení. Ano, zkuste si uvědomit, jak vás to osvobodilo, spoustu věcí z vás odpadlo, po poslechu základních přednášek.

A vrátím se tady k tomu človíčkovi, napsal velmi krásný dopis a říká mi: „Ivanko, jak je možné, že od září tohoto roku, kdy proběhly velmi krátké prázdniny, mluvíte úplně jinak?“ Ano, mluvím úplně jinak, jestli jste někdo slyšel audio přednášky. A už jsem zjistila, že tady je minimálně několik lidí, kteří vlastně znají jenom videa. Tak já to stejně shrnu, udělám takový soubor shrnutí všeho, abyste měli nastíněno. Proto ta Chrudim je tak důležitá, když se natáčí. Kde bude vlastně vysvětleno, proč jsem vás nejdřív vedla krok za krokem mechanicky, abyste začali vnímat jiným způsobem. Ten člověk mi psal - a je to pravda - že ty přednášky, které jsou natočené od září tohoto roku jsou úplně jinak vibrační, jinak obsahové. A on se divil. I to jinak vnímáte a má to na vás jiný dopad, ano.

Zkuste si představit, že vlastně konec všeho je, že vás vedu k obyčejnému lidství. A teď si zkuste představit, že bych přišla před kameru a řekla bych vám: „Buďte obyčejnými lidmi!“, tak mě kopnete do prdele, nikdo mě nebude poslouchat. Já jsem musela krok za krokem vysvětlovat mechanismus Boha, tj. že jste prožitek, že emoce, které se tady objevují, nejsou vaše. Pozor, mluvím teď o negativních emocích. Vy si smíte ponechat ty nejkrásnější emoce, ty jsou vaše. To je láska, klid i dojetí je souhlasná emoce, ale všechny negativní emoce vytvářejí nemoci. Samozřejmě, protože tehdy Bůh si přišel zahrát roli toho člověka a zvolil si DNA, tzn. program chování jeho těla a všech momentů toho člověka v osudu tak, jak jím procházíte, je nastavený. Dokud nebudete souhlasit s každým momentem, chci po vás jenom klid jako souhlas, nic jiného. Neběsnit, nenadávat, pocity, že vám to vadí, neodporovat nitrem. Pak se všechno změní. Ale hlavně, tady nejde vůbec o to, co se děje ve vašem životě, ve vašem osudu. To je iluze, to zmizí.

Zkuste si vzpomenout, kolik jste měli v životě dramatických okolností. Dneska se jim smějete. Když jste je prožívali, byly velmi obtížné. Byli jste bezradní, v křeči. Ne, ne, ne, stačí zachovat klid a budete vidět, jak se budou dít veliké změny, obrovské věci ve vašem životě a budete dostávat sami všechno, protože se sjednotíte v Bohu. Ale říct vám jenom „buďte obyčejnými lidmi“ bylo vlastně nemožné v tu dobu. A vezměte si, čtyřicet let jsem mlčela, než jsem vůbec směla pak dvanáct let pomalu vysvětlovat a trénovat na dobu, kdy budu takto s vámi mluvit. Proto pro mě bylo velmi lehké těch dva a půl roku vám dávat informace po kapičkách, kousíček po kousíčku přidávat informační potenciál, protože víc byste nesnesli, vaše těla by bolela, nepochopili byste mě. První přednášky byly o mechanismu přechodu, tzn. začala jsem vás učit, jak přestat odmítat na každé čakře. Každá čakra má své negativní emoce a vidíte, je to 5 čaker, tady máte jedničku, dvojku, trojku, čtyřku, pětku a přes šestou čakru vás převádím. Když se pak naučíte nedělat jednotlivé negativní emoce na těchto pěti postech, začne se vám otevírat pomalu a jistě třetí oko, začnete se vymaňovat tomu černému pánovi, který vás ovlivňuje a který za vás dělá a podsouvá vám ty emoce. Stačí neposlouchat. Někteří se ještě děsíte těchto emocí, protože je odmítáte. Tudy cesta nevede.

Abych vám to vysvětlila víc a jemněji, budu vám vyprávět příběh, který mě Otec nechal prožít tento týden v Teplicích na ulici. Bylo to neuvěřitelné. Já chodím 21 let pěšky na polikliniku a tam stojí dvě paní od Jehovistů. Nikdy mě nezastavily, i když jedna na mě občas mluvila, třeba mi říkala: „Vy tudy chodíte denně třeba pětkrát, kam pořád

chodíte?“ Říkám: „Já si chodím pro práci na polikliniku.“- „A co děláte, můžu se zeptat?“- „Jdu si pro otisky, dělám v zubní laboratoři.“ Říká: „Jé, moje neteř taky dělá...“ Já říkám: „Jak se jmenuje?“ Nakonec to byla moje kamarádka ze zubárny, já jsem jí dokonce pomohla vytvořit její soukromou laboratoř. Od té doby jsem ji viděla jako tetu té Jitušky. Uplynulo 21 let, my jsme se potkali a ona měla jinou kolegyni. Ta druhá paní byla zvláštní, taková usměvavá, malinká, drobná. A tento týden mě obklopily, každá z jedné strany: „Vás jsem dlouho neviděla, jak se máte?“- „Buď pracuji v laborce, a protože je práce hodně, také jezdím autem poslední dobou, některé doktory mám ve městě.“ A najednou, jak držela ty časopisy, říká: „Chcete si počíst?“ Já říkám: „Ne, děkuju, nechci si počíst.“ A ona: „Ale proč? Vždyť Bible je zákon.“ Já říkám: „Ano, to je pravda, ale i mnozí, kteří ji čtou, tak jí vůbec nerozumí. Stačí, když se člověk drží svého čistého svědomí, pak žije pod Bibli.“

A pozor, zjistila jsem na poslední chvíli, že se to dělo proto, že ta druhá paní byla připravená. A ta tak na mě koukala, držela ty své časopisy pod druhou rukou a říká: „No, přece Kristus nám slíbil, že budeme nesmrtelný. Vy snad chcete umřít a být nemocná?“ Já říkám: „Chci.“ A teď jsem jí tu jedinou zbraň, kterou měla, vyrazila. „Vy chcete umřít?“ Říkám: „Jasně, to je spravedlivý, přece tady nebudu do nekonečna.“ To byl šok. A ona: „Ale já ne, já nechci umřít.“ A já říkám: „Poslyšte, ale jestli to všechno děláte 21 let, chodíte s časopisy a přemlouváte lidi jenom kvůli tomu, že chcete být nesmrtelná, to je ryzí egoismus.“ A ta druhá najednou pochopila, byl to takový údiv, kdy vidíte na tom člověku, že mu to došlo. A ta, co povídala, nepochopila a pokračovala, přitvrzovala. A já povídám: „Poslyšte, vy jste nepochopila Krista. Ano, vy se přes něj dostanete, ale Kristus znamená pokoru. Všechno, co je tady na světě, musím přijmout. To znamená, jestliže já přijmu i to, že umřu, už nepodléhám vůli sebe jako člověka, že chci něco jiného, než co se tady děje. Tehdy jsem nesmrtelná.“

Ať se podíváte na cokoli, na jakékoli dění ve vašem životě a přijmete ho tak, jak to je: „Tak jó, tak mi někdo ukradl auto.“ Bum bum bum, peníze vám přijdou na auto za dva měsíce. Jestliže vám třeba vyhoří byt, to všechno je třeba přijmout. Všim jste protažení, prozkoušení, ať je cokoli v rodině, ať se to týká i smrti, odchodu druhých lidí. Uvědomte si, že to vždycky musíte jenom respektovat. To je pokora přijetí. Vždyť se to stalo. Jsem vděčný, že jsem s tím člověkem směl žít, měli jsme spolu krásný čas, ve kterém jsme se učili, ať z té pozitivní nebo z té jakoby negativní stránky, ale všechno bylo užitečné. Bylo to nádherné. Užijte si všechny ty stavy s těmi svými blízkými. Ať dělají to nebo to, ve smyslu plus nebo minus. Všechno je dobře, protože já vás vyvádím z iluze duality. Opravdu, a právě proto budu teď mluvit dál, protože tady je hodně lidí, kteří neslyšeli audio přednášky, tak vlastně neví postup, který jde vzhůru. Základ tedy umíte všichni, víte, že když přestanete dělat negativní emoce, všechno zmizí. Každý víte, kde máte rezervu. Někdo neumí trojku, někdo neumí dvojku, někdo ještě posuzuje, neumí pětku, že jo? To je zbytečný. Všichni jste jeden jediný Bůh, který se rozdobil do maličkých hmotných těl a teď si hraje, aby našel sám sebe. Všichni jste jedno. A právě proto se dějí všechny věci. A když přestanete odporovat osudu v tom smyslu, jaký jste si vybrali, tím všechno zmizí a dostanete se do stavu, kde je všechno dobré. To je praxe. Ta praxe vám změní úplně celý život, protože najednou přestanete podléhat iluzi hmotného světa.

Ano, planeta má osud nastavený, vy jste si vybrali část osudu planety v tom vašem malém tělíčku. A dobře poslouchajte, to, co tady z vás teď bude padat do té planety, ovlivní to, kde jste. Z vás mají totiž padat jen pozitivní věci. Žádný strach, žádné vztahovky, žádné zlosti, žádná kritika, žádná přání. Co to znamená přání? Přání je, že já jako člověk chci něco jiného, než je tu. To je moje vůle Ivy. Stav Boha je, že respektuju to, co se děje, protože vím, že je to můj osud a je to tak, jak to je. Tehdy se vymaníte z područí zákona hmoty neboli Satana neboli egoismu, který prochází v oblasti vašeho třetího oka, a to vaše oko se vám začíná otevírat. To už jsem říkala na základních přednáškách, protože já vám nabízím informace.

Tenkrát to bylo jiné, dneska už jste skutečně zdatní, jak se vyvíjíte. A já jsem čekala rok a tři čtvrtě, až jste se dovyvinuli do určitého stavu, kdy už to oko jste měli opravdu pootevřené. A na každé té přednášce to pracovalo a pracuje podle toho, v jakém období vašeho vývoje přicházíte. To oko se vám těmi informacemi tak jako pootevře, a pak si ho přivřete a jdete do toho svého života, do svého osudu si prožít tu praxi. Z každého toho povídání, byť byste poslouchali stejnou přednášku, ale poslouchali ji třeba několikrát, si odnesete něco víc, protože jste se už mezitím v čase vašeho těla, které se posunuje v osudu, naučili, už jste si ověřili, že vlastně to pracuje, a tehdy se může skutečně všechno změnit. Začnete vnímat, že to skutečně existuje. Ten Bůh se vám začne zjevovat. Začne vám posílat i věci, které potřebujete. „Teď potřebuji tohle...“, to je jenom mihnutí se, že ta hmota vám dává vědět, co potřebujete.

Hmota je iluzí, ona vám začne sloužit, Matka Země. A je jedno, jestli přijde ve formě Matky Země druhý člověk. Ano, tělo člověka jsou prvky Země, tzn. planety, to je naše matka, do které jsme se přišli jako Bohové zahrnout, abychom si vzpomněli, kdo jsme. To je nejdůležitější přechod ze všech dimenzních polí, kdy končí pro vás vnímání hmoty jako stav utrpení a začíná osvobozující pocit, kdo jste. Tady můžete vidět, jak jsem říkala, a už to prožíváte, že jsem převaděč. Ano. A teď pozor. Já jsem se narodila už čistá, tzv. pokřtěná Duchem. Nejsem křtěná vodou, nejsem křtěná žádnou církví, moji rodiče sice oba byli křtění, ale nechodili do kostela, byla jsem vychovávána ryze ateisticky. Ale přesto rodiče, hlavně tatínek, byli věřící v tom smyslu, že byli obrovsky čestní. Maminka měla trošku mouchy, ale je tam hodně ryzího, takového zvláštního charakteru. Má ho opravdu hodně. Vidíte, já jako Bůh jsem si vybrala DNA, které mi už usměrnilo tu cestu mého vývoje. Oni na mě byli velmi přísní, nesměla jsem spoustu věcí dělat. V dětství jsem se tomu trošku ještě bránila, že bych chtěla, ale ne už tělem, že bych se vzbouřila. Já jsem věděla, že jim to nemůžu udělat, protože bych je trápila. To je taky pokora.

Ale to všechno bylo nastavené. V dospělosti jsem vnímala, že skutečně jsem si nemusela spoustu věcí prožít a byla jsem spokojená, že mi to vlastně nedovolili. Tady ten osud je vlastně nastavený. Ale pozor, teď se čekalo samozřejmě. Čekalo se, nebyla jsem křtěná, nicméně, já jsem se chovala v Bohu. Vždycky jsem zažívala zvláštní stavy, protože jsem věděla, že mě něco chrání. Chránila mě čistota mých úmyslů bez nějakých odporů, které bych vytvářela v osudu. A to se ke mně vracelo s obrovskými zázraky, to se skutečně odehrávalo. A směla jsem si to prohlídnout. Já se k tomu dostanu, co znamená křest, protože někteří z vás to mohou zažít, není to moc příjemné, když se to

děje, ale my se k tomu dostaneme. Po dobu, co posloucháte přednášky, jste se dostali do stavů, kdy se hodně věcí vyřešilo, hodně věcí jste si uvědomili, hodně věcí jste přestali dělat, ve smyslu negativních emocí. Začínáte se osvobozovat a samozřejmě vaše Nadjá neboli Bůh ve vás, vy, to je vaše skutečná osobnost, si začíná pomalu vzpomínat. Krok za krokem vás vaše Nadjá vede do životních situací a někdy i do různých dramatických věcí, které se odehrávají ve vašem životě, s různými lidmi. Je to záměr.

Je to váš vlastní záměr, abyste zjistili, jak zareagujete v dané situaci a na čin druhého člověka, který vám přijde něco udělat. Jestli ještě odporujete nitrem. Proto jste si to zvolili. A teď si představte, že se v tu chvíli ještě bráníte nějakou emocí, třeba zlostí. Protože jste se chtěli najít jako Bůh, znovu se nastaví něco podobného do vašeho osudu, třeba za 14 dní, za měsíc, znovu jste dostali šanci. To je vaše vůle, že se to děje, abyste zase byli prozkoušeni, jestli máte odpor slabší, a pak bude zase slabší, až jednoho dne se nebudete bránit ničemu. Tehdy se otevře hladina nad vámi. Vy už nebudete umět zareagovat jakýmkoliv způsobem. Je to obrovsky osvobozující.

Já jsem vyprávěla v Ústí, a tady je hodně lidí, kteří neslyšeli audio přednášky, o mé letošní zkušenosti s jedním nájemníkem mé dcery, která pronajímá byt. A já se o něj starám. Ten člověk přestal platit, nemohl platit. On to byl takový človíček, který nejdřív přišel o práci, pak jí dostal, platila pojišťovna, protože byly záplavy. Je zedník, už je to starší člověk. My jsme akorát podepsali smlouvu, nikdy jsem ho předtím neviděla, bydlím 100 km daleko, ani jsem do toho bytu nejezdila. Naštěstí nemohl platit, protože když jsem přišla po roce do bytu, to byla katastrofa. Ještě mě to Nadjá prozkoušelo nádherným způsobem, protože já jsem říkala: „Prosím vás, když nemůžete, tak to ukončíme, ale já můžu přijet týden před koncem měsíce, aby vám zase nenaskočil další měsíční nájem, že jo, to je zbytečný. Přestěhujte se třeba na ubytovnu, tam to máte levnější.“ Já se neumím zlobit na toho člověka, a když, tak to jenom zahraju. Představte si, tak jsme se domluvili, že v pátek ráno v osm přijedu. Já jsem si říkala, že bude vystěhovaný a byt hned vymaluju. Měla jsem auto narvané po střechu barvami, štaflemi, hadry na sebe, hadry na uklízení, štětkami, různými igelity. Zazvoním v osm hodin, protože jsem věděla, že tam ještě bydlí, než mi předá klíče. Zazvoním, on sešel dolů a říká: „Já ještě peru.“

Říkám: „To nevádí, pane H..., to nevádí, odpoledne si přijďte pro prádlo, já vám ho dám.“ Jenže vylezu nahoru, byt narvaný věcmi, ale hlavně ta špína, to jste neviděli. Tam byla žlutá vanilková nová linka, to vypadalo, že v životě vanilková nebyla, všude kecance po celé lince, to bylo špinavý! Já byla v šoku, rozhlížela jsem se a ještě mu říkám: „Prosím vás, proč jste mi nezavolal? Jedu malovat, vy jste souhlasil a já jedu 100 km.“ A on říká: „To jsme si asi nerozuměli.“ Já říkám: „Tak jo. Pak jsem za sebou zavřela dveře. „Prosím vás, ale za týden, prvního, znovu přijedu, ale to už chci mít byt vyklizený.“ - „Jo jo, jo, budu mít klíče připravené.“ Sedla jsem do auta, držela jsem se volantů a říkám si, tak já zase přijedu domů s tím vším. Hele, já jsem přijela domů a už jsem byla připravená na malování; potřebujeme vymalovat kotelnu. Abych se zaměstnala, vrhla jsem se na tu kotelnu, už byla docela špinavá, ale mně se ulevilo díky tomu bytu, protože jsem si myslela, že ty stěny vůbec ani nevymaluju. A když jsem

vymalovala tu špinavou kotelnu, co jsme měli jako jediný rest v baráku, to bylo tak bílé, až mě bolely oči. „Jé, to je super, já určitě vymaluju i tu Konšelskou!“

Uplynul tedy týden, já jsem přijela převzít byt, tlouklo mi srdce, co tam bude, jestli se odstěhoval, neodstěhoval. On přišel, všechno bylo vyklizený, ale špinavý. Radši nebudu koukat. „Víte co, pojdte, já vám to tady podepíšu.“ Říkám mu: „Chybí polštáře, nevadí, nechte si polštáře.“ /smích/ To byl původně nekuřácký byt, ale už byl kuřácký i bez kouření, protože to, co bylo v těch stěnách, to si nedovedete představit. Přejela jsem hadrem po dlaždičkách v koupelně a bylo to hnědý, do sprchového koutu nebylo vůbec vidět, tam byla taková žlutá mastná 3 mm vrstva, že jste byli úplně jak zakrytí v té skleněné kukani. Věděla jsem, že nedonutím toho člověka, to nejde. Tak jsem říkala: „My to podepíšeme, vy si vezmete věci...“ - „Jo, jo, jo.“

A tam přišel ten egoismus, to bylo nádherné. Víte, potom když už spolupracujete s Egem, už nevnímáte nic jako špatné. Najednou přes něj přišel Satan a on tak mile říká: „No, na to, že jsem chlap, tak jsem docela čistý.“ A přešel těma špinavýma rukama po té vanilkové původní lince. Na mě se navalilo takový horko a říkám mu: „Prosím vás, nebavte se o čistotě, nebudeme rozebírat tohle téma, já vám to tady podepíšu.“ A slušně jsem se s ním rozloučila. Stála tam nová sedačka s krémovým potahem, já jsem ji tam zařizovala a přes to jsem dala takovou černou tygrovanou deku. A říkám: „Já tu deku stáhnou a vyperu ji.“ My jsme tam stáli oba a jak jsem stáhla tu deku, to jste neviděli. My oba, on i já, jsme zůstali koukat – tam byla asi metr a půl šíře, jak si sedá do prostředku těch dvou metrů – to bylo, jako když nasušíte bláto a nastrouháte ho na jemném struhadle a takhle to posypete. Tam bylo asi i načůráno, takový fleky, a teď se to vysypalo na takovou hromádku a oba jsme koukali. On si asi myslel, že ho možná zabiju, ale ve mně se nic nedělo.

To právě vám chci vysvětlit, že v takových situacích, když cítíte, že nic... Ježíš, to je tak osvobozující. A on v tu ránu musel cítit vděk. A teď nastal ještě další okamžik, kdy ten Satan mě prozkoušel i v tom, že ani neumím ublížit, protože nejenom, že tam bylo to blátíčko, špína a fakt obrovský hnus, ale tam ještě byly starý smradlavý slepený slipy natlačený ve škvíře, kde se tam sedí. A já ho nechtěla ranit, tak mu říkám: „A co ty ponožky?“ On tak opatrně vzal ty slipy, abych neviděla, že to nejsou ponožky, stáhnul je a vznikla hromada, jak jsem stáhla i ten běžový povlak. Já jsem se toho štítla a on povídá: „Můžu vám to odnést do auta?“ Já říkám: „To budete hodný.“ Tak mi to odnesl do auta, podali jsme si ruku a já jsem vyrazila. Jela jsem asi dva kilometry po dálnici a v tom výjezdu na dálnici jsem měla tak otevřené srdce, to byla taková úleva. Já jsem viděla, jak všechno je dobrý. Za prvé, já jsem si to zvolila. Vy si vždycky zvolíte všechny dramatické situace vašeho života a jedná se o to, jestli tím dramatem projdete s odporem, ke kterému se přikloníte, anebo jestli už tam není nic. To je tak neuvěřitelná záležitost. Já jsem jela fakt jako Bůh, v noci jsem vyrazila po té dálnici, mně bylo tak dobře, já jsem cítila jenom štěstí, že je pryč, protože kdyby tam zůstal ještě další rok, už by ten byt neexistoval, byl by už totálně zdemolovaný. Ale tady jde o to, že vy projdete tou situací, která je v osudu nastavená a zjistíte, že už nereagujete.

Pozor, nevyčítat si, když ještě reagujete, protože ono se to točí v takové spirále, každým tím návratem reagujete míň, míň, míň, míň. Je super, že ještě vím, že tak reaguju, příště

to bude lepší. Jakmile byste si vyčítali, že ještě reagujete, blokujete se výčitkou. To je zbytečný, prosím vás. To je systém. Zkrátka všechno, co se odehrává v osudu, máte v kódu DNA. Proto teď se mění DNA člověka, ale pozor, ne všech. A proto také lidé, kteří podléhají systému 3D mají v DNA jenom zakódovanou 3D, teď prožívají obrovsky těžké chvíle, ale k tomu se taky dostaneme, protože vám to všem moc ráda vysvětlím. Základ byl, že rok a tři čtvrtě jsem vlastně mluvila o tom, jak mechanicky zastavit vaše negativní emoce. To je velice důležité, protože vaše sídlo egoismu, domeček, kde bydlí vaše Ego, je v levé hemisféře. A to už moc dobře víte, že levá hemisféra sčítá, hodnotí, počítá, samozřejmě, vidí svět jakoby pragmaticky. Levá hemisféra vám vysílá negativní emoce, to je útok té hladiny, toho egoismu, zákona hmoty. Ty se tam odehrávají sami od sebe, to nejste vy. Do té doby, než zeslabíte egoismy na všech pěti čakrách a začnete si praxi ověřovat v životě, že to jde, pak už je to rychlejší.

Pak už víte, začínáte se v tom svém božství zabydlovat a začínáte sami sebe pouštět do těla, které jste do té doby považovali za sebe. Vaše tělo nejste vy. Vaše tělo je dům, ve kterém bydlíte a má číslo popisné, kterým je vaše jméno. Ale ten, který tam má bydlet je ten, který si zvolil ten pohyb. Vezměte si, vy máte tělo, abyste tady mohli dělat věci, které máte udělat. Jenom tak ho máte využívat a máte dělat samé věci, které přispějí k pozitivě na této planetě. Už jsem to nedávno vysvětlovala a já se k tomu dostanu, ale až za chvíli, až probereme vrstvy, abych vás nevyděsila. Vás, kteří jste ještě neslyšeli další audio přednášky. Protože jste zodpovědní za všechno, co vydáte z vaší buňky, kterou vlastně představujete, tzn. z vašeho hmotného těla. Z vás má na tu planetu padat jenom skutečně dobrá věc. Optimismus, přijetí. To je jediné, kdy se naučíte být Bohem ve hmotě, vědomým Bohem ve hmotě, kde se otevře hladina zákona hmoty. A ta hmota vám začne sloužit. Tehdy dostanete vše v pravý čas, finance i věci, které potřebujete k běžné potřebě, ať je to třeba auto.

Já jsem dostala ve svém životě 4 auta, vždycky v době, kdy jsem je potřebovala. A pozor, když jsem o nějaké to auto přišla, protože třeba dosloužilo nebo jsem ho musela prodat, že třeba hodně žralo, tak se děly vždycky neuvěřitelné věci. A vždy jsem viděla, že se někde něco blíží. Nevím, jestli jsem vám vyprávěla, když jsem prodala svého starého bavoráka, jaká to byla parodie. Já jsem to auto chtěla prodat, protože už hodně žralo, po městě žralo 18 litrů, to si nedovedete představit. Když jsem jezdila ke svému muži na dlouhou cestu, tak to žralo jenom 12. To jsem šetřila vždycky 3 měsíce, než jsem našetřila, abych se dostala tam a zpátky. A teď jsem si říkala: „No jo, ale jak já se ho zbavím?“ Už tam spoustu věcí nefungovalo, nicméně ještě jezdilo dobře. A co bylo úžasný, mělo kouli vzadu na vlek, tak vlastně mohlo někomu posloužit na nějaký krátký trasy, když chtěl něco vozit. Tak jsem to auto zaparkovala před barákem, dala jsem tam ceduli s telefonním číslem a rozhodla jsem se ho prodat. Jára říkal: „Za kolik ho prodáš?“ Já říkám: „Já nevím, asi za deset. Tři a půl tisíce jsou gumy, to je vlastně o to míň.“

Zazvonil první zvonek, stál tam takový klučina v utíkáčku, bylo vidět, jak nemá peníze, ptá se: „Prosím vás, za kolik to prodáváte?“ Já na něj koukám a nemohla jsem mu říct těch deset, řekla jsem sedm. Byly otevřené dveře do kuchyně a tam můj muž jedl. Když jsem přišla do kuchyně: „Neříkala jsi, že to prodáš za deset?“ To byla docela sranda. A

představte si, přihlásil se po čase nějaký pán, byl to důchodce, řekl, že ho potřebuje, že potřebuje vlek a že bydlí v Krupce a kdesi cosi. A ptal se, co to umí a neumí. Já říkám: „Podívejte, já jsem ženská – trošku se jako poplácám – já jsem ženská, vy si pozvete nějakého odborníka, ať vám to auto prohlídne.“ Představte si, přišel s ním člověk, já jsem jim dala klíče, vyjeli si před garáž, byli tam hodinu, lezli do auta, všechno zkoušeli. Toho druhého chlapa jsem v životě neviděla a najednou sejdou vrátit mi ty klíče, podává mi je a říká: „Já si to беру, to auto mi vyhovuje.“ A ten druhý za ním na mě mrkal, jako že jo, jako kdybych s ním byla domluvená. /smích/

To už jsem jasně věděla, kdo na mě mrká, že jo. Ten chlap si to ani nemusí pamatovat, ale zkrátka to společné Nadjá na vás skutečně někde mrká jako Bůh. Auto si pán koupil 7. prosince, uplynul měsíc a já jsem měla doma v sobotu jednu holčinu na výklad, to jsem ještě dělala osobní výklady. Já říkám: „Ty se musíš domluvit i s čertem, rozumíš?“ Já jsem jí vysvětlovala komunikaci s druhými lidmi a ona pořád nemohla pochopit. „Jakýkoliv útok můžeš zvládnout.“ Najednou mi zazvonil telefon. „Já to zvednu, vydrž, Míšo.“ Zvednu telefon a ten pan důchodce řval a nadával na to auto: „To je hrozný, co tam všechno není...“ Křičel a křičel a ona viděla, jak jsem byla klidná. To bylo, jak když je to domluvený, využitý na ten její výklad. Já jsem pána nechala vykřičet, pak říkám: „Prosím vás, já jsem vám říkala, že tomu nerozumím a nikdy jsem vás nechtěla nějakým způsobem obelstít, abyste si pozval nějakého automechanika, který to prohlídne. Vždyť jste tam byli spolu, on vám říkal, že je to v pořádku, jsou to drobnosti. Já jsem vás nechtěla nikdy obalamutit, nicméně, dám vám telefonní číslo na dva opraváře. Jsou super, oni vám tam za pár šupů cokoliv vymění.“ Tam totiž byly i užraný kontakty od žárovky, oni mi je navařovali, ale auto bylo úžasné, takový sympaťák.

To bylo fakt představení pro tu holku, co tam seděla, protože najednou ten pán do toho telefonu říká: „Ježíš, já se vám omlouvám, já jsem na vás křičel, že jo?“ - „To nevadí, ozvěte se jim, oni vám vyjdou vstříc, oni to auto znají.“ - „Jé, vy jste hodná, vy se fakt na mě nezlobíte?“ Já říkám: „To víte, že ne.“ A teď jsme to típli, holka seděla a koukala. Ano, vy musíte přehlížet útok toho egoismu. Ego totiž chce ublížit a chce, abyste se bránili, abyste zaútočili také. Vy můžete klidně zaútočit jenom tělem, udělat „bububu“, to taky jde, ale to už musíte být mistři a nenecháte se chytit, pozor, prožitkem. Ale když to neumíte, tak se radši do toho nepouštějte. Klidně budu vypadat jako blbec, který si nechá nadělat na hlavu. Tehdy vyhrajete, protože vy jste zodpovědní za to, jestli tam vznikne negativní emoce nebo ne. To je neuvěřitelně osvobozující pocit, když už tohle zjistíte. A tehdy skutečně všechno probíhá hladce.

Uplynul rok a tři čtvrtě a vy jste se učili ze základních přednášek, už na vás vidím, jak vnímáte praxi, mnozí z vás už zažívají obrovské změny v životě. Najednou všechno funguje, rodiny se stmelují, dlouho rozbité vztahy se najednou napravují, všechno se mění. Skutečně stačí jenom postoj a na dálku myslet na toho člověka, jenom ten postoj vám otevře cestu. I kdyby ten člověk nechtěl s vámi léta promluvit, nevadí to, vy to jednou za čas zkusíte a zase na něj s láskou myslíte, protože vnímáte, že on je pod knutou černého pána, který ho drží v egoistickém postoji. Už tehdy jste prozkoušeni, protože neumíte ublížit ani myšlenkou. A pozor, různé texty, různé knihy, které se dlouho potulovaly po planetě, vás učily tzv. vysílat lásku. Prosím vás, nedělejte to, to je

ještě stav, kdy záměrně vysíláte lásku za tím účelem, abyste někoho rozbili tou láskou. Ano, láska je nejsilnější zbraň, ale toto je ještě stav bílé magie. Ne, jediný stav, který vám je dovolený, který je přesně v té prostřední cestě, je soucit s druhým člověkem, když na vás jakkoliv zaútočí. Přece víte: „Jak se do lesa volá, tak se z něj ozývá.“ Ano, co já udělám světu neboli zbytku sama sebe jako Bohu, svět udělá mně. Pozor, tady jsou tak delikátní jemné věci, že si to nedovedete ani představit. Pokud je někdo hodný jenom proto, aby se všechno změnilo, tak to dělá pro sebe. On vlastně čeká, až se mu to vrátí. Ale tehdy ten Bůh a svět bude taky čekat a nic nedostanete. Protože tam je vlastně skrytý egoismus, který si vlastně ten člověk vůbec neuvědomí.

Všechno, co tady položíte před sebe, co vyšlete, to se vám vrátí. Jestliže na vás někdo zaútočí a vy s ním jenom soucítíte, protože víte, co ho potká, když položil do světa to, co položil, tak už se nemusíte ani zlobit ani neodpouštět, nic, to jsou iluzorní stavy, které se dějí pouze v dualitním světě. V páté dimenzi neexistuje neodpuštění, tam víte, že jste všechno a že lidé vám ubližovali jenom do té doby, dokud jste se bránili. Vy jste si naprogramovali, aby vám to dělali, abyste zakusili reakci, jestli ještě odporujete nebo ne. To neexistuje zkrátka. Neexistuje vlastnit nějakého druhého člověka. Vidíte, že každá buňka v těle má svůj úkol, svůj osud, svůj řád, všechno, co má udělat. To znamená, že se pohybujete právě ve svém osudu přesně v místě, kde jste, s lidmi, kteří tam jsou. A je jedno, jestli tam jsou celý život nebo dočasně, nějakým způsobem. Nikdo vám nepatří. Ani vaše tělo se jménem vám nepatří, to tady taky necháte a odložíte ho. A všechno, co tady máte k dispozici, máte jenom půjčené, i výplatu máte půjčenou, to je blbý, co? /smích/ Ne, fakt, je to jenom hra. Je to hra na to, že něco mám a jestli jsem schopný to někomu dát, vzdát se toho. Věřte mi, když to tomu světu dáte, vrátí se vám to.

Chcete se na něco zeptat? Počkejte, já vám dám mikrofon.

Já řeším v této souvislosti věci, jako podpora Greenpeace a podobných organizací s tím, že já to dělám proto, že si myslím, že by se lidi měli chovat k planetě s větší úctou. Je to správný záměr nebo není?

Dobře, já vám to vysvětlím. Je to trochu komplikovanější, než se k tomu dostanu. Víte, všechny organizace, které ještě bojují, tak sklídí odpor, to vidíte zrovna u toho Greenpeace. Víte, ten stav je jiný. To je iluzorní stav duality, myslet si, že se děje něco špatně, což lidé nevědí. Já se k tomu dostanu později, ale už vám to řeknu, už jsem vám to nastínila. Každý bod ve Vesmíru má svůj vývoj a vyvíjí se tak, jak má. Skutečně na planetě se dějí všechny věci, které v osudu ta planeta má. To je zapotřebí vědět jako základní informaci. To znamená, že na planetě do nedávné doby, když ještě byla 3D, se nacházeli bytosti ryze třídimenzionální, které bojovaly v oddělenosti jakýmkoliv způsobem emočně i fyzicky. Dneska už to neplatí, od konce března letošního roku je planeta ve stavu 5D. A teď si představte, planeta se sama čistí, prošla do 5D a její vibrace obrovsky stoupla. Všechno, co se týká našich hmotných těl, je taky planeta, a když to zevnitř oživíte Bohem, který odmítá a žije v iluzi, tak vás to smete. To jsou věci, které musíte pochopit.

Já jsem řešila, je to rok zpátky, v Jičíně byli dva báječní manželé. Ta paní 14 dní před přednáškou hrozně plakala, volala mi domů telefonem a říkala mi: „Co mám dělat, tady mají takovou krásnou alej, nevím kolika lip, oni je chtějí pokácet a my nevíme co s tím!“ A brečela srdceryvně. Já říkám: „Prosím vás, za prvé se uklidněte. Vyřešíte to, když budete brečet? Víte, když přijdete na úřad a tam jim začnete vyhrožovat, tak vás akorát pošlou do prdele. Tam bude vždycky někdo, kdo za to jenom částečně zodpovídá a bude rozezlený, co si to někdo dovoluje, že jim tam nadává. Každý máme jenom určitý úkol. Jestli ta alej tam má být, tak tam bude, a když ne, tak tam nebude. Pokud chcete zachránit alej, máte se pokusit vzít jako nástroj svoje tělo, dovést ho na ten úřad a tam se slušně s někým domluvit. Když budete milí, slušní, předložíte jim to rozumně, tak tam může být někdo z lidí, který za to zodpovídá nebo zase kontaktuje jiného. Uvidíte, že se všechno změní, ale bojem nemůžete nic změnit.“

Pak jsme přijeli do Jičína, ta paní přišla za mnou a říká: „Představte si, oni porazili jenom dvě z těch asi šedesáti lip, ale my jsme z toho byli vyvalený, předtím na nás každý křičel a najednou to šlo.“ Pozor, vy byste neměli ani brečet, když to nevyjde. „Já jsem se o to pokusil, já jsem udělal všechno, co jsem mohl, to stačí.“ Jestli ta alej tam nemá být, tak tam nebude. S tím zkrátka nic neuděláte. Nezapomeňte, že planeta má vše skutečně nastaveno.

A teď pozor, jestliže se rozhodnete, že tam chcete přispět peníze, je to vaše věc. Zase, když už se rozhodnu, přispěju, ne, tak nepřispěju. Ale rozhodně, věřte mi, planeta se čistí sama. Vy máte DNA ve svých tělech a pokud se chováte tak, že na planetu přidáváte jenom pozitivitu, tzn. klid bez odmítavých emocí, tehdy se vám nic nestane. Jestli je tam třeba jenom prosba, odmítáte to, co se děje. Už jsem to nedávno říkala, a to jsem vás nechtěla děsit. Dělal se třeba meditace za zastavení války v Sýrii. To je 3D akce, to je bílá magie, to je přání, aby se někde na planetě nedělo to, co se děje, ale ona se čistí. Tam se to děje, protože je zapotřebí, aby se vybil obrovský egoismus bytostí, který se tam odehrává. A planeta má skutečně osud nastavený, to je iluze lidí, kteří přehánějí dobro. To jsou stavy bílých mágů. A pozor, bílí mágové teď jsou velmi nemocní, protože planeta v 5D už se k nim chová jinak. Všichni léčitelé, kteří zasahují do karmy, považují nemoc za špatnou. To je jejich vůle, že dělají dobře, protože žijí ještě ve světě, kde je dobro a zlo. Ale to není pravda planety. Každý jedinec je zodpovědný za to, co tady vydává ven.

Pozor, vy jste se sem přišli učit, proto já jsem učitel, já nejsem léčitel. Stav léčitelství je pod třetím okem. Napřed dlouhé životy - a to už víte jakým systémem – každý kousek, který přidáváte vlastně v kanálu utrpení a pochopení, co za život vlastně prožijete, vám zvyšuje život po životě náplň. Až jednoho dne se dostanete k obrovskému navýšení svého božství. Najednou už vnímáte, že ve vás něco žije a něco se tam děje a už reagujete ke svému okolí různými myšlenkami a ono se to plní, tehdy přicházíte k první nezvládnuté zesílené vůli člověka a začnete zneužívat své božství k tomu, abyste vládli, což je negativní věc, přeženete negativitu. To je systém černé magie. Začnete být vypočítaví, posílat na někoho, kdo se vám nelíbí, útoky, abyste ho zlikvidovali. Prožijete si několik životů této zvýšené negativní aktivity. A pak vám dojde, protože dostanete

samozřejmě hodně na prdel, že chcete už dělat dobro. A zase přeženete dobro, protože si ještě myslíte, že existuje dobro a zlo. Jenže tak to není.

Já jsem paní učitelka, která přišla pro bílé mágy, co vycházejí z iluze duality. Vzpomeňte na Krista, na pokoru. Vy se nejprve musíte naučit nepoužívat magii, stát se sami Bohem, abyste zázraky mohli dělat, ale ne takové, že uděláte „húúúúhuhuhu“ na někoho a on se změní. Ne, zázraky se budou dít přirozenou cestou, budete mít všechno v pravou chvíli. Proto si bílí mágové zažívají různé stavy odklonů, jako je třeba duchovní pýcha. Víte, každá magická hladina má víc fází, proto je tam víc životů, ve kterých různě odkládáte věci. Někteří bílí mágové jsou pyšní na to, že umí víc, že jsou lepší než druzí lidé. A ti jsou dneska nemocní na jedničce, na dvojce. Co to je duchovní pýcha? „Já si myslím, že jsem lepší než druzí.“ Pozor, systém celku znamená, že když si myslím, že je někdo lepší, tzn. ostatní lidi jsou horší. A protože Bůh nezaznamenává pocit horší, zaznamenává pocit dobrý-špatný, tak vlastně bílý mág, který má duchovní pýchu, si myslí, že ostatní lidé jsou špatní. A už to jede na jedničku. Už se sevře jednička. Dneska má hodně léčitelů problémy s nohama a s dvojkou. Pozor, dřív to fungovalo, do března roku 2013, ale teď už ne.

Cokoliv kdo tady položí egoistického před sebe, okamžitě je náraz. Mohli jste si procítit, když uděláte něco egoistického, když se přikloníte k té egoistické myšlence, která tam přijde z hladiny, která vám nepatří, okamžitě vás něco bolí. Jakmile si to uvědomíte a odmítnete to, hned se to vyčistí, hned to jde pryč. Teď to reaguje obrovsky a to je, já se vrátím k tomu Greenpeace, to je čištění planety. Nebojte se, ona se otřepe. Ona se sama třepe, vy si nemusíte ani jako Greenpeace dělat starosti, co tady bude a nebude. To se očistí skutečně úplně samo. Nicméně, já se stejně k tomu potom ještě vrátím, k těm organizacím, které tady jsou. V této době je tady obrovský náběr různých zvláštních věcí, které jsou vám k nabídce. Já o nich ráda budu mluvit. Prosím vás, nesahejte k žádným minulostním čištěním vašich životů. Žádné léčebné kódy nebo dokonce meditace na dorůstání orgánů, to je všechno magie a vůle člověka. Vy jste se sem přišli naučit být obyčejným člověkem, nepodléhat egoismu, abyste nebyli nemocní, proto musíte zaplatit poslední platby do posledních proběhlých egoismů. Když to ještě někdo neudělá a podlehe tomu, přikloní se ještě k fázi 3D.

A věřte mi, že budete pokračovat, protože vývoj se nesmí přerušit. Pokračuje se tam, kde skončí ten osud, který je v nabídce. Jenom vás na to upozorňuju a věřte mi, že ať se rozhodnete jakkoliv, vždycky je to správně. Je to jako rozdělení do první a druhé třídy, to je úplně jedno. Kdybyste nezvládli výuku v první třídě, byli byste v té vyšší třídě potom nešťastní, to nejde, tam byste všemu nerozuměli. Prosím vás, vždycky se rozhodnete správně. Možná ještě v něčem pochybujete. Já jsem učitel, který vás vede k Bohu, tzn. nad hladinu třetího oka. Pak už jste předaní, On si vás převezme, už mě nebudete potřebovat. Ta doba se velice blíží, ještě mi zbývá i s touto přednáškou šest přednášek, kdy už vám řeknu úplně všechno. A pak zmizím. Budete mít audio nahrávky, ty smíte mít k dispozici, nicméně, zhruba asi pět let máte na to, abyste se stali obyčejnými lidmi. Samozřejmě vám budu k dispozici, staví se centrum, já myslím, že to bude trvat až rok. Kdo si potom bude chtít popovídat, může přijít, budeme velice

rádi. Budu tam skutečně k dispozici, protože to je mým úkolem, ale mezitím musím za ten rok splnit něco, co jsem slíbila Otcí, a to je v mém soukromém životě.

Budeme se teď zabývat tím, co se vlastně odehrává při dočišťování a posunu vrstev. Teď dobře poslouchajte. Je logické, že život je skutečně jako ve škole, jdete z první do druhé, do třetí, do čtvrté, až tedy přijdete do deváté a v té deváté třídě se odpinkne vlastně ročník do střední školy. A do první třídy přijdou noví prvňáčkové. Tehdy jste se něco naučili, něco jste vytvořili v odporu a samozřejmě musíte ty své odpory sklidit. To znamená, byť jsem se posunul, co udělám světu, to musím zaplatit. V této době, kdy se planeta posunula o řád výš, o stupeň výš do páté dimenze, se dějí obrovsky chaotické věci, kterým nerozumíte. Velké egoismy. Podívejte se, jenom co se děje v politice. Dřív, než se přišlo na průser, trvalo to roky. Nyní uběhnou tři měsíce, čtrnáct dní a už se to mění, už se zase někdo dosazuje. Pozor, oni nejsou špatní. To jsou duše, které si to přišly prožít. Opravdu, děje se to všechno podle plánu. Žádná kritika, hrajeme všichni jenom divadelní hru, to si musíte za každou cenu uvědomit. Protože to, co by z vás padalo, by bylo znečišťování planety a hned byste to odnesli třeba na komunikační čarkře. To je zbytečné. Máte v rukou pouze svůj osud v tom smyslu, jestli se to naučíte nebo ne. Vy jste zodpovědní za svoje reakce. Nebo myslíte, že jste zodpovědní za druhé? To neovlivníte. Byť by to byl někdo, koho milujete, třeba v rodině, manžel, který bude hrozně pesimistický. I když to budete vědět, nevalte to na něj, protože pak i vy ho tlačíte z trojky, aby byl hodný, ale on to neumí. Tady právě jste zapasovaní i v tom, že se vlastně nechcete vzdát člověka, kterého milujete. Když se propadl do nějaké hladiny, to neovlivníte, strhnete se tím, že na trojce to nebudete respektovat. Věřte mi, že každý je na správném místě.

V Opavě se ptala paní, to byla krásná otázka, má manžela podnikatele a neplatí mu faktury a on sám pak nemůže platit, samozřejmě. A co má tedy dělat? Má mu říct, ať zůstane klidný, že mu to ten člověk zaplatí? Já říkám: „To mu neříkejte, jinak si manžel o vás bude myslet, že jste se zbláznila. Nejenom, že mu neplatí faktury, ale ještě ženská je šílená. To ještě přihazujete další věci.“ Ne, zklidňovat ho lidsky: „Ovlivníš to, jestli ti zaplatí tu fakturu? Neovlivníš. Tak ti nic jiného nezbyde, než zůstat klidný, někam ji odlož a budeme čekat, jestli ty peníze na účet přijdou.“ Čas od času můžete dlužníka dohnat telefonem nebo nějak s ním komunikovat, jestli už tedy alespoň něco zaplatí, ale nic jiného, jenom se snažit mu to připomenout. A musíte doufat, že to proběhne. Nemůžete dělat nic jiného. Snažit se tomu manželovi vysvětlovat, to byste vlastně drtili sami sebe. Ne. Stačí lidsky, běžně, normálním způsobem mu ukázat, že ten život má přijímat takový, jaký je. To stačí. TO STAČÍ.

Musím vám říct, co jsem prožila včera. Já jsem přijela do Chrudimi, neznám to tady. A projížděla jsem Chrudimí směrem na Hrochův Týnec, protože jsem ještě jela na návštěvu. Na jedné křižovatce za kruhákem jsem nalevo viděla zvláštní dům. Takový starší, starobylý dům, byl tam nějaký ornament a nalevo i napravo byla vytesaná jedna věta. Nalevo bylo: „Bez boží vůle nespadne z lidské hlavy ani vlas.“ Ano, to je pravda, všechno je stanovené. Celý vývoj planety a skutečně nejen té planety, ale i systému jako člověka. Ano i ten vlas je bodem, který má svou životnost. Na druhé straně bylo napsáno: „Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.“ Já jsem se začala tak chechtat v tom

autě. Říkám: „Ty jo, ty mi radíš dobře.“ Ano, nejmoudřejší je obyčejný člověk a všechna ta rčení vychází z obyčejného lidského prožitku, co skýtá vlastně moudrost prožitých životů. To mluví ryzí Bůh. A vezměte si, kolik lidí podle toho žije. Když si přečtu první větu, znamená to, že všechno je nastavené, tak proč bych usiloval, zlobil se na někoho, že někdo něco nedělá. Jenom to respektuju. Já mu můžu poradit, ať to nedělá, ale když se budu bránit, tak se z toho nevymaním, jsem chycený také. To jsou věci, kdy neznáte hranici. To tlačení opravdu nemá smysl.

Zkuste si představit, že třeba neumíte třetí čakru. Když neumíte třetí čakru a pořád couváte před nějakým člověkem s tím, že na něj máte zlost, že něco dělá, že vás hrne, tak vy mu vlastně dovolíte, aby taky porušoval tu trojku. On je výbušný, tlačí vás a vám to vadí. Oba dva jste nemocní. Ale když ho miluju, obrovsky, víc než sebe, tak mu nedovolím, aby mi to dělal. To je pokora! Pozor, jestli on to neumí, může to dělat druhým lidem, ale mně ne. Já mu řeknu: „Ne, tady je hranice. Za tu hranici už nesmíš přijít. Já pro tebe udělám to a to...“ Ale bez zlosti, jen pusou, říct NE. To stačí. Tehdy za mě ten člověk nezaplatí a já umím to, co umím, proto oba jsme zdraví. Skutečně záleží na vašem chování, na postojích a niterných věcech. Stačí jenom komunikovat s hmotným světem pusou bez negativních emocí, abyste mu dali najevo, co potřebujete a co nepotřebujete. A už si umíte udělat své hranice, které jsou správné, bez útoku na druhé lidi. Začíná všechno spokojeností. Když budete spokojení, už si neznečišťujete vyšší čakry. Ale někdo neumí trojku, někdo pětku, někdo je lítostivý, neumí čtyřku, někdo nenávidí třeba. Jakmile prožijete nespokojenost, už si blokuje vyšší věci, ale vidíte, spokojenost je jediný stav, kdy NEvytváříte negativní emoce.

Stav spokojenosti, už jsme o tom mluvili, je přítomnost. A proč? Čas existuje jenom v třídídimenzionálním světě. To jsem vysvětlovala na základních přednáškách. Je to skutečně iluze, protože ve skutečnosti čas neexistuje, celý osud je daný, vy jenom tím osudem procházíte. Přítomný okamžik teď, teď, teď, teď se všechno děje. Máte ve své ruce minimální vůli. A když už o tom mluvím, musím vám vyprávět velice zajímavou věc, protože jsem se nedávno o tom dozvěděla. Věda se skutečně dostane k Bohu, už se to děje. Nikdy jsem se nesečkala s člověkem, o kterém vám budu vyprávět. Jeho knihu jsem vzala poprvé do ruky, je to čtrnáct dnů, přečetla jsem velmi málo. Nemám moc času na čtení, nikdy jsem ani neměla. Nicméně tento člověk se dostal do úplně opačného postoje a musím vám vysvětlit, že přesto potvrzuje to, co vám říkám. Velmi zajímavé. Uvidíte, jak všechno je pravda, ale z jiného pohledu. Dobře poslouchejte.

Před čtrnácti dny mi napsal jeden velmi milý pán ze Zlína, asi bude příští týden ve Zlíně, on má nakladatelství a vydal knihu pana inženýra Miloslava Krále. To je zajímavý človíček, už je to velmi starý pán, má přes osmdesát let, já nevím, jestli osmdesát čtyři nebo tak nějak. A tento člověk se narodil do věřící rodiny, nicméně byl velice nadaný, je vědec. Matematika, fyzika... já tomu vůbec nerozumím, co píše v tom podání věcí vědeckých. Já fakt v té hlavě nemám vůbec nic. /smích/ Vidíte, jak se jde dostat přes vědu i nevědu k Bohu. A představte si, on dvacet let svého života dokazoval na vysokých školách, že Bůh neexistuje. A po dvaceti letech v roce 1968 zažil doma Boha. Byl sám večer doma, najednou dostal příkaz: „Vezmi do ruky Bibli!“ On ji vzal a propadl se do

jiného světa, což s ním samozřejmě ohromně zatřásl, protože věděl, že je to pravda. Ale dostal se poprvé do psychiatrické léčebny.

Pak se dalších dvacet let věnoval tomu, že dokazoval Boha, nicméně v roce 1999 zažil druhý kontakt Boha asi v devíti hodinách. Zase, když byl doma sám. A dostal se podruhé do psychiatrické léčebny. Samozřejmě takový člověk je obrovsky v zoufalství. Pozor, jemu se dostalo vysvětlení úplně všeho. Dostal se do stavu Boha ještě před Velkým třeskem. On si uvědomil jako matematik, že všechno už je vymyšlené. Ano, věřte mi, já jsem vždycky znala minulosti a znala jsem i budoucnosti, ačkoliv jsem je nechtěla vědět, právě proto, že mi to bylo lhostejné. Ale neměla jsem uzávěr egoistického špuntu, který vás odděluje v dualitě. A teď si představte, že on zažil toho Boha a zjistil, že skutečně všechno je vymyšlené, ale on se objevil tady, v božském světě. A říká informaci, která je v jeho pohledu pravdivá. Tady vidíte, jak každý má svoji pravdu. Z mého pohledu je také pravdivá a zároveň i nepravdivá. Já vám to musím vysvětlit. On tedy říká: „Věřte mi, já jsem to zažil, máte absolutní vůli v tom, co tady děláte.“ Ano, má pravdu. Já vám to říkám také, že jste Bůh, který si vybere osud těla a jména. Je to vaše vůle. Ale pozor, já jsem vás přišla provést z hmoty zpátky k Bohu.

Proto vám musím říkat, že nemáte žádnou vůli člověka, a to je taky pravda. Ano, co se děje, je vaše vůle Boha. Jakmile se bráníte vůli člověka, tak se přes tu hladinu odporu nedostanete do toho, co skutečně jste, do své skutečné reálné existence Boha, kdy se otevírá třetí oko a už na vás nemá hladina egoismu. Tehdy vidíte, že když ten člověk píše ve své knize, že máte svoji vůli absolutně neomezenou, z pohledu člověka to není pravda, přesto on má pravdu v tom smyslu, protože se prolnul ve stavu Boha. Ta věda tam dojde. A zároveň, přesto, že říká opak, tak potvrzuje to, co vám říkám, protože já vás musím vyvést nahoru. Já vám nemůžu říkat věci ze zážitků nahoře. Věřte mi, já jsem na to měla hodně času, téměř 55 let, abych věděla, co vám mám říkat, jakým způsobem vás mám dovést. A také bylo řečeno, že až vás převedu, pak teprve budu smět odpočívat a spočinout. Přijde ten čas a už se blíží do prosince tohoto roku. A tehdy se mi vyřeší i mé vlastní osudové věci, které potřebuji dořešit. Už se to všechno blíží a já i cítím takový pocit, jako když se blížíte k vysvědčení. Už se blíží konec školního roku a já pojedu na prázdniny. /smích/

Budeme pokračovat ve vrstvách nebo chcete přestávku na čůrání? Tak deset minut.

Spoustu lidí, prosím vás, neví, co to vůbec karma je. Hodně se o tom mluví a vůbec si neuvědomujete, že tu karmu si dennodenně zapisujete a ubližujete si neboli se odsuzujete do vyhnanství. Karma je odpor, emocionální odpor člověka. Někdo k tomu přidá nejenom emocionální odpor, ale i fyzický odpor, to už je úplně katastrofální. Nicméně uvědomte si, že lidé, kteří vám přicházejí jako by ubližovat, jsou vaši největší andělé, které jste kdy mohli mít. Neboť vše je energie, všechno jste vy. Pokud mě někdo napadne nebo mi něco udělá, v tu dobu mi vybíjí mou poslední karmu, kterou jsem zapsala v odporu podobného chování někde v minulosti mého těla. Ten člověk mi pomohl, ano, on mi vygumoval vlastně můj čin odporu, který jsem měla někde v minulosti. Pokud znovu ten odpor zapíšu, v tu chvíli já jsem si vlastním odporem ublížila. On ne, on mi neublížil, on mi pomohl, on mne očistil, ale já jsem to znovu zapsala. A to je realita skutečnosti 5D.

Jestliže vám dojde, že pouze prokazujete, jestli vytvoříte odpor nebo nevytvoříte, a máte jen soucit s druhým člověkem, protože víte, že on si zapsal svoji vlastní karmu útokem, tak tehdy, když novou negativní emoci nezapíšete, jste čistí. Existuje spousta různých, rádoby duchovních kurzů. Pozor, uvědomte si, co to znamená duchovnost. Duchovní je vlastně každý člověk na planetě, i kdyby se narodil do prvního života, protože má niterný prožitek. My považujeme člověka za duchovního, když se zabývá už jenom duchovnem, ale většina takových lidí to přežene a uteče až do takových rozměrů, že zapomene na to, že jako Duch, jako Bůh jste přišli v zapomnění projít si v optimismu tou hmotou, kde jste si na sebe navlékli ten svůj skafandr, který tady máte na sobě. A stačí, že jenom spokojeně proběhnete svým osudem, ať se děje cokoliv. Jakýkoliv odpor vytvoříte, nejste ještě čistí a sami sobě jste si hodili polínko pod nohy, aby se někde zase to polínko skutečně mohlo objevit a mohli jste prokázat jednou provždy, že už jste to neudělali. Tady vidíte, že všechno, co se vám děje, si tvoříte sami. V tom okamžiku byste si mohli říct, že tady máme nějakou vůli. Ne, ne, ne, ne, ten váš vývoj je nastavený. Je přesně nastaveno ve vašem osudu v bodě A až B v kolikátém roce života se vám to povede. Protože kdyby to nebylo takto udělané, vy jste v iluzi oddělené tělo se jménem, tak by tady byl obrovský chaos. Každá buňka by si dělala, co chtěla. Ne, vy se učíte ve skupinách. A až když celá skupina pochopí, tehdy všechno zmizí, jak když umyjete podlahu a je čisto. A pak se zase učíte něco jiného, abyste se nenudili. Ono je to skutečně jenom pokračování věcí, které máte pochopit, a proto je to krásné.

Já se vrátím k míchání vrstev. Já jsem přišla jako paní učitelka pro vás ze střední školy, protože jsem se narodila na planetu, abych vás převedla do planety, která je 5D. Ta doba už přišla a byla známá tisíce let. Otec věděl kdy, v jakém období tato planeta přijde do stavu 5D, protože Vesmír se rozpíná. Když se rozpíná, vy se vlastně posunujete v hmotném světě. Všechno, co se tady odehrává, je planeta, a té hmoty ve Vesmíru je velmi málo, je to zhruba asi jen 1 až 2 %. Je to skutečně jen minimum toho, co se tady odehrává, nicméně, když se Vesmír rozpíná, tak to vypadá, jako když si postavíte terč. Na zahradě si postavíte nebo na zeď si připíchnete terč. Představte si, že jsme vyjeli z kruhu, který byl žlutý, do kruhu, který byl oranžový. Přešli jsme hranici do jiné barvy a najednou ta jiná barva má více bodů. My to nebudeme brát jako body, ale jako vibraci. Má vyšší vibraci, už jsou tu jiná pravidla, ano, planeta dostala jiné fyzikální zákony. A určitá část lidí, pro které jsem přišla, byla připravená svým osudem. Byli jste připraveni, abyste pochopili to, co vám říkám.

Těch, co nepochopili, je mnohem víc, ale ti jsou na tom také dobře, protože oni se zabydlují zase ve své vrstvě. Všechny vrstvy se hýbají. Vidíte, když pro vás někdo přijde, končí školní rok. Osmáci jdou do devítky, já jsem přišla pro deváťáky, nižší posty se zaplňují. Já nebudu říkat celou tu škálu. Lidé, kteří ještě nikdy ve své obyčejnosti nezažili stav magie, nevěděli o něm, se najednou dozvídají, že existuje, a protože to nezažili, musí vstupovat do černé magie. Černí mágové odkládají černou magii, vstupují do bílomagovských stavů. A bílí mágové, pro ty jsem přišla, pro vás, odkládají bílou magii, to znamená ruší pocit, že něco je špatně-dobře, začínají žít, že všechno je dobře. Už se k nim informace dostávají a záleží jenom na nich, do jaké míry to dovedou žít. Protože i tady jsou různé vrstvy, i ve světě 3D mohou být ještě lidé, kteří jsou připravováni na učitelství. Jakékoliv zasahování a odmítání neboli žití ve vůli člověka

vás blokuje. Nesmíte opravdu považovat nic za špatné – emocionálně. Jenom reagovat tělem a jít tím životem, to se musíte naučit. Ono vám to za chvíli půjde, nesmíte se děsit, to přijde samo, protože byť bych nebyla s vámi dennodenně ve vašem životě, tak tam jsem. Jsem tam ve formě protivného souseda, jsem tam ve formě negativního šéfa v práci, anebo vzteklého manžela, anebo nevěrné manželky. A věřte, z kohokoliv může vypadnout, byť by byl neduchovní, když budete dávat moc dobrý pozor, věta, kterou zrovna budete moc potřebovat. Protože naše božství je univerzální a náš egoismus je také univerzální.

Na tomto obrázku to vidíte. Bůh se potopí pod iluzi hladiny hmoty, nabere na sebe hmotný obal, obalí se hmotou, ale uvnitř žije. Dostal to jako nástroj. Ale pozor, to šrafování je v každém člověku. A hladina hmoty je pro nás stejná pro všechny, to jsou pravidla úplně stejná. Každý z vás sám se dostane nahoru z iluze duality tohoto světa. Až přijde jeho čas, kdy uzraje. Proto jsem byla poslaná na planetu. A pozor, bylo řečeno, že v době, kdy přijdu, tady bude mnoho falešných proroků, kteří budou různě házet informace a ještě se budou snažit stahovat vás. Ano, je to tak, jsou to různé věci, které teď planeta dostala v nabídce. Jsou to i různé stavy, kdy si saháte do minulostí, tam si likvidujete nějaké bloky, byť by to bylo sobě. Prosím vás, nedělejte to. Ta karma vás dožene ve vašem osudu. Váš osud je vlastně naplánovaná cesta, kdy dojdete ke svému vlastnímu božství. Já se nemusím starat, jestli jsem támhle něco v minulosti udělala nebo neudělala. Víím, že jsem to tenkrát udělala, jak jsem to udělala, mezitím jsem se posunula sem, už znám jiné informace, nevyčítám si to, protože kdybych si to vyčítala, že jsem to tenkrát udělala, tak mám blok. To je blbost. Já jsem to tenkrát udělala moc dobře, abych pochopila, že už to nikdy dělat nechci, přinejmenším, že to udělám trochu jinak. A hlavně to bylo dobře. Za prvé, druzí lidé mi slíbili, že mi udělají to, co mi udělají, abych zjistila míru odporu, kterou k tomu cítím. A já jim jsem slíbila, že jim to udělám, aby i oni byli prozkoušeni, jestli mě odmítnou nebo ne. Všichni se učíte společně.

A i kdybyste byli čistým člověkem, někdy můžete udělat nějaký kopanec. Proč si dělat výčitky? Já víím, že to už se mi nestane. Vždycky těžíte maximum jenom v pozitivním pocitu. Jakmile odmítnete to, co jste provedli, jste zablokovaní. A teď se dívejte, jestliže jsem něco v minulosti udělala, já se nemusím pít do minulosti a něco tam mydlit, anebo říkat druhému člověku, aby mi sebral starou karmu. Za prvé ubližujete sami sobě a za druhé ubližujete i druhému člověku, v tom případě bílému mágovi, protože on zasahuje na planetě, která už mu to nedovolí, proto onemocní, on bude odstrčen. To je vlastně duchovní lenost, nechat si vymazat karmu. Pozor, dopad karmy je i vaše nemoc.

Dívejte se, jak se nejlíp zbavíte karmy. Zastavíte to v přítomnosti tak, jak jdete dneska životem. Když někdo na mě bude něco dělat, zkoušet, to je jedno, co neumím, to vy vííte, jakou čakru neumíte, zůstanu v klidu, nebude mi to vadit, nebudu na něj pouštět síru, ani ho posuzovat. On udělal to, co udělal. Já jsem zjistila, že už nemám negativní emoce. Tehdy, když už je nemáte, začne se čistit minulostní věc. Tzn. začnou bolesti. Prosím vás, platíte až tehdy, když pochopíte, kdy už to neděláte. Protože božství ví, že už to neděláte, nastane čas vyčistit platbu. To je, jako když jdete do samoobsluhy, naberete si potraviny, a pak je zaplatíte. To je to samé. Až když máte plný košík, tak si

ho odnesete domů. A kdybyste tu nemoc považovali za špatnou, bolest považovali za špatnou a nechtěli jí, je ještě šance, že půjdete k někomu, aby začaroval a sebral vám ji. To je duchovní lenost, protože tím jste odmítli nemoc jako špatnou, to je další blokáce a musí se znova něco odehrát. Ne, já si tu nemoc hezky protrpím. Nechci od nikoho, aby čaroval a sebral mi to, v žádném případě. Já platím poslední platbu. A ta poslední platba musí proběhnout v úplném přijetí. Víím, že si to zasloužím. Totiž, bolest nebo nemoc vzniká, když sami sebe jako Boha nepustíte do těla vašeho jména. Já jsem Bůh, který si vybral celý osud. Je to moje vůle, co se mi děje. Tzn. v klidu mám přijmout každý okamžik, který se mi děje. Jestliže některý okamžik škrtnu a nechci ho jako Iva, pak v iluzi Ivy nepustím sama sebe jako Boha do těla, a když tam chybí Bůh, tak mě to bolí.

A když přijde poslední platba té nemoci, bolí, já víím, že si to zasloužím, tak si to třeba odkulhám a víím, že je všechno v pořádku. Tehdy, když ten kanál neucpete zase tím odmítnutím, rychle to proběhne. U někoho hodinu, u někoho týden, u někoho měsíc, to je jedno. Jednoho dne se vzbudíte a je to pryč. A protože Bůh ve vás ví, že už neděláte negativní emoce, není zapotřebí, abyste znovu byli prozkoušeni. Minulost se vyčistila, máte splaceno. A tehdy v tom vašem domečku, v té schránce, kterou se tady ten Bůh pohybuje, už je jenom Bůh. To jste se přišli naučit. Pokud v nabídce bude například, že si můžete v meditaci nechat dorůst orgán, co to je? To je magie, co? Nebojte se, přišli jste sem do hmoty, abyste s ní pracovali jako Bohové. Bude se obrovsky vyvíjet medicína, už se to děje. Minulý týden jsem se strašně chechtala. Já nevím, jestli jste to viděli, bylo to na Seznamu. Tam byl nějaký Číňan, který měl úraz nosu a doktoři mu na čele vypěstovali jeho vlastní nos z jeho DNA. Oni mu ho potom transplantují. To byla sranda, nosní dírky byly vzhůru, moc hezký byl.

Andělé nám ukazovali, že pak budete žít velmi dlouho a budete zdraví, protože nebudete dělat egoismy. To jste se přišli naučit na planetu 5D. Lidé, kteří to neumí, patří na planetu 3D ve svém osudu. Po úmrtí, po odložení svého těla, se narodí na planetu, která je za námi, ještě ne v oranžové barvě, ale v té žluté, jako byla původně naše planeta. Ta planeta je podobná, byly tam podobné informace, také Duch, který byl podobný Kristovi, přinesl informace. To se všechno vývojově opakuje, protože informace je stejná. Vííte, ten pán, já se k němu teď vrátím, ten pan docent píše jednu krásnou věc. On tam viděl, že všechno je dokonale nastavené, připravené a vymyšlené. A říkal, že vývoj je daný už dopředu. Je to tak. Nebraňte se. Bráníte se sami sobě. Tady jde pouze o to, abyste se vysvobodili z iluze té vaší hmotné podoby. To je všechno, co vám přináším říct. Záleží jenom na vás, jak to budete schopní využít, protože i míra toho, jak to budete schopni využít, je nastavená. Jsem pouze převaděčem. Také po vás nikdy nebudu chtít a nechci, abyste mě považovali za berličku.

Vždycky je buňka a je to ten samý Bůh, jako jste vy. Nikdo není lepší ani horší. To si zapamatujte. To neexistuje. Bůh je jen jeden. A v každém vašem těle je informace o celém Vesmíru. Zkuste si představit, ano, jak nahoře tak dole, a to je ve všech patrech. Když vám někdo odebere krev, tak dneska už medicína umí to, že vám řeknou, kolik máte bilirubinu, kolik máte krvinek, já nevím, kolik máte tyroxinu, různých hormonů, co vám chybí. A teď si představte, že přesně to je ve větším a větším měřítku. Ano, i

z vašeho těla se dá vyčíst cokoli o Vesmíru, protože jste součástí celého božího těla, což tedy zatím věda neumí, ale oni k tomu dolezou. A protože pátá dimenze skýtá tyto věci, budete vědět mnohem víc. Navíc v této době by nám pomalu a jistě měly přicházet na pomoc mimozemské civilizace, které tady mimochodem už dávno jsou. Jenomže lidé o nich nevědí. A ten vývoj se předává i z planety na planetu, tam je pomocná ruka podaná, ale to všechno přijde až v době, když se planeta nejvíce očistí. To nás ještě čeká. Už se čistí, to víte, že se dějí různé jako by katastrofické věci, různá tsunami, zemětřesení a hromadné havárie. To všechno je součástí, protože člověk, který se vibrací vzdálí do určité míry vibraci svého těla, což je planeta, ta planeta to neunes. On to má tedy nastavené i ve svém osudu. Vaše body A až B jsou pevně zakotvené, vy si vybíráte skutečně kus osudu, a pak odskočíte.

Jako malou holčičku mi vždycky nechali v noci vzbudit vědomí a se zavřenýma očima jsem koukala na planetu dolů. To byla vzpomínka, než jsem se narodila. Bylo to velmi příjemné, tam jsem byla bodem a vším, koukala jsem sama na sebe jako na planetu a těšila jsem se, až tam skočím. Pak jsem zažila okamžik, kdy jsem si jako Bůh navlíkla to tělo na nohy a těma nohama jsem doskočila a rozběhla jsem se tady. A věřte mi, já jsem byla od začátku obrovsky šťastná mimino. Na všech fotkách jsem házela takové rozchechtané ksichty, protože jsem věděla, že to má smysl. Život každého z vás také má smysl. Vždyť jste sem přišli, v jakékoliv životní mizérii, najít sami sebe. A věřte mi, že každý z vás je přesně na tom místě, kde má být. Neexistuje chyba. I kdybyste měli získat jenom malou informaci, kterou potřebujete, pak už víte, už ani nemusíte dočíst knížku a jdete dál. Ano, míru připravenosti si můžete i ověřit, i když máte třeba nějakou knížku v knihovně nebo posloucháte moje přednášky, to je jedno. Když budete poslouchat něco po čase, najednou tam uvidíte o mnoho věcí víc, než jste byli schopní vnímat předtím, protože ta připravenost je nastavená v tu dobu ve vašem osudu. Kdybyste viděli linky vašich záznamů DNA, je tam přesně rok po roce co, kdy, v kterém roce uděláte.

System Vesmíru je obrovská záležitost. Jako Bůh si vždycky vybíráte ve spirále, máte v nabídce různé úkoly, které musíte tím životem splnit. To znamená, že už jste byli mnohokrát Vodnáři, mnohokrát Panny, mnohokrát Střelci, každé to znamení. Je jich jenom dvanáct, ale nikdy jste nebyli stejný Vodnář, stejný Střelec, vždycky jste uměli o něco víc. Také se podívejte, kolik kolem sebe budete mít Vodnářů, každý ten člověk bude úplně jiný, protože on je v jiné fázi otočky, kterou vlastně procházíme. A i ty spirály jsou velice důležité, protože spirála má nejvyšší hodnotu, až když se dotkne tady té hladiny. To jsou jenom takové informační věci v okamžiku vašeho zrození, které si vybíráte. Přesně na vás působí body, které jsou nastaveny v nejbližším planetárním systému, tzn. v tom našem malinkém místě, kde jste se narodili. A věřte mi, každý bod vyzařuje vibraci a každá planeta. To si můžete ověřit vy, kteří děláte astrologii, tak víte, že v okamžiku, kdy se zrodíte, je nejdůležitější, kdy vychází slunce. Planety při tom východu slunce vás nejvíce ovlivňují. A pozor, ony na vás vždycky nedosáhnou, protože když se točíme do spirály, to znamená, že někdy máme trošku „odfrk“, někdy si odpočínáte. Třeba dva měsíce něco strašného řešíte, pak vás to trošku zdemoluje, a pak na chvíli odpočíváte. Je to takové milosrdné. A potom zase něco začne a máte to tak přesně nastavené ve svém programu DNA. Je třeba nastavené, že dvacet let se nebudete

moci zbavit nějakého egoismu a najednou vám to dojde. To je vždycky taková úleva: „Jé, jak to, že mi to teď nevadí?“ Celá léta mi vadí, že ten člověk něco dělá a najednou mně to nevadí. /smích/

Já mám bratrance, on miluje obrovsky klid a ticho. Má rád také velice pořádek a čistotu, on je strašně fajn, je to fakt super chlap. Postavil si barák a přes ulici bydlel chlap, ale vedle nich proti svému baráku měl jenom pozemek, velikánskou zahradu, kde byl obrovský bordel, samé nepoužívané stroje na pole. Od pátku do neděle řezal motorovou pilou a ten můj bratranec šílel. A to šlo v takových stupních. My jsme se potkali po strašně moc letech. Já jsem jim do života přišla v době, kdy on to měl zapotřebí vyřešit a stejně mu to trvalo ještě pár let, ale pak po letech mi říká: „Ty, řekni mi, jak je možný, že jsem mohl tak blbnout a šílet? Dneska mi to nevadí.“ A když mu to přestalo vadit, ten človíček za pár let zemřel.

To je nastavené, přesně vám to dojde. Pozor, abyste si nemysleli, že když vám to docvakne, někdo umře. Tak to není, to musí být bez úmyslu. Ale ono je to vypočítané, do kdy vy se tam prolínáte a kdy vám to přestane vadit. A on pak může v klidu odejít. Uvědomte si, že svět je obrácený, než ho vidíte. Vy tady musíte projít zákonem hmoty, který vám dělá pud sebezáchovy, abyste se tady udrželi, jinak byste dobrovolně skákali nazpátek. A to by byla vaše vůle, že tu nechcete být, to nejde, proto se ze začátku musíte bát. Před mnoha lety jsme vám nesměli říct, že všechno je v pořádku. Tady byly různé ezoterní světy a říkaly: „Pozor, když si ublížíš, to se trestá a projdeš peklem.“ Prosím vás, peklo je tady, buďte si jistí, že žádné jiné peklo neexistuje. Vždyť ho vidíte, Satan probíhá vlastně přes vaše třetí oko a uzavírá ho. Tady odmítáte, tady skutečně trpíte, nikde jinde peklo není. Ale v minulosti to tak muselo být. Dokonce i Bible, která patří ke 3D, za prvé Starý zákon, ale pak i Nový zákon, mluví o hříchu.

Samozřejmě, Ježíš věděl, že to není pravda, on vám pouze přišel ukázat to, co já dnes rozvádím dopodrobna v praxi. Všechno, co říkal, byla pravda. A všechno vám vlastně ukazuju. Já i Otec jedno jsem. Vidíte to, jste Bůh. Říkal, že budete Bohové a budete dělat zázraky. Ano, budete dělat zázraky tím, když přijmete do sebe božství. Tehdy půjdete životem bez nějakých extrémních bolavých věcí, protože neexistuje smrt, v tu dobu jste nesmrtelní. Už jsem o tom dneska mluvila, s tou paní jehovistkou. Ano, on slíbil, když v pokoře přijmete svůj vlastní kříž, kříž je osud, se vším všudy i s tím, že umřete, tehdy jste nesmrtelní, protože nepodléháte Satanovi neboli zákonu hmoty. Ale on je skutečně dobrý, on vás zkouší nejenom zevnitř z vás, ale i přes druhé lidi. Když už něco ustojíte, přijde nečekaně někdo z vašeho okolí a prozkouší vás. Prosím vás, nemyslete si o těch lidech, že jsou negativní. Já jsem měla vedle sebe maminku, byl to největší anděl mého života a do dneška je. Vždycky jsem viděla, jak přes ní ten černý přišel, jak se otočily oči a teď to řekla.

A pozor, to je důležité i pro vás, vy musíte mluvit na to Ego s velkou láskou, třeba i ostře, ale s velkou láskou, abyste ho odstrčili a osvobodili toho člověka, který tomu v tu chvíli podléhá. On to musí říct. A věřte mi, že i ten Satan má radost, když mu nepodlehnete, protože on je na straně Boha, skutečně. On je neuvěřitelný, vezměte si, že odložil z lásky k Bohu svoji všelásku a vyměnil ji za sebelásku neboli egoismus. A ten na vás střílí a dosazuje vám ho do vědomí, aby vás oddělil. A život po životě se zeslabuje

jeho moc nad vámi, pak se krátce tedy zesílí na životy černo- a bílomágovské. A věřte mi, černá a bílá magie není totéž, protože černá magie zesílí negativitu a bílá magie zesílí pozitivitu. Mně nedávno psala nějaká mladá žena: „Ivanko, já si myslím, že magie je jenom jedna, že neexistuje rozdělení na černou a bílou.“ Tak to není, věřte mi. Uvědomte si, kdyby to byla pravda, tak Harryho Pottera nebudete považovat za kladného hrdinu, to nejde zkrátka. I tady je rozdělení. I když on na konci sklouzne do Jednoty. Poslední okamžik v závěrečném dílu už je Jednota, kdy láme poslední symbol moci a likviduje ho, aby jej nikdo ani pomyslně nemohl zneužít.

Ano, všichni jste dokonalý Bůh. A to, co se vám jako by dramatického děje v osudu, je vaše vlastní vůle, abyste zrušili iluzi oddělenosti. Proto stačí být v klidu a rád, že mi druhý nadělá na hlavu. Dám mu najevo, že už si to nesmí dovolit, ale jenom tělem bez prožitku nitra. Vy se smíte bránit tělem, ale jenom láskyplně. Postoj je strašně důležitý a smíte se bránit tělem jenom tím, když ho použijete, abyste tomu druhému člověku dali najevo, že to už mu příště nedovolíte. To je všechno. Je to jenom nástroj. Vy jako Bůh si vlezete do těla jako do auta, nastartujete to auto a dojedete do cíle, do bodu B, kde mává ten fáborek. To je všechno, co se vlastně děje. A je stanovené i v jakém stavu dojedete. Proto si nedělejte s ničím starosti. Běžně, abyste znali praxi, si uvědomujte, že můžete řešit jenom věci, které jsou k vyřešení.

Já jsem vzpomínala v Hostýně příběh, který jsem zažila s mým nejstarším vnukem. On je hrozně fajn, nicméně je to puberták. My jsme byli na poliklinice, šli jsme od jedné paní doktorky, od mé kamarádky. Tam je taková dlouhá chodba a na ní je kadeřnictví a vedle prodávají balené sladké ořechy a sušené ovoce. On tomu řekl cukrárna, vždyť je to Francouz. A jak jsme šli po té chodbě, bylo vidět, jak se u něj zvedl odpor a říká: „Prosím tě, babičko, proč vy tady v Čechách máte vedle zubaře cukrárnu?“ Vidíte, je úžasné, že to ten člověk řekl, protože bylo naplánováno, že až tady bude se mnou a půjdeme tam, že se na to zeptá, abych mu ukázala realitu a zbytečnost takových odmítání. Vezměte si, kolik věcí vás udiví a co vás v tu chvíli zablokuje, co odmítáte úplně zbytečně. A já jsem se tak udiveně otočila a povídám: „Prosím tě, proč to řešíš?“ „No, když já budu zubař, budu lidem vysvětlovat, aby nejedli sladké, a když už by ho tedy jedli, aby si čistili zuby, a teď je hned vedle cukrárna.“ Já jsem zase třesla oči a říkám: „Já pořád nechápu, proč o tom mluvíš? Taková pitomost.“ - „To není pitomost!“ Já říkám: „Hele, uvědom si, zastav se, budu zubař, a když ke mně přijde pacient, já si splním povinnost, když mu řeknu: „Pokud jíte sladké, tak si vyčistěte zuby.“ Já jsem to splnila, ale teď pozor, záleží na každém tom pacientovi, jak je schopný. Přece je jedno, jestli je cukrárna 2 m přes chodbu nebo 20 km. Řešíš něco, co nevyřešíš, už jsi mohl být deset minut šťastný.“ A teď on vytřeštil oči a říká: „No jo, to je fakt.“ To stačí, bába zase může odpaďnout, přijedou zase za rok. /smích/

Vidíte, jak je to nastavené? Když přijedou, kdokoliv přijede, to je sranda, naše Petruška vždycky říká: „To se zase budou dít věci, už se těším.“ Ono to vždycky mluví, ono to mluví samo, my se vždycky bavíme a fakt se dějí věci, kdy jsme použít jako loutky. Já si pamatuji, v r. 2004 jsem byla s mojí maminkou u Petrušky v Miláně. A v tom roce jsem slavila pětáctýřicetiny, to jsou takové polokulatiny. A zrovna v době, kdy jsem tam byla, bylo strašné vedro a my jsme byli velice unavení, tak jsme si šli po obědě lehnout.

Oni tam pracují až ve tři hodiny. Italové to zaseknou ve dvanáct a od tří se pak otvírají obchody a pracuje se zase až do večera do osmi. A tenkrát jsme si šli lehnout, v ložnici spala babička, vedle ní já, Paolo byl v obchodě, něco tam potřeboval dořešit a v obýváku na rohové sedačce ležela Péťa. Najednou se stalo něco neuvěřitelného, tam jsme fakt hráli, všechny buňky v tom bytě byly úplně souhra. Najednou já jsem se posadila v polosnu, stoupla jsem si k posteli jak voják, otočila jsem se vpravo v bok, došla jsem k prahu obýváku a stála jsem tam. V tu chvíli zazvonil telefon, zvedla se Péťa jak robot, došla k telefonu, něco do něj jenom krátce řekla, něco jako „sí“ (ano), položila ho a čekala u telefonu. Já jsem pořád stála a teď jsem nevěděla proč. Načež zazvonil podruhé telefon, Péťa ho vzala a říká: „Jo, jo, já ti ji dám. Mami, volá Jerry.“ A pak jsme se domlouvali.

Skutečně mě Nadjá zvedlo, to už si Jára myslel, že zavolá a Péťa měla předtím živý sen, že ten Paolo zazvoní, proto se zvedla, šla k telefonu. Čekala na zavolání, když on zazvonil, tak jí řekl: „Bude volat Jára za chvíli, teď mi volal do krámu, já jsem mu řekl, že jste doma.“ A ona čekala, a pak jsme se předali. Ale to bylo tak synchronní, připravené, tam jsme zažili takový stav jednoty toho Nadjá, kdy už víte, co se stane, v jaký okamžik, co se bude dít. A najednou to máte rozbalené jako plán. A to když zažijete, tak už nikdy nemůžete kalkulovat s tím, že něco je ve vaší vůli. To nejde zkrátka. Tady vidíte, jaké jsme loutky. Ale vždyť si to užívejte, užívejte si ten stav iluze, protože i to, když už víte, tak vám pomůže k tomu, abyste se zbytečně nebránili emocemi. Stalo se, tak jo, tak já to беру, stalo se to. Jenom tím tělem. Teď tady někdo říkal, že třeba má dluhy, nemá práci. Prosím vás, buďte v klidu, v míru. Když přijdu o práci, nebudu ve stresu, teď to tak je, já to musím respektovat, ale tím tělem jako nástrojem budu dělat všechno možný, abych si práci sehnala. A budu dělat i věci, které mi třeba nějakým způsobem pomůžou. Skutečně máte ještě v rezervě tzv. neviditelné věci.

Když jsem neměla peníze, tak jsem si nekupovala jízdenku za sedm set za měsíc, radši jsem chodila pěšky, tím jsem vydělávala peníze. Víte, jak se mi krásně chodilo? Třeba 5 km do práce a zpátky. Jsem si říkala: „Super, budu hubená, nebudu tlustá.“ Nebo třeba koupíte za stokorunu kousek hadříku a ušijete za večer doma dítěti věc, kterou byste mu koupili třeba za pět set nebo za tisíc, a ještě se tím bavíte. To je také vydělání peněz, protože peníze, které máte v peněžence, vám tam zůstávají na jiné věci. Jakmile ale vidíte jenom hmotný svět, tak s ním neumíte pracovat, protože vy to držíte a bojíte se. Ne, ne, ne. Pak se vám stane, když udržíte klid, že vám budou chodit, jak jsem vyprávěla na základních přednáškách. Mně přišla večere sama, cizí člověk mi na ulici dal čínskou polévku. Nebo vás kamarádka pozve na večeři, to přijde skutečně samo. To všechno je dar. Pak začnete zjišťovat, že vlastně v největší mizerii jste zažili ty největší zázraky, ale to byste nikdy neviděli, nemohli byste se k tomu dopídit, kdyby toto nebylo. To zažijete jedině tehdy, kdy je klid.

Nevím, jestli je tady Majka, to je také úžasná duše. Spoustu lidí, jak vás tady rozeznávám, už v tom žijete. Nicméně, Majda vyprávěla nádherný příběh, jak šla asi před měsícem s obrovskými taškami s nákupem a vzpomněla si po cestě na poštu, že zapomněla koupit tvaroh. Tak si řekla: „No, tak nebudeme mít tvaroh, kašlu na tvaroh.“

Klid, mír, žádné výčitky, jak jsem blbá, nic. Došla na tu poštu a říká: „Tam jsem byla zamyšlená, přemýšlela jsem, co budu vařit, co budu dělat.“ A před ní stála jedna paní, Majda zůstala stát u té diskrétní zóny, ta paní se odloupla a teď slyší, jak paní říká u toho okýnka: „Tak vám nesu ten tvaroh.“ Nejdřív si myslela, že se jí něco zdá, nebo když ho měla v hlavě, že se přeslechla, ale byl to fakt. Ta paní dělala domácí tvarohy a té poštačce to přinesla a měla navíc. Majda říkala: „Já jsem si přišla pro tvaroh na poštu. To je jak s tou mojí majoránkou. To je úplně to samé, kdy spěcháte, víte, že máte udělat rodině bramboračku a nemáte doma majoránku. Ještě jsem si říkala: „Bože můj, jestli já na ni nezapomenu.“ Protože jsem měla hodně úkolů a měli přijet odpoledne. Ozvalo se: „Neboj se, nezapomeneš na ni.“ Proběhla jsem turniketem, tam nebyly vůbec žádné košíky, tak jsem obíhala kasy, a když jsem se konečně ohnula k prvnímu nalezenému košíku, na dně byla majoránka.

Minulý týden, co se mi stalo. Já jsem si předevčírem nemohla vzpomenout na jednu melodii, chvílku jsem se mordovala, já miluji muziku. „No, tak si nevzpomenu,“ zapomněla jsem na ní. Druhý den jsem šla na polikliniku, tam jsem odevzdala práci, a pak jsem ještě šla pěšky do města k jednomu panu doktorovi a najednou jsem si uvědomila, že si broukám nějakou melodii a to byla ta, na kterou jsem si nemohla vzpomenout a přišla sama. Pak zažíváte dary v každý moment svého života a přicházejí samy. I písnička vám přijde sama i melodie i majoránka i tvaroh, boty. Přijde vám úplně všechno zkrátka. Přijdou vám hlavně do cesty milí lidé, každý ztvárňuje přesně to, co potřebujete. A pozor, pak už spolupracujete i s Egem. Najednou uvidíte někoho, jak něco dělá, a než si uvědomíte, že to ještě odmítáte, okamžitě musíte vědět, že je pro vás darem. Protože co odmítáte, děláte ještě vy sami, v nějaké míře to nechcete. Je to vaše, není to toho člověka. Uvědomte si, že váš vlastní kříž jste si přišli vyřešit sami. A vy ho musíte ukřižovat. Prostě to přijměte. Víte, jak se zbavíte Satana? Jednoduchým způsobem.

Nedávno mi psala jedna žena, my jsme si dlouho dopisovaly, ze začátku se bála úplně všeho. Po půlroce napsala: „Ivanko, už všechno odpadlo, jediné, čeho se bojím je, že dostanu AIDS. Co mám dělat?“ A já jsem jí na to říkala: „Víte co, zkuste mu na to kývnout, jestli ho mám dostat, osud jsem si vybrala, tak ho dostanu.“ A on zmlkne. On vám hází špeky proto, abyste se bránili, dokud jste schopní se bránit, ale když se přestanete bránit, to je pokora, on nemá vlastně už na to sílu. A tehdy se začnou dít podivné věci. Když už na vás nemá, ani vám nehází špeky přes druhé lidi a nechytáte se, už vám je všechno tzv. jedno, tak začne zvláštní stav. Za prvé ještě v minulosti někdo z vás občas udělal možná i černou, možná bílou magii, tam jsou ještě k projetí nějaké věci. A hlavní, co tam je, že si ještě pořád připadáte jako hmota. A ta hmota musí mít pud sebezáchovy, proto Satan-zákon hmoty využívá toho, že se budete ještě bát, a proto vás v noci začne strašit. Dějí se v noci neuvěřitelné věci. Začne se vám hýbat postel, třeba přijde k posteli obrovské zlo. Pozor, můžete už být tak čistí, že ani to už nemusíte prožívat. Není to pravidlo, ale děje se to mnoha lidem. Já sama jsem to zažila před dvaceti lety. Protože my jsme byli urychlení, tak jsme tyto stavy prožívali dávno. Jednak tam bylo prozkoušení na útok černého mága, pak samozřejmě na stavy, kdy ten Satan na vás dělá „bububu“ z různých důvodů, aby vás vyděsil. Nesmíte se bát.

Já jsem to někde nedávno vyprávěla, a pak mi napsala nádherný dopis paní, která říkala: „Ivanko, mně se to nikdy předtím nestalo, ale dneska v noci poprvé a naštěstí jsem věděla, co to je. Já jsem se zuby nehty držela toho, že se ještě nic neděje.“ Ano, ještě se nic neděje. Ležela na boku a přišlo asi šest celých černých postav. A ten jeden chlap za ní dělal něco, aby se vyděsila. Ona říkala: „Já jsem jenom ležela a říkala si to vaše: „Ještě se nic neděje,“ on se chvíli snažil, pak se otočil na ty ostatní a řekl: „S tou nehneme.“ A zmizeli. Uvědomte si, že strach je negativní emoce. Vy to nechcete, ale vy to máte chtít. Jakmile to jenom v klidu pozorujete, nezažijete strach, pocit, že to nechcete, že se bráníte. Proto jsem vás varovala už na základních přednáškách, abyste si nedělali žádná vajíčka, žádné ochrany. To je magie, to je stav 3D. Jestliže si udělám vajíčko, udržuji se uměle v dualitě, jsem já a zbytek světa. Jste všechno, vy se máte prožít do Jednoty. Koukejte si zrušit všechny vaše ochrany. Všechno je vaše a všechno chcete. Jestliže to prokážete při nějakém nočním útoku, už se nikdy neozve. Pokud se bojíte, cokoliv odmítáte, znovu se vcucnete do egoismu. Já nevím, budete se třeba jmenovat Jana, znovu jste Janou, oddělená, bráníte se vlastně zbytku světa. Tady jde o to, abyste se prožila, že jste všechno. Vaše realita je každého člověka: „Já jsem Bůh a jsem všechno, co existuje.“

Myslíte si, že potom je člověk zbaven ne intuice, ale takového toho pocitu, když máte strach, třeba když bude havárie, tak to instinktivně prostě tušíte?

To tam není vůbec. Já jsem to zažila. V době, kdy zemřel můj tatínek, to už jsem vyprávěla, pak se to rozjelo. To bylo připravené, já jsem dva roky dopředu věděla, že zemře. Co můžete udělat? A pozor, bylo jasné, že oni se mnou musí škubnout. To byly tři věci. Dala jsem se tenkrát na vegetariánství, to mi dali rozkaz, to nebyla moje vůle. Po smrti blízkého člověka se rozjede duchovnost, to tak bývá, ale museli mi ještě odblokovat dva zámky, které máme u trojky a u pětiky. Já jsem tenkrát vezla mojí maminku do Mostu, protože v Mostě jsme měli objednaný tomograf, ona tenkrát prožívala obrovské negace, lítosti nad tím, že tatínek zemřel. A útočila na všechno, na celý svět, proto okamžitě dostala infarkt, pak spadla, zlomila si ruku, uhodila se do hlavy, tam se děly všechny nehezké věci. Proto jsme se objednaly a za tři týdny po tom, co tatínek zemřel, jsme jely na vyšetření do Mostu. A já jsem ji nemohla posadit dopředu, protože měla dlahu na ruce. Posadila jsem ji dozadu, a když nalézala do toho zadního prostoru, otevřela jsem jí dvířka, koukám na ní, jak tam leze, a jak jsem nic neřešila v sobě, tak najednou blesk a já jsem věděla, že nabouráme. Říkám si: „A do prdele, jak to řeknu té mamince, já jí nemůžu přece říct: „Mami, nikam nejedeme, nabouráme,“ to mě pošle někam, to by si myslela, že nechci jet.“ To nejde, vy musíte respektovat ten osud – máš jet, máš nabourat.

Já jsem civěla, protože mi to v té hlavě šrotovalo a ona se uvelebila a otočila se na mě: „No, zabouchni, co koukáš?“ Zabouchla jsem dveře a nadechla jsem se: „Tak jo, když nabourat, tak nabourat.“ Tak jsem si vlezla za ten volat, chytím se volantu, jenže když to víte, přece jenom jste člověk... já jsem na každé křižovatce koukala, z které strany to do nás bouchne. /smích/ To byla prdel. My jsme přijely do Bíliny, dorazily jsme na předměstí, byly spuštěné semaforey a já jsem se blížila, jely jsme dál v rovném pruhu,

vedlejší stál a najednou tam byla oranžová. A mně bylo jasné, že když mám nabourat, stane se to. Normálně bych tu oranžovou projela, ale dneska ne, šlápla jsem na brzdu a ozvala se rána jako z děla. Vidíte, jak je Nadjá strašně mazané. Za mnou jel chlap, bral stopařku, krásnou holku. Ten Satan umí tak dokonalé věci. Ona se mu hrozně líbila a teď zahlédl, že já přijíždím k té křižovatce na oranžovou, tak si myslel, že to projedu, mezitím já jsem šlápla na brzdu a už jsem ho měla v prdeli. A ten zadek byl úplně namačkaný na motoru, byly vidět žebra motoru, přední poloosu jsem měla zlomenou, jedno kolo šlo doprava, druhé rovně a teď co?

První bylo, to bylo úžasné, vždycky to tak je. Už když jsem dostala tu informaci a sedla jsem si za volant, tak jsem věděla, že to dobře dopadne. Protože kdyby to nemělo lidsky dobře dopadnout, tak bych to dopředu nevěděla, to si pište. To mi bylo jasné. Když máte hlavu ve vhladu, okamžitě víte ty roviny nahoře, proto víte, že to dobře dopadne, Tak už jsem to neřešila. A když se vám stane taková věc, všechno vidíte zpomaleně. Jak přišla ta rána, poomaaluu se natahoval ten pás, pak mě to zastavilo, zase vrátilo a ještě jednou, pak se to zase všechno zrychlilo, všechno bylo normální. Já jsem se otočila: „Mami, jsi v pořádku?“ - „Jo, jsem.“ Já jsem otevřela dveře, vylezu ven a tam končili hasiči směnu. Přijdu dovnitř, zrovna jeli po tyči, to bylo tak krásné. Říkám jim: „Prosím vás, kdo je tady z Mostu, chlapi? Já vezu maminku.“ A teď jsem jim to vysvětlila: „Já vám dám tři stovky na benzín, odvezete ji tam?“ Hele, oni ji odvezli tam i zpátky.

Za půl hodiny přijeli policajti, odtáhli auto a za dva dny jsem už jezdila, sice s nenastříkaným blatníkem, ale to se fakt vyřešilo úplně samo, jako kdybych vůbec nic nemusela udělat. To se pak velice rychle zlikviduje. Je pravda, že tenkrát ten náraz potřeboval být ještě větší, proto mě ještě jednou namontovali do něčeho, to taky byla prča, ale udělali to jinak. A zase jsem to viděla, zase zpomaleně, zase to bylo kouzelné. Počkali si na podzim, večer mrholilo, byla jsem doma sama. Náš pes nikdy nechtěl čůrat v noci, ale v jednu hodinu v noci Betyňka najednou škrábala na dveře. Tak se vymotám, prázdný byt, vzala jsem na sebe kabát, vzala jsem si samonavíjecí vodítko, protože ona je malinká, a když malého psa pustíte samotného ven, tak se bojí a štěká a budí všechny. A když byla na vodítku, tak si myslela, že jsem blízko a neštěkala. Tak jdu s ní. Sice večer mrholilo, ale v noci začalo mrznout. A to bylo takové náledí, jak vidíte i na klikách a na plotech, všechno bylo úplně pod sklem. Máme dolů šest schodů z baráku. A já rozespálá, rozhalený kabát, pyžamo, a jak jsem stoupla na ten schod, mně vyjely nohy do výšky. A zase jsem viděla průřez. To je strašně zvláštní, vidíte schody a teď jsem viděla moji páteř - přesně dva červené body, to bylo vypočítané na ty dva schody. To bylo pink, necítila jsem nic. Jste potom vymístění z těla, až pak jsem zase byla v tom těle a jela jsem, drkotala mi hlava po těch schodech a skončila jsem na ledě vlastně až u branky.

Byla jedna hodina v noci, všechno skleněný, pes vyděšený, ten mě omotal tou šňůrou, to byla prča. Já jsem se chtěla jak pitomá, koukala jsem do nebe: „Teď jestli mě někdo vidí!“ Zkoušela jsem ruce, nohy, nic mě nebolelo, nic mi nebylo, a pak se všechno rozjelo. Víte, rozjelo se to úžasně, ta příprava, kdy jsem se narodila a potřebovala jsem vám to říct, dlouho jsem vlastně jako by spala. To bylo dobře. Vezměte si, že bych tady nic neřešila. Tolik let, tolik desítek let bych nic neřešila, to by bylo dlouhé. Proto přece

jenom mě něco nechali řešit v tom smyslu lidském a běžném, abych tady na ten svět necivěla. Nicméně, pak se všechno rozjelo, přicházely informace a přicházely shůry bytosti, které mi ukazovaly a vysvětlovaly. Ale hlavně, co bylo důležité, tím urychlením a odemknutím zámků jsem v noci začala jezdit po takové zvláštní kolejnici. Vždycky byl odjezd kolejnice, ta se točila a já jsem nevěděla, co to je. Asi až po dvanácti letech mi došlo, že to je moje DNA. Když jste pak urychlení a toto se spustí, pak jsem třeba jela autem a v autě mi do hlavy přišel příkaz: „Jak vyřešíš tu situaci?“ A já jsem řekla, jak bych ji vyřešila, teď se dostavil takový pocit blaženosti jako „šikovná holka“, takové to „hodnej pejsek“. /smích/ Oni se na nás koukají jako na taková zvířátka, to my jsme, to si pište, žádné urážení.

A potom v noci jsem jela třeba 20 km a ani jsem si to nepamatovala. Prosím vás, nebojte se potkat mě v autě na silnici. Tam přišel takový ten automatický řidič, který nastoupil a odvezl mě. Já jsem to vyřešila, pak najednou vědomí přišlo a jela jsem dál. Nicméně nebojte se, oni mě hlídají, abych nic neudělala a vás také, podle toho, jak si zasluhujete. Teď to vyznělo blbě, co? Když si mě zasloužíte, jako bum, ránu do čumáku, tak to přijde. Ono to tak je, skutečně, věřte mi, všechno je v pořádku. A v noci potom vám to dochází. Já jsem to prokázala tou teorií a prožitkem, co jsem řekla v tom autě, a pak jsem přešla v noci ten úsek DNA. To je ten osud, který tam máte, program, co už si nemusíte odžít. Je to geniální, je to fakt moc hezké, když se to žije. Jsou věci, které by člověk nemohl dříve vyprávět, to by dříve nešlo. Proto existovaly instituce, které věděly víc, dejme tomu rosekruciáni nebo různí lidé, kteří se tím zabývali. Tam přesto ještě byly egoismy, protože planeta tehdy pracovala ve 3D. Někteří přicházeli s informacemi, ale po spoustu životů jste to nevěděli a nedostali jste se k nim, přitom to je všude.

Zrovna jsme se tady s někým o tom bavili. Ano, já si pamatuju, třeba taková Jana Eyrová je jedna z nejduchovnějších knížek, jaké znám. Četli jste Janu Eyrovou potom, kdy jste slyšeli moje přednášky? Já jsem tuto knížku dostala od mé tehdy budoucí tchyně k mým 18. narozeninám. A když jsem ji četla, to byl můj osud. Ty pocity, kdy já jsem věděla, že tam nebyla přebujená pýcha, pocit té čistoty, ona neuměla ublížit a raději se obětovala. Já jsem věděla, že přesně tak bych to udělala. Nicméně, já jsem tu knížku od mých osmnácti četla snad desetkrát, vždycky po pár letech jsem se k ní vrátila. Ta kniha byla pokaždé jiná. A moje poslední setkání s tou knihou bylo úplně šokující, protože to byla úplně jiná literatura. A vezměte si, kolik informací je takto rozhozených. Vy všichni si vezmete a vidíte v tu danou chvíli jenom to, co jste schopni vidět, víc nemůžete. Proto je blbost se považovat za neschopného, že já něco neumím, on umí. Vy jste tu kvůli úplně jiným věcem a každý jste nejlepší v jakémkoliv okamžiku. Už to vám může očistit jedničku, spousta lidí se považuje za špatné jenom proto, že si představují. Vidíte, chtějí to nějak jinak. Ono se to říká tak vznosně: „Hledám svůj úkol na Zemi.“ Do prdele, váš úkol je najít sami sebe jako Boha, nic jiného v tom nehledejte. To znamená, musíte přijmout váš osud, i kdyby byl obyčejný, nudný, možná i nehezký. Přijmout takový, jaký je, přitom být spokojený, že to není horší. To je vrchol optimismu.

Když jsem jela do Tábora, komunikovala jsem s jednou úžasnou ženskou, ona je strašně fajn. Nicméně, odhalovaly jsme egoismy, které v tu chvíli neviděla. Já vám to musím

vyprávět, protože je to někdy šokující. Fakt můžete být za každou cenu optimisti. Jediný, co já umím, je být optimista za každou cenu, nic jiného neumím a na nic jiného jsem neměla talent. Naopak, já jsem byla lehce nadprůměrná a měla jsem dva dokonalé rodiče. Viděla jsem jejich zklamání, oni mě tedy velice milovali, hlavně tatínek, ale měli takové to: „Noo, taky by to šlo líp!“ Ale já jsem věděla, že se usilovně snažím, ale ono mi to nejde. Já jsem věděla, že to zkrátka tak je a že to je už jejich problém a musí se smířit s tím, že nejsem špičková. Ale jakmile vás ten pocit od toho okolí rozladí, vadí vám, co si myslí, už to na vás sedí, už vás to má. To je blbost, jsem, jaký jsem, vzpomeňte si na Krista. To jsou věci, které tady člověk musí pochopit.

Ale teď jsem vám chtěla něco vyprávět a úplně jsem to zakecala. Já mám takové vidlicovité myšlení a někdy tak odskočím, že už vůbec nenaskočím. Jela jsem do Tábora na přednášku a mám v mobilu e-mail, to je zásluha naší Lucinky. Vždycky, když se mi má rozbít mobil, ona přijede, protože je velice technická, tak mi to tu vždycky zařídí. A poslední telefon, co mám, už se můžu připojit. To využívám hojně, protože když přijedu za dva dny domů, tak tam naskočí tolik mailů, že mě to vždycky úplně dorazí. A honím to za ten týden, abych to umenšovala a umenšovala. A je to taková honička, taková Sisyfovská práce, proto mi pomáhá, že občas někomu odepíšu přes telefon. A už jsem v tom mistr. Takové dlouhé litanie odepsat z telefonu...

A jedna paní psala: „Ivanko, už strašně dlouho poslouchám audio přednášky, Dan mi je posílá, já dělám všechno, aby se to zlepšilo.“ Slyšíte to? „Já dělám všechno, aby se to zlepšilo, ale nic se nemění. Furt nemám manžela, děti mě odmítly, nemám práci, barák se nedá prodat, žiju v něm sama u lesa a furt se nic nemění.“ Tak jsem jí odepsala, potřebovala jsem jí lehce ukázat ten egoismus. Říkám: „Prosím vás, víte, když ještě to všechno děláte proto, aby se něco změnilo, tak to děláte pro sebe.“ Takové to čekání, já už jsem o tom dneska mluvila, čeká: „Tak jo, když to tak budu dělat, dočkám se.“ Pozor, Bůh také čeká, to byste se načekala. To ne. Zapomeňte na výsledek vaší práce, zapomeňte na vaši buňku. Já být vámi, tak se tak budu chovat, i když nebude žádná odezva. Tehdy zastavíte pocit čekání, už to neděláte pro sebe. Já jsem byla na pumpě a ona mi napsala zpětně e-mail: „No jo, ale víte, Ivanko, když mít partnera je tak krásné a na ty starosti je vás víc, můžete si je sdělit, to je poloviční starost. A zažít zase ty děti a všechno...“ Já říkám: „Poslyšte, vidíte, jak to Ego je mazané. Víte, co bych udělala já? Já bych byla strašně šťastná, že v té mizérii svého osudu jsem sama. Já si klidně sama lehnu na zem na matrace a přikryju se dekou a bude tam třeba zima a bude tam málo jídla, protože kdybych se měla ještě v té mizérii starat o děti nebo o manžela, tak žít, to je těžký.“ A ona mi odepsala neuvěřitelně: „Ježíšmarjá, jak to, že jsem to neviděla? To jsem tedy ještě velký egoista.“ Já jsem odepsala: „Ne, ne, ne, to hned zmírněte, ne, ne, ne.“

Ano, musíte vždycky vytěžit, vyškrábat, k čemu je to dobrý. Když jsem v takové posrané situaci, tak jsem ráda, že v ní jsem sama. No není to fajn? To je přece žůžo. Ano, já si s tím sama poradím. Horko těžko by se vám to dělalo, kdybyste měli ještě na starosti dvě nebo tři děti. To už je ještě těžší. A zase, kdybyste tam ty děti už měli a žili jste tu situaci, no tak aspoň, že je mám, že mám zase víc síly se o ně starat. Vždycky jde vidět optimismus. Vyhrabat ho skutečně z poslední škvíry, která existuje. Vždy to můžete

dokázat. A věřte mi, vždycky vám ten Bůh pak pomůže. Tady jde o to, abyste se sjednotili, a když to umíte v jakékoliv situaci, On vás nikdy neopustí.

Mně zemřel v roce 1992 tatínek. Co můžete dělat? Zemře vám milovaný člověk. Já jsem byla ráda, že to byl *můj táta*, že mi dal půlku genomu, protože on měl obrovsky krásný vztah k lidem, miloval lidi, to zase chybělo mamince. Nicméně, já jsem věděla, že jsem jedináček, tak mi prolítlo hlavou: „Jednou, až mi odejde i maminka, já nebudu mít nikoho, s kým bych si povídala o svém dětství, nikdo nebude znát mé rodiče, že jo?“ Pak jsem si říkala: „Já se s tím budu muset smířit, co s tím udělám?“ To tam Ego tak hodí. Tak nic, teď mám ještě maminku, je to dobré. Hele, uplynulo pár dní, za pár dní přijdu do ložnice. A já mám dvě knihovny – jednu takovou malou, která je duchovní, já duchovních knížek moc nemám, a pak mám velkou knihovnu klasických románů, co jsem si léta buď kupovala, nebo jsem dostala k Vánocům. Do té malé knihovny by moje maminka v životě nepřišla, takové knížky by se nedotkla ani klackem, jak se říká. A jak utíkal čas...

Tak, spadla závora, já vám to pak dovyprávím, nebojte se, máte přestávku.

Jakmile zůstanete v klidu a v pohodě, Bůh vám všechno dá. On vám doladí, co potřebujete. Svým nitrem vlastně dáte najevo, že vám to nevádí, proto to dostanete. Člověk ve svém egoismu dělá to, že něco chce, že vyžaduje od toho světa, a tím to tomu světu co? Ubírá. To znamená, že to nedostane. Existují vývojové fáze, kdy to naopak dostanete, abyste o to velmi drsně přišli, ale to je fáze jedna jediná, černomagická. Ale ta se liší, magií prosazujete svoje věci. A věřte mi, je daný čas, po který to máte dělat. A jste už někdy velmi, velmi šikovní. Nedávno mi psala jedna žena, je to asi dva týdny, říkala: „Ivanko, jak je možné, mí přátelé ještě dělají černou magii a já taky s nimi a hned dostanu přes prsty a oni ne, jim to funguje.“ A pak najednou si sama odpověděla: „Aha, já už to asi vím, protože oni to ještě asi mají dělat a já už ne.“ Ano, vždycky je čas, kdy se vám to ještě bude dařit, než potom přijdou dardy toho odstrčení, kdy máte dorazit do zkušeností toho, že už ty věci dělat nemáte a že se jich nemáte dotýkat.

A já se vrátím k tomu mému příběhu, já jsem vlastně souhlasila s tím: „Tak jo, teď si užiju maminku, dokud ji budu mít, a pak budu třeba vzpomínat sama, to mi nikdo nevezme.“ Vzpomínky, to máte prožité, to je jako v trezoru, ty jsou vaše. Představte si, za pár dní jsem šla do té své knihovny a z jedné knížky vypadla fotka, kterou jsem nikdy předtím neviděla. Na ní byla moje maminka asi 16letá, babička na naší zahradě a babička držela takové krásné miminko na ruce. Ptám se: „Co je to za miminko, to nejsem já?“ To bylo vidět, že maminka je hodně mladá. A jak jsem šla do laborky, pomalu jsem si to snesla a opřela jsem si to tam o stůl, koukám na to celou dobu a pořád mi to vrtalo hlavou. A maminka, která tenkrát často za mnou do laborky chodila, najednou za dvě hodiny do té laborky přišla. To fakt bylo ráz na ráz a říká: „Kde jsi vzala tu fotku?“ Já říkám: „No, to jsem se tě chtěla zeptat, protože byla v mé knihovně a je mi jasné, že ty bys tam ty knížky nečetla a já jsem ji nikdy neviděla.“ A ona: „Já také ne.“ Tak říkám: „To je jedno, odkud je ta fotka, ale kdo je to miminko?“ Ona říkala: „Náš Fanda.“

To je ten můj bratranec. On byl jiný, byl super. Tenkrát za totality se kluci chovali jinak. On vzal batoh, jel stopem do Bulharska do hor, nepil, nekouřil. Byl jiný, takový čistý, do dneška je. A je strašně fajn, maluje obrazy, tam je velká inspirace ze shora, překrásné obrazy má. Já jsem ho viděla naposledy, když mně bylo devět a jemu osmnáct. Na fotce bylo takové malé dítě a on byl takový krásný kluk. Tak jsem na něj civěla, když jednou přijel za babičkou. A od té doby nic. Dvacet sedm let nic. A najednou za těch dvacet sedm let tohle se stalo a maminka mi říká: „To je náš Fanda.“ A já: „No, neříkej?“- „Jo, on se tady v Teplicích také narodil a byl tu s tetou Alenkou a s babičkou do šestinedělí, a pak se teprve odstěhovali.“ Najednou ten Fanda mi přišel.

Představte si, v té době jsem jednou za 14 dní jezdila do Safiny na výměnu kovu. Já ho dvacet sedm let neviděla. Tenkrát byl kluk bez vousů. Já jsem dala do Safiny všechny věci k vyřízení a jdu Národní třídou, tam tisíce lidí a uprostřed proti mně, v tom davu šel chlapík. Vousy, oblek, kravatu, on v té době dělal v pojišťovně, měl takovou tu aktovku. Já jsem věděla, že to je Fanda. Ale to byla tak stoprocentní jistota, přestože tu tvář měl vousatou a už byl prošedivělý. Já jsem na něj vrhla, teď jsem začala: „Fando, Fando, Fanoušku!“ Hned jsem ho začala pusinkovat: „Já tě ráda vidím.“ Ten mrzák mi pak řekl, že první půl hodinu vůbec nevěděl, kdo jsem. „To jsi mi to nemohl říct?“- „Mně se to líbilo.“/smích/ A pak jsme se za čtrnáct dní potkali znovu, ale už s Evou, protože je pravda, že pár let předtím zemřel děda, ale on tenkrát nemohl, byl pracovně někde pryč a přijela jen jeho žena Eva, je strašně fajn. A od té doby mám bráchu.

Víte, to vaše chtění je, jako když to cucáte z toho božího těla, tím pádem to posunujete na místo, kde by to vlastně nemělo být, ale když se toho vzdáte, tak to dostanete. Vy máte zapomenout sami na sebe. Pozor, nejde to z vypočítavosti. Takové to: „Tak jo, tak já to nechci,“ a teď budu čekat bokem, kdy to ke mně přijde... Ne, ne, ne, ne, tak to nepracuje, vážení, protože Bůh jste vy a sebemenší úmysly on ví. A teď pozor, důležitá zpráva, když jsme u těch úmyslů. Vy jste opravdu zodpovědní jen za úmysly. Jestliže máte ty nejlepší úmysly a nedopadne to, takzvaně, nezapomeňte, že osud planety je nastavený. Pak nenesete zodpovědnost, duchovní zodpovědnost. Rozumíte mi? Jinak byste se nikdy nevymanili, to by bylo nekonečné. To je takové to, když něco řeknu a druhý to považuje za útok, ale můj původní úmysl nebyl útočit. Tehdy za to nenesete zodpovědnost, tehdy jste odpinknutí. Nebo ten člověk, který to považoval za útok, je odpinknutý svojí hladinou egoismu. Ale pro vás je to většinou nastavené proto, aby vás to nemrzelo. To tak je, vy to tak musíte brát: „Tak mě považuje tamten člověk za darebáka.“

Jsou lidé, kteří se diví, že já jako duchovní jsem sprosták. Jednak, můj úmysl je absolutně čistý. Za prvé nemůžu dovolit, abyste si ze mě udělali takzvaného lidského Boha, to v žádném případě, za druhé předvádím vám obyčejné lidství a žádné fanatismy. Jestliže budete žít ve fanatismu dokonalosti, budete považovat za špatnou i mluvu, která vlastně jakoby tady reprezentuje nějaké negativní věci, ale uvědomte si, že žádné negativní neexistují. Existuje útok nitrem emocí. Já jsem to vysvětlovala minulý týden v Broumově v Martínkovicích, tam mi dokonce takový malý chlapeček říkal: „Jak to, že některý sprostý člověk není sprostý?“ Prosím vás, život tady ve hmotě je dohoda, že tohle je hrnek, to je houska, tohle je auto... To jsou výrazy, a když se to

potom řekne, tak i každý z vás má jinou představu o jiném autě a jiném hrnku, jo? Tak je to rozdělené, to je jenom iluze. Představte si, že by se změnili pozice – hrnek by bylo auto, auto hrnek. A už je to jiné. A teď si představte prdel. To přece není nic špatného. Záleží na tom, jaký vy k té prdeli máte postoj. /smích/

A já jsem tam vyprávěla, že kdysi dávno jsem jela v autě a tam byla zatačka a tvořila se tam fronta. Já jsem jela tedy jenom čtyřicítkou vzhledem k tomu, že tam byla krátká brzdová dráha. Najednou přede mnou ta fronta, my jsme zahnují a poslední auto byli policajti. Šlápla jsem na brzdu, abych se jim nenabořila do auta. A jak brzdím, tak jsem si ještě musela zkracovat tu brzdovou dráhu takovým tím, že jsem točila volantem, abych ji prodloužila. Vezla jsem Petrušku, té bylo asi patnáct, a říkám: „Do prdele, do prdele, do prdele, teď do nich nabourám, podívej se!“ A když jsme dobrzdili, já jsem udělala: „Uf!“ a chtěla jsem se. A Péťa: „Mami, prosím tě, ty a říkáš takový slovo.“ Já říkám: „Prosím tě, uvědom si, že kdyby houska byla prdel a prdel byla houska, tak se mě večer budeš ptát mami, kolik mi namažeš prdelí? A teď bych tady řvala za téma policajtama: „Houska, houska, houska!“ a ty bys říkala: „Jé, mami, co to říkáš?“

Vidíte, jak je to směšné? Je pouze důležité, čím podbarvíte to slovo prdel nebo cokoli jiného. Já jsem dokonce někde říkala na přednáškách, myslím v Ústí, že jestli jim to vadí, tak přestanu a oni: „Ne, my to chceme!“ To jsem chtěla slyšet. /smích/ Víte, přirozenost člověka, to je takový ten prožitek svobody, který máte, ten je strašně důležitý. To je to samé, jako že třeba nemluvím spisovně, ano, vy nemusíte být dokonalí. Totiž, kdybyste se snažili být dokonalí, byla by to hladina fanatismu. A tehdy se nikdy k Bohu nedostanete. K Bohu se dostanete zlatou střední cestou. Jestliže něco přeženete v úmyslu někde něco intenzivně pocitově úmyslně zlepšit, jste v háji. Dožene vás to. Člověk, který by byl takhle vyhrocený, by mohl třeba podlehnout duchovní pýše, že je lepší, než ti druzí. A to by odnesl. A navíc, já jsem přišla pro vás, jako pro obyčejné lidi, tak jimi buďte. Fakt je to hezký, žít úplně normální obyčejný život. Ale je pravda, že když si zanádááte, nesmíte to prožít. Pak už to vaše božství slyší, kdy se fakt zatřesete. To je zbytečné. Ten život se vám stane jenom krásnou hrou. Je to fakt hra, která se odehrává tady v tom divadle života. To už říkával pan Shakespeare. Tu hru byste měli žít jenom v klidu. Okamžitě krok za krokem si uvědomovat, že nemáte ten stav odmítat. Někdy budete zažívat skutečně těžké věci. Jsou tady třeba lidé, kteří zažívají drama v práci, kdy nastoupili do práce a zjistili, že se tam odehrávali nějaké negativní věci. Vstoupíte do toho procesu a najednou je to jako by na vás. Já jenom tělem musím jednat tak, tak a tak, aby to bylo skutečně správně vrstvené a jednat skutečně v souladu s morálkou. Víte, když zůstanete v klidu, ono je to vámi nastavené do osudu, abyste prokázali, jak jste zdatní v tom „zůstat klidní“. Jenom řešte skutečně tělem jako nástrojem, nic jiného se po vás nechce. Někdy v té praxi máte rezervy, nevíte si rady, ptejte se.

Odpoledne po obědě, prosím vás, si napište lístečky, dejte mi je tady někde nebo tam na tu židli, to je jedno. Pište hůlkově, prosím, protože já to pak někdy nepřečtu, a pak se Dan na mě zlobí. Vid' Dane, kde jsi? A protože se to nahrává, tak abychom neměli problém, aby to nebylo zdržování. Když se dozvíte odpovědi na vaše otázky, tak se zklidníte a můžete se zaměřit na něco jiného. Váš život je vědomě jako skládačka, a

když něco chybí, tak tápete. To je zbytečné. Jediné, co vám můžu doporučit, když přijde nějaká krize, fakt zůstanu klidný. Beru to, přijímám to, je to tak, jak to je – to je přijetí, pak už máte pevnou půdu pod nohama.

Ted' narazím na úplně něco jiného. Tady o přestávce byl dotaz, o kterém jsem chtěla mluvit, ale pak jsme to trošku zamluvili. Planeta se vyvíjí. Planeta se vyvíjí a medicína se ohromně pohne dopředu. Už dneska, jak ta věda obrovsky postoupila, přišlo se na věci, které člověk o lidském těle nikdy nevěděl. A už jsem mluvila o tom muži v té Číně, jak mu tady vyrostl ten jeho nos, který se potom implantoval. Ano, to se bude dít v budoucnosti, protože vy sice budete v tu dobu zdraví, ale než se to všechno prolne... Ted' je veliký chaos v té nabídce, který vás odchytává jako síto. Jen jestli ještě podlehnete svému přání mít něco zdravějšího, mít něco lepšího. Nebojte se, vy se tam prožijete. V klidu a míru, do té doby se ale musíte upevnit do stavu 5D a odbourat stav 3D. V této chvíli to ještě v nabídce není. Má se klonovat úplně všechno z vašich lidských buněk konkrétního člověka a bude to v budoucnosti ne proto, aby se vaše orgány nahradily zdravými, ale proto, že každý orgán má svou životnost. Vezměte si, že vaše tělo je hmota. To je, jako když si koupíte auto a najednou se vám rozbije karburátor. Také jdete koupit a namontovat jiný. Všechno má nějakou životnost, ta hmota má vždycky svou životnost. To znamená, třeba kolem padesátého roku života budete mít opotřebovanou čočku v oku nebo ve sto letech vašeho života jiný orgán.

Jednou budete žít až tři sta let, ne hned, netěšte se, až v pozdějších vašich generacích. A to také tady budete, to si užijete. Ale tady už nebude ten svět, který by se bál smrti, už se tady budete pohybovat jenom vědomě. Navíc, stav 5D je strašně krásný, uvědomte si, že každá buňka světa 5D ví, že je celek, proto pracuje jenom s láskou, ona neubližuje. Taková bytost ví, že na kohokoliv zamíří jakoukoliv negativitu, vždy se jí vrátí, protože to dělá sama sobě. Už jste prozkoušení při cestě nahoru, že si to nesmíte dovolit. A už máte i zkušenosti s tím, že to tak pracuje. Navíc vám musím říct jednu důležitou věc, abyste se nebáli. Vaše Nadjá prozkouší vaše odpory a zjistí, že se nebojíte ani po nočních útocích a různých stavech i z vnějšího světa. To už dneska cítíte nejenom, když mluvím, že vám brní tělo v různých oblastech, nicméně v noci, já jsem zrovna dneska v noci usnula až v půl čtvrté, celou dobu jsem drncela, to božství bylo tak příjemné, je to příjemné psychicky, ale pro tělo fyzické je to zátěž obrovská. Děje se mi to několikrát v týdnu, dneska to tedy bylo hodně intenzivní, asi mě připravovali na dnešek na vás. To nedělám já, já jsem mimo. Tady fakt chodí jenom prázdná schránka, Iva na to čumí a on mluví. Ano, to je stav, kdy ten Bůh mluví nestranně. Kdybych chtěla něco dělat sama jako Iva, už bych zasahuovala svým egoismem, to si nedovolím, protože vím, že jsem tady pro vás a všichni máte stejná pravidla.

Nadjá si musí být jisté, že ten člověk skutečně mluví nestranně a správně. Protože vy si máte každý právo nabrat podle svých měř informací, kterých jste schopní a které k vám patří. Uvědomte si, svět je z tohoto pohledu obrovsky chaotický. Každá buňka to vidí přes svoje síto pohledu, přes svůj osud, který si nabrala. Proto se dopídí podle programu DNA přesně toho výsledku, kterého má. A přesně ty informace jí chodí v různých procentech do cesty. Tu si vezme 20 %, tu 10, tu 1, tu nic, to odmítne. A přesně tak je to správně, vy nikdy nemůžete udělat chybu. To je lidská vlastnost, když

stojíte před křižovatkou a rozhodujete se, zda jít doleva nebo doprava, takové to váhání. Ne, úplně jednoduše, i vlevo je dobrá cesta i vpravo. A přesně ta, kterou si vyberete, je nejlepší. Nadjá ví, po které sáhnete. Protože když ví, že cesta nemá být s komplikacemi, tak vás pustí cestou, co vás odře míň. Pokud ví, že máte ještě něco pochopit, zvolí tu cestu, kde vás to ještě trochu odře, ale získáte zkušenost, vždyť vy se učíte. Tady jde o prožitky. Čím víc pochopíte, víc prožijete, tím lepší to pro vás je. Proto se lehce rozhodujte, vždycky vás to navede. A většinou už se to děje ve vašich stavech tak, že najednou se ta cesta sama otevírá a někde uzavírá. V pozdějších letech už nebudete mít žádné dilema. Já jsem třeba kdysi měla několik variant a ta, která byla pro mě nejschůdnější, byla ta, kde jsem umožnila tomu světu, aby byl v nejlepším stavu, protože jsem pokorný člověk. Já jsem si to stáhla jakoby k sobě v tom smyslu, že jsem si to na sebe nabalila. Ale pozor, pokora je, že si to vezmu a jsem ráda, že to pro ten svět mohu udělat. Jestliže ještě žije v člověku egoismus, tak to sice udělá, ale buď chce pochvalu (zas to dělá pro sebe) nebo fňuká, že to musel udělat a lituje se. Nebo si nadává: „Jsem blbej, to jsem neměl udělat.“ Zase to Ego tam přijde. Ne, zbytečný, zbytečný. Udělám, tečka. Uříznu to, je to za mnou, prošlo to. Vy vždycky nabíráte zkušenosti.

Jsou lidé, kteří mají problém třeba i se žebráky. Takové to: „Mám mu dát? Nemám mu dát? Když mu dám, dala jsem mu dobře? Ten hajzl může být bohatý, může to tady na nás hrát.“ /smích/ A když mu nedám, tak přijde takové to: „Jsi darebák, nedals mu.“ Ne, ne, ne, prosím vás, buď mu dám a neřeším, jestli je bohatý a hraje to na mě. To je na něm, jestli podvádí nebo ne. Já jsem ráda, že jsem mu dala, já jsem se rozhodla „dám“, tečka. Anebo mu nedám a vím, že jsem mu nedala, že jsem z nějakého důvodu nemohla, nechtěla, to je různé. Víte, totiž ty zápisy, které jsou na lidech a na vás na všech, nám určují naše chování. Jestliže máte někdy nutkání někomu vynadat, je to jeho zápis, kdy on v minulosti skutečně něco provedl, jemu to takto sedí komunikačně. Proto když půjdete kolem něj, tak vás bude tak svědět jazyk něco mu říct, nebudete vědět proč. Všechno je energie. Varuju vás, udržte se nebo sami sobě zapíšete útoky karmu, ale to nutkání musíte překonat. To je strašně důležité to překonat v těch prvních fázích. Ale pozor, ten člověk si to skutečně zaslouží, i kdyby si to zdánlivě nezasloužil, protože tu karmu on má. A pozor, nemusí být hádavý. Může třeba posuzovat, kritizovat lidi v hlavě, to je karma.

Dost lidí už má teď čistou levou stranu těla, útočit do hmoty už si většina lidí nedovolí, i když také někdy, prožitkem. Já jsem zažila strašně krásnou věc, kdy v roce 2011 v červnu proběhly první tři přednášky v Ústí, kde jsem po třech hodinách vysvětlila základní stav čaker. To bylo celkem devět hodin. A tam byly dvě úžasné holčiny, jsou to sestry z Ústí, jsou strašně fajn. A objednaly se ke mně na aurické sezení. Přišly obě dvě a bylo vidět, jak ta jedna z nich, takový anděl si tam sednul, ony jsou teda obě andělské. Začaly jsme s tím sezením, nějaké drobnosti tam byly, nicméně v duchovní úrovni té pětky u jedné holčiny to bylo čisté, v hlavě neměla žádný komunikační blok, ale do hmoty tam byl obrovský zápis. To se mi nezdálo, protože když už to neumíte udělat ani v hlavě, a teď najednou je to v té hmotě. Já říkám: „Ty poslyš, ty jsi někomu vynadala?“ A ona: „Ne, to já neumím.“ Já říkám: „No jo, ale to je divné, tady je fakt strašný zápis. Víš co, já zkusím čas, jestli se čas otevře.“ A tam byl zápis měsíc zpátky a

ony se na sebe podívaly a začaly se strašně smát. „Ježíš, to tam je napsaný, jo?“ Já říkám: „Tam je napsané úplně všechno.“ Začaly vyprávět, že pracují v saloně, jedna masíruje, druhá dělá kosmetiku a vždycky v poledne si chodí za roh do ulice pro čisté prádlo. A je to na takovém nebezpečném místě, tam je taková nebezpečná situace, kde auta vždycky profrčí hrozně rychle. A tehdy u jejich domu stálo lešení. A tam byli dělníci, co dělají pomocné práce i hlavní práce, a oni svačili přes ulici, nemohli tam, tam byl úzký chodník. A ona šla s tím prádlem, rozhlížela se a ve velice riskantním okamžiku přeběhla s tím prádlem přes silnici. Víte, Nadjá je geniální, ono ví, kde ona má ještě rezervu. Už by nikomu neublížila slovem, ale Nadjá ví, že ještě přece jenom, kdyby nečekaně něco přišlo a třeba hodně drsného, tak ještě dovedla odseknout. Tak jste prozkoušení. A ten jeden dělník na ni zařval: „Ty krávo, to by ses divila, kdyby tě to přejelo!“ Nějaký drsnák.

A ona říkala: „Já jsem se otočila a najednou vidím, jak to tělo na něj šlehlo.“ Já vám neřeknu, co šlehla, nicméně říkala: „V tu ránu, jak jsem to řekla, mi bylo tak divně.“ Jo? Ten pocit toho divna, to je ta karma, jak se zauzluje, to je ještě útok. Sice při veliké a nečekané zátěži, ale ještě to umíte, tak abyste to o sobě věděli, proto se to stane. A ona říká: „Ono to tam je, jo?“ Já říkám: „Je to tam, je to tam.“- „Co mám dělat?“ Já říkám: „Nic, běž dál životem, čekej, až znova něco přijde, dočkáš se. A tehdy to nevracej.“ Tak jo. To stačí. Pak to máte splacené. Nebojte se, to nic není, fakt je to sranda, život je obrovská sranda. Víte, že teď to přišlo, nějaká dramatická událost, tak jo, je tady. Vyřešte to skutečně hlavně bez odporu nitra, to je strašně důležité. Později odpadne i tělo, reakce těla. Ze začátku ještě ne, ze začátku budete mít trošku problém.

Já se vrátím ještě zpátky k té medicíně, máme pár minut do konce. Ta hmota bude opravitelná. Protože jednou za nějaký čas vaše tělo, nějaký orgán, dožije. Podle toho, jak tu hmotu budete používat. Ano, vy ji používáte jako Bůh, jako nástroj. To je důležité vědět. Ale teď, co jsem vám chtěla hodně moc říct, buďte připraveni, když už budete na to dost čistí, v nečekanou chvíli můžete zažít přepojení na pátou dimenzi. To vám dělá Otec neboli vy sami ve spolupráci s Matkou hmotou. Vysvětlím vám, co to je. Tady nahoře nad vámi je ještě sedmá, osmá, devátá, desátá až třináctá čakra. To jsou tzv. transcendentální čakry, které ještě energeticky souvisí s hmotou, protože to je energie, která jakoby dolézá, dotlačí se dolu do hmoty. Seshora jste skutečně vedení přes tyto kanály, protože vy jste skutečně buňka velkého obrovského božího těla, která samozřejmě musí být neviditelně spojena s druhými buňkami. To je skutečná realita. Prosím vás, vývoj se nedá zastavit. Jestliže zlikvidujete tuto část, tzn., že Satan na vás nemůže, už jste imunní. Ano, osvícenci také slyší egoismy, ale už je neštvou, už je ignorují. Vyčítat si v sobě, že mám ještě špatnou myšlenku, tak jsem asi špatný, už vás ten Satan má. Je to zbytečné. To nejste vy, špatné myšlenky, které se tam pohybují, nejsou vaše. Stačí je ignorovat a neposlechnout, nepřiklonit se a nereagovat v tom smyslu, k čemu vás nabádají. To stačí.

Vy jste Bůh, který zapomněl, že je Bohem a připadá si jako jméno těla a tělo. Totální osvobození je v tomto směru, jestliže to prohlédnete a už jste prozkoušení, protože neumíte zaútočit. Každá čakra už je čistá, začne se otevírat tento průduch, odoláte i strachům, které se odehrávají v noci, kdy na vás útočí egoismus. Prosím vás, je to velmi

dobře, protože se ještě budete bát, tak vás to odpinkne zpátky do hmoty, do iluze odděleného těla. Jenom v pokoře, kdy přijmete jakýkoliv útok v klidu: „Ještě se nic neděje, ještě existuju, ještě jsem“, pozorovat to bytí v sobě, ten stav, kdy jenom existujete, ten odpinkne tuto hranici a otevře se vám obrovský a jiný svět, ve kterém jste vším. Nicméně, za nějaký čas se musí přeprogramovat žité božství, tzn., přijde stav, kdy jste jako andělé, ano, slyšíte dobře. Stav dualitní je, že jste vy jako člověk a nahoře je Bůh, který je reprezentovaný třeba i nejnižší andělskou vrstvou, a vy je vidíte jako něco vyššího. Ne, vy jste ti andělé. Proto nemáte prosit. Prosba je 3D stav. Aby se dostal Bůh do hmoty, musíte vědět, že i andělé kdysi dávno byli lidmi. A archandělé kdysi dávno byli anděly. Všechno se vyvíjí. I archandělé se vyvíjejí a jsou vyšší energie nad nimi, to se všechno posunuje. A teď přišel čas, kdy planeta v 5D se dostává o hladinu výš, tzn., že na této fázi hmoty, která je v 5D, se vědomě prolne další božský plát směrem nahoru. A to jste vy, kteří vlastně zažijete smrt Ega. Proto vás nabádám, neproste. Prosba je tady daná pro stav 3D. Bible je psaná pro 3D planetu. Už neexistuje, už neplatí pravidla.

Pozor, já jsem tady napsala nahoře: „Čisté slovo je boží slovo, očišťuje.“ Jestliže já nepodléhám egoismu, ten špunt je uzavřený, uvnitř je pouze čisté božství, ten, kdo k vám mluví, je On. Mluví k vám proto, že jsem se stala učitelem. I vy budete jako obyčejní lidé učitelé. Teď se to roznese po celé planetě. To je stav 5D. Tady se nezasahuje magií neboli ve 3D egoismem, vy se musíte naučit být Bohem. Abyste byli zdraví a netrpěli jste ve svých osudech. To je stav nejvyšší, který existuje. Kdybych na začátku přednášek vám řekla: „Buďte jenom obyčejnými lidmi,“ to by mě nikdo neposlouchal. Přes mechanismus vývoje jsem vám musela sdělit pravdy, kdy jsme se dostali k této jednoduché informaci až sem. Obyčejné lidství je vyšší než jakákoliv magie, černá i bílá. Tady jde o to, abyste zrušili vůli člověka. A protože tady existuje nyní síto, Satan-zákon hmoty nedovolí, aby nahoru prošel někdo, kdo by měl jenom zbyteček egoismu. Proto tady je k dispozici taková ta udička, hodně udiček, taková ta různá zasahování si do minulé vlastní karmy, jak si to dočistit. Ne. Odpor neboli karma, kterou jste kdy udělali, vás dožene jenom v přítomnosti. Za chvíli nebo za dvě chvíle, za tři chvíle, jak jdete osudem. Přijde to samo, a protože to máte ve svém osudu, je to vaše vlastní vůle, jak opravovat, protože přesně je stanoveno, kdy pochopíte a kdy ne. Tak přivítejte svoje božství. Tehdy už svým obyčejným chováním a přijímáním všeho v pokoře se stáváte učitelé pro druhé lidi, kteří to ještě neumí. Oni se to mají naučit sami. Nikdo to za ně neudělá. Stav magie je spoléhání se ve 3D na to, že to za mě někdo udělá. Tak to není, tak to není. Vy potřebujete pochopit, kdo jste. A nebránit se tomu všemu. Je to vaše vůle. To je vlastně všechno, jakoby uceleně, co jsem „přišla lidem říct“. I když ještě nějaké dodatky tam do konce roku budou, budou velmi jemné. Toto je základ, který si musíte uvědomit.

A teď pozor. Stav přepojování je, že každý z vás zažijete otevření tohoto kanálu, ale obrovské otevření. Kdy vysoké božství vstoupí do vás a bude za vás pracovat. Tak jako vidíte Ivu, která tady dneska chodí, ale ona tady není, Iva tady není. Tak se do vás musí nalít. A tento stav zasvěcení, to je to, co se nazývá v bibli „křtem ducha“, a je to docela dramatická záležitost, prosím vás, protože pak vám bude na umření. Přijedou záchranáři, nic nezjistí, budete mít normální tlak, normální EKG, EEG. Nebojte se

toho, jenom to pozorujte zevnitř. Trvá to chvíli, minutu dvě. Já jsem viděla, jak mi vytáhli zástrčku a dali jí do desítky. Do té doby mi blikaly ruce. To se rozsvěcovaly a zhasínaly ruce, srdce, co mi dělalo tělo. To jste vlastně, jako když přístroji chybí energie, máte křeče. A ono se mi to stalo v Hypernově s mojí mladší dcerou a s mou jedinou vnučkou. To byla docela přča, my jsme se bavily, protože ta Péťa je vědoucí, ona věděla, že je všechno v pořádku. To byla také zkouška pro ni, ale ona je fakt úžasná. Ale tam byly stovky tisíce lidí, že jo, a já jsem se tam takhle třásla. /smích/ Péťa mi říká: „Ty mami, ale já už musím někoho zavolat.“ Já říkám: „Jo, zavolej.“ Tak šla, přivedla paní od ochranky a zavolali sanitku. Nicméně paní z ochranky přišla a brečela, když viděla, jak se třesu. A já jsem to viděla, tak jsem otočila hlavu a říkám: „Petruško, řekni paní, že mi nic není.“ Ta Péťa se otočila a říká té brečící paní: „Maminka vám vzkazuje, že jí nic není.“

Pak už jsem viděla, jak to zaklaplo, začalo se pomalu zpomalovat to blikání rukou a už jsem viděla dovnitř jakoby ostřeji, bylo to příjemnější, už jsem si i sedla, jenže mezitím už jela záchranka. Přijeli, prohlíželi mě, tlak normální, všechno nasvědčovalo tomu, že mi nic není, ale co tedy udělali, to jsem si odžila a ráda, píchli mi nějakou injekci, asi kalciovku, a ta se mnou pak zamávala. To šlo horem dolem, všude. Nebojte, všechno jsem stihla. Nicméně, pak budete unavení, budete asi dva dny spát, budete takoví slabí, ale to už je ono. Pak už jste vědomý Bůh ve hmotě. Je to chvíle, věřte mi, teď to zažilo víc lidí. Támhle jedna mladá úžasná žena z Kladna to zažila. Pozor, ostatní jsou pak vyděšení, protože vám tak zčernají oči, že nejsou vidět panenky, byť je máte modré. Úplně ztmavne oční prostor a právě oni jí řekli: „Otevřete oči!“ A najednou záchranářka začala: „Co to je? Viděls to?“ Tak říkala, že je radši zavřela, a pak, když je otevřela, už to bylo v pořádku. Říkali: „Už je to dobrý. Oni se zklidnili a odjeli. A potom tedy ještě druhý den musíte hodně pít. To je obrovský šok, protože vaše energie se zvedne. Vám se od této doby bude měnit fyzické tělo. Mění se vám DNA, jste napojení na vyšší program těla, který vlastně souvisí. Začnete hubnout, nemusíte vůbec nic dělat, začne se upravovat voda v organismu, začne se všechno upravovat. Všechny prvky těla jsou v harmonii, protože seshora jste vedení horní energií. Bůh si vás potom opatruje a hýčká ve hmotě, protože tady jste platní pro celek. Tak a teď se jděte najíst, nahýčkejte si buňky.

Dostali jsme se vlastně k druhé části přednášky, kdy vždycky probíhá odpovídání na vaše dotazy, které vás zajímají a které neumíte. Ano, většina z vás jste vlastně pro sebe centrem, tzn. ten středobod, kdy vidíte ten stav, a přece jenom vaše chtění tam nějak funguje. Směrem k partnerům, směrem k dětem, směrem k tomu, jak si všechno představujete. A to je právě ten závoj, který oni nahoře nazývají vlastně závoji, to je ten egoismus, který vám dělá klapky na očích, abyste to všechno viděli čistě. Uvědomili jste si někdy, že když se vás zeptá sousedka nebo někdo jiný, že jí umíte říct absolutně nádherně radu, ale v té samé situaci sobě neporadíte. Ano, to je ono. Je úžasné, kdybyste třeba měli duchovního partnera nebo kamarádku nebo někoho v okolí. Nedávno mi psal jeden úžasný človíček, který žije v Opavě, že se tam střetávají lidé, udělali si kroužek na toto téma a přicházejí tam jednou nebo dvakrát za týden a debatují. A já jsem mu říkala, když budete chtít, že si tím hodně moc pomůžete.

Vy všichni už to vnímáte, nějakou tu praxi už máte, i těmi historkami, zážitky si potvrzujete tyto žité pravdy, které pak přejdou do vědění. Ne do víry. Víra ještě není vědění. Víra je ještě něco, čemu věřím, ale pokouším se tam kousek po kousku dostat. Ale pak už víte, že to nijak jinak nepracuje. A ta jistota, to už je potom žítí v Bohu. Pak už neumíte zareagovat jinak. A to se naučíte, když jeden druhého budete podporovat. Proto je strašně dobře, když vedle sebe máte někoho, kdo tou „cestou“ jde také, aby ve chvílích, kdy ty vaše klapky ještě pracují jako klapky na očích, to nevidíte a ten člověk vám neustranně řekne: „Hele, udělej to a to.“ Anebo také funguje, když si představíte, co bych vám na to třeba řekla já, to jde i na dálku. To už pracuje, když se mě někdo ptá v dopise. Anebo třeba někdo, o kom víte, že je taky neustranný, to je jedno, koho si dosadíte. Tady obkličujete svůj vlastní egoismus, ten Satánek se dá přelstít.

Můj osmnáctiletý syn se rozhodl, že po absolvování střední školy půjde pomáhat do Afriky. S ohledem na jeho tělesnou konstituci a zdraví, se mi to jako matce nelíbí. Na druhou stranu mám pocit, že mu nemáme bránit, pokud by to byla součást jeho poslání. Na naše rozumné argumenty odpovídá, že chce pomáhat.

Ano, jestliže je osmnáctiletý, už je vlastně dospělý, tady už nemáte určitou moc. Vy můžete namítnout nějaké argumenty, které on může posoudit, jestli tedy vám dá nebo nedá za pravdu, ale pokud si to chce zkusit, nezabráníte tomu.

Je mi čtyřiapadesát a minulý týden jsem říkala mamince: „Mami, musím jet na Slovensko autem, protože tam je tak blbě spojení, v posledních padesáti kilometrech je třikrát přestup, než bych se tam doplácala s těmi kufry se šperkami, radši pojedu autem. Přespím v Bystřici u Sylvy a druhý den už mne čeká jenom kousek do té Trstěné.“ A teď jsem viděla, jak ta babička třepila oči, protože je konec listopadu, a říká: „Ne, ty nepojedeš autem!“ Já říkám: „Neboj, pojedu, ale fakt budu opatrná, mám zimní pneumatiky, ty víš, že dávám pozor.“ A ona najednou říká, ale s takovou úlevou: „I kdybych tě tisíckrát přemlouvala, už ses rozhodla, že jo, tak je mi to hovno platný.“ A já říkám: „Ano, maminko.“ /smích/ Už se to naučila, vidíte to?

Vždycky jste vzájemně vyučujícím faktorem. Jestliže moje dítě se rozhodne, musí si to zkusit. Smíte mu poradit, a když vidíte, že to nejde, on si to musí prožít. Vzpomeňte si na vlasy naší Lucinky. Jak se chtěla nechat ostříhat dohola a tenkrát jsem jí říkala: „No jo, tak jo, tak se nech, máš hezkou lebku, a když ti to nebude slušet, vlasy ti narostou, to bude chvíle.“ A Jituška Saláků, to byla její nejlepší kamarádka, říkala: „Vy jí to dovolíte, jo?“ Říkám: „No jo, co s ní mám dělat, vždyť už je velká holka, kdybych jí to zakázala tisíckrát, stejně si to udělá.“ A já jsem to fakt hodila za hlavu, to je známka toho, že je vám to opravdu jedno. Kdybych to nehodila, tak bych jí to jenom jako dovolila, povolila: „Dělej si, co chceš,“ a teď takové to: „Doufám, že to neudělá.“ Ne, mně to fakt bylo úplně buřt. Jsou věci, které neovlivníte, tak je pusťte, vybodněte se na ně. Druhý den jsem slyšela, jak se otevřely dveře, naše holky měly každá jiný rituál, jedna nejdřív házela batoh, pak se svlékala, druhá ne, druhá to dělala obráceně. Tak když jsem viděla, že dopadl batoh, věděla jsem, že je Lucka doma. A v tu ránu mi bliklo: „Vlasy, ty jo, ta bude plešatá!“ A teď jsem se vyklonila do té uličky a ona měla vlasy. Tak říkám: „Jé, Lucí, ty nejsi ostříhaná, jak to?“ A bylo ticho, ona pověsila batoh, pověsila

bundu, přišla do kuchyně k lince, naklonila se ke mně a říká: „Maminko, ty mě tak sereš.“ Já říkám: „Jak to?“ Ona: „Kdybys mi to nedovolila, já bych měla sílu k tomu to udělat. Ale jak jsem seděla v holičství u té holičky, já jsem musela odejít.“ Vidíte? Ty děti potřebují zábranu, aby měly sílu to protlačit.

Vám nezbyde nic jiného, než to respektovat. Odevzdejte ho jeho osudu. Jestli se do té Afriky nemá dostat, i kdyby milionkrát chtěl, tak se tam nedostane. To si buďte jistí. A jestliže ano, tak si prožije přesně to, co má. Možná, že ho to osamostatní, možná, že tam ani nedojde, protože někdy se dějí takové neuvěřitelné věci, když nemáte někde být.

Prožila jsem velkou platonickou lásku, byla oboustranná. A v tom čase jsem se velmi zamilovala do mého muže, se kterým jsem prožila 30 let náročného života. Nedávno jsem se setkala s prvním mužem, platonickou láskou, a během vteřiny mě láska k němu ovládla a pohltila. Přála jsem si najednou všechno naplno prožít. Za pár dní jsem vnímala, že by mi stačilo si jen příjemně popovídat u kávy, nyní mám pocit, že ani popovídání nepotřebuji. Vím, že jsem to nebyla já, ale že se vynořily moje zapouzdřené emoce z podvědomí, vnímala jsem je půl metru ode mne jako jinou entitu. Ukončuji karmu s mojí platonickou láskou.

Ano, vy respektujete. Tam jsou takové ty představy. Uvědomte si, co dělá Ego. Ego umírá v přítomnosti. Vy nemáte Ego a jste Bohové jedině tehdy, když jste spokojení s tím, co je, a tak, jak to je. Ale jakmile do minulosti jste nespokojení, tzn. někdo vás naštvě, vadí vám, kritizujete ho, tak vás to udržuje v tom bodě. Něco se stane, posune vás to do minulosti a vy se tam myšlenkami stále vracíte. To je neodpuštění, posuzování, kritika, zlosti do minulosti. Jakmile se naučíte minulost, pak nastává stav, kdy se ještě musíte odnaučit budoucnost. To jsou představy, jaké by to bylo hezké, kdyby to bylo, co by bylo. Já jsem nedávno vyprávěla, zkuste si představit vy ženy, jak si představujete, že se manžel vrátí domů, jak si při svíčkách uděláte věču a všechno načínčáte: sebe, stůl, talíře. A on nepřijde nebo přijde namazaný s opicí. Co to Ego pak dělá? Pozor na představy! Nenechte se, to je ono. Představovat si, platonická láska patří do těch procesů, které tam jsou. Anebo strach je záležitost budoucnosti, což je také iluze. Ještě to není, ještě to není!

Já jsem zažila neuvěřitelnou věc s jednou úžasnou mladou rodinou. To byli lidé, kteří jezdili do Jičína, jsou strašně fajn. My jsme byli loni v listopadu na aurickém sezení, kde měli zatím jenom jedno miminko, ale tři roky zpátky byly obrovské lítosti u té ženy, protože se odehrávaly zvláštní věci při narození toho prvního miminka. Najednou něco nebylo v pořádku v té porodnici a žena prožívala lítosti a strach. Lítosti, co bude s tím dítětem a jak to bude vypadat atd. A ona při tom aurickém sezení něco pochopila, něco ne. Tam ještě něco zůstalo, nicméně poslouchali dál přednášky celý rok, já jsem o nich pak dál už neslyšela. A najednou, je to asi měsíc zpátky, jsem dostala sms, protože oni tím, jak jsme se domlouvali, měli moje mobilní číslo. A psala mi ta maminka, že porodila druhé miminko a že se opakuje situace. Najednou dítě má asi něco se srdcem, doktoři si neví vůbec rady, co to může být, a ten její manžel si vzpomněl, že tam měla

ještě zbytek těch lítostí. Pozor, to vypadalo, že tomu dítěti skutečně nepravidelně pracuje srdce.

Oni je tedy pustili domů, nevěděli, co to je, a doma tomu miminku úplně zfialověla pusinka. Teď nad ním stáli, zavolali záchranku, vrátili se do nemocnice a já jsem tedy hned byla k dispozici, my jsme si hned zavolali s maminkou. Ona při té mluvě se mnou okamžitě pustila zbytkové lítosti. Já už jsem to vyprávěla tenkrát s tím případem, jak dorostla ta ledvinová pánvička tomu miminku, tam jsou záležitosti karemní. Ano, matka, jakoukoliv čakru neumí a vytváří nové tělo, tak už tím hormonem, který buď přebývá, nebo nepřebývá, tvoří tělo budoucí. Proto tam najednou byla zkouška a ještě opravná z minulosti. To dítě mělo problémy se srdcem, fakt obrovské, byl úplně fialový ten maličký, nicméně, ona to hned pustila. A když jsem pak jela za týden na přednášku, tak mi psala maminka, že je všechno v pořádku, že jdou z kardiologického vyšetření z Prahy a dítě je v pořádku, není modré, nic nenašli, všechno bylo pryč. Všechno je skutečně jenom energetická věc, když je to všechno v takovémto počínu. Lítost, člověk by řekl emoce lítost. To je nesouhlas s tím, co se děje. Přitom je to váš osud, který jste chtěli prožít. A ve svém osudu máte osudy druhých lidí, které milujete, ale oni je také chtěli prožít tak, jak je prožívají. Aby se naučili je přijmout.

Proto je vaše největší pomoc lidem podržet je v těžkých chvílích, aby zachovali klid a přijali to, co se jim děje. Tím jim pomůžete. Když je budete litovat, zablokujete sebe i je. Tudy pomoc nevede. Ne. Podržet je, milovat je tak, že vám stojí za to sednout si s nimi, vyslechnout je a říct jim: „To nic není, jsou horší věci na světě.“ Věřte mi, to pracuje. Obrovsky. Běžně, lidsky zklidnit to okolí, tím pustí to odmítnutí, čakra se uvolní a začne pracovat.

A skutečně jste to zvládla výborně. Jste šikovná ženská.

Zdravím vás Ivanko, můj jediný dotaz zní, jak dlouho ještě bude otevřena brána?

Nedávno mi psala paní, to bylo někdy v červnu, takový vyděšený mail: „Ježíšmarjá, teď jsem přišla na vaše přednášky a přitom dva měsíce zpátky se brána zavřela, to jsem v prdeli.“ Prosím vás, vy to vidíte lineárně, tak to není. Už když jste se narodili, každý z vás má ten svůj bod B buď ve trojce, anebo v pětce. Čtyřka je pouze mechanický přechod, kdy se učíte zastavovat po jistou krátkou dobu negativní emoce a podaří se vám to v praxi. Takže, prosím vás, vy už jste dávno, když jste se narodili, už jste dávno roztrídění. Existuje program těla. Zkuste si představit a vím, že je to těžké. Budete mít na dlani dejme tomu jadérko z jablka. V tom jadérku je budoucí strom a všechna jeho jablka. A všechna jadérka těch jablek, budoucí stromy a jejich jablka a jejich jadérka. Tam je program hotový. A je tam program i ten, kdy z nějakého jadérka nic nevzejde, něco se s ním stane jiného. To si běžně neumí nikdo představit. Skutečně platí, že „bez boží vůle nepadne z lidské hlavy ani vlas.“ Mnohokrát jsem to směla prožít, věřte mi. Vy tady paradoxně skutečně nemusíte dělat nic pro to, abyste se do té pětky dostali. Ten, kdo by se bál, že se tam nedostane a dělal usilovně všechno možné, ten se tam nedostane, protože se bojí. Vám to má být jedno. Jestli mám být v pětce, tak budu

v pětce, jestli ne, zůstanu krásně ve trojce. Pak už jste tam, protože respektujete případnou možnost, že se tam nedostanete.

A to je důležité vědět, jenom být v klidu. Jenom být v klidu. Jednou se tam dostane úplně každý a ne jenom do pětky. Existuje spousta vyšších dimenzních stavů, to jsou jenom stavy vědomí. I to je obrovská změna vědomí, kdy najednou přestanete vidět obtíže třídimenzionálního světa. Skutečně neexistuje nic tak, jak to vidí lidé ve 3D. Tak jako jsem říkala, že neexistuje neodpouštění. Ano, není komu co odpouštět, vy jste si všechno domluvili s druhými buňkami, že vám udělají, to byla vaše vůle, že vám to udělali. Proč byste jim to měli odpouštět? Ale to už víte z toho vyššího pohledu, z toho dole ne. Ale vy to musíte pochopit dole, vesvětě 3D.

Ta brána už je uzavřená. Takzvaná planetární brána je uzavřená, prošla takovou jakoby fólií. Zkuste si představit fólii, každý začátek listopadu kolem osmého až jedenáctého listopadu procházela planeta do 5D první, druhou, až sedmou branou a uzavření vibračních polí bylo na konci března tohoto roku. Trvalo to také sedm let, ale na tom nezáleží, ta planeta je teď 5D. I kdybyste ještě dělali nějaké egoismy, není to na závadu, protože je skutečně už nastaveno, kde zemřete, kde odložíte vaše tělo, v jaké vibraci a v jaké budete pokračovat. Tak jenom žijte vaše osudy, které vám nastavují to, co máte dožívat. Ať to bude trvat ještě sto let nebo padesát nebo jenom dva roky, to už je úplně buřt. Jste vždycky ve správnou dobu na správném místě, protože vaše DNA nedovolí vymanit se z okruhu celku. To nejde zkrátka. To je to, co běžně člověk nepochopí.

Vezměte si, že byste byli jako jedna buňka, která chce být někde jinde, než je. Váš život je nastavený tady v tom orgánu, kde je, odsud podsud. Teď mě napadá pan Werich: „A co za to?“ /smích/ Odsud-posud časově, lineárně, nicméně, ten odskok, který nastane, kdy ta energie se uvolní, zemře vlastně buněčná schránka, to je to stejné, jako my máme tady. Vy odskočíte a zůstáváte v aurickém lidském těle. Tam, kam odcházíte, odcházíte vlastně do vyššího aurického těla, kde zase čekáte, než se do toho celku sto procent energie vrátíte zpátky zase jako buňka někde jinde. Teď jste třeba byli v játrech, a pak budete dejme tomu v ledvinách nebo na uchu, to je jedno. Zase si zažijete jiný osud. A pozor, v osudu toho plánu, toho DNA po tu dobu, co tam budete žít, je vždycky přesně to, co potřebujete opravit z minulostních odporů neboli karmy.

Rád bych se zeptal, jaký je váš názor na vysokofrekvenční vysílače. Všude na střechách škol, panelových domů a jiné. Tato vysoká frekvence prý podle výzkumů negativně ovlivňuje lidskou auru, zdraví.

Tak to je první polovina.

Odpovím vám trošku jinak. Víte, žijete ve světě a ve společnosti, kterou musíte respektovat. A když se budete něčeho bát, tak se poškodíte tím, že už to nepřijmete. Já jsem už vyprávěla, paní mi psala docela veliký dotaz, protože poslouchala Brno, a tam jsem odpovídala někomu na otázku na „chemtrails“. To jsou v Americe práškovací letadla, a to dělají černí mágové, to jsou ty nadnárodní společnosti, které chtějí ovládat lidi, tzn. udržovat je iluzorně chemickými látkami ve 3D. Proto práškují těžkými kovy planetu. A teď pozor, ta paní mi říká: „To je hrozné a nikdo neslyší, nikdo o tom nechce vědět!“ A stěžovala si, já nevím co všechno: „...a vy jste tam odpovídala úplně jinak, ten

člověk to určitě chtěl slyšet jinak.“- „Ne, ne, ne, já jsem odpovídala tak, jak jsem odpovídala, jenom jste tomu nerozuměla.“ Dobře poslouchajte, to souvisí i s tímto. Za prvé, každý z vás je odpovědný sám za sebe. Jestliže se já jako černý mág začnu udržovat v egoismu tím, že chci, aby lidé zůstali ve 3D planetě, abych je mohl ždímat nebo vládnout, to je jedno, tehdy já budu planetou v pětidimenzionální vibraci obrovsky odstraněn, ale velmi rychle a velmi drsně. Protože já útočím sám na sebe a nevím o tom. To je všechno energie. Za druhé, jestliže půjdu tady po Zemi a budu se bát toho, co když na mě padá nějaké olovo, já si zavírám jedničku strachem, proto minimálně se mi něco stane s nohama. Ale uvědomte si, proboha, planeta má svojí historii, svůj osud nastavený, ona si pomůže sama, nebojte se. Nicméně jestliže se nebudu bát, tak i moje buňky se vyčistí, nadmíru, že si budou pomáhat jedna druhé a já to přežiju. To máte to samé jako s jídlem. Teď to tady existuje, vy žijete v tom celku, kde se to děje a vy se budete bát ochutnat v talíři, co když tam jsou dusičnany nebo já nevím nějaké jiné látky. Pak už ani vaše buňky tomu nebudou věřit, vyberou si z toho polovinu, většinou odmítnou. To jsou věci, kdy se nevyživíte, jak byste měli.

Já jsem odepsala té paní a ještě jsem jí napsala, že spousta lidí na to ani nereaguje, protože tady se vlastně respektuje vývoj planety. Takoví ti buřiči, kteří by se ještě strašně báli, chtěli by vyděsit celé okolí, ti nemají vůbec ohlas. Prosím vás, ono to tady je, pozor, někdo to takhle vyhodí, ten strašpytel to vyhodí do éteru, co se všechno děje. Nepřemýšlejte o tom, to je zbytečné. Nejvíce pro sebe můžete udělat, když v klidu půjdete svým životem. Samozřejmě, když byste přišli sami na něco ve svém životě, to neznamena, že okolo toho půjdete s ignoranstvím. Ale tohle zrovna ovlivnit nemůžete. Vy můžete zregulovat to, co ovlivnit můžete. To si dělejte. Nyní je planeta tak strašně spojená, ta tělesná schránka je tak úzce spojená, že dneska ani nemůžu vyhodit slupku od banánu do jiné popelnice, ale dřív jsem nevnímala takové ty ekologické věci. Teď to nejde zkrátka. Já i kdybych to udělala, tak se pak otočím, vrátím se a vyberu ji z té špatné popelnice. To jsou věci, které se dříve neděly, protože jste se cítili jinak. Tady vlastně ta matka s tím otcem jsou spojení. Matka je hmota, vaše tělo, otec je Duch, který oživuje hmotu. Vidíte to prolnutí? Tam je patrice-matrice. A v nevědomosti jste byli oddělení středním „já“- egoismem. Ale teď se spojí vědomý Otec s vědomou Matkou. To je vývojový proces, který se nedá zastavit.

Jak jsi vyprávěla o přepojování do desáté úrovně, že pak se rozvíjí DNA do té doby, než dojde k přepojení do desáté, se na DNA nic nedělo? Děkuji.

Děje se, ale velice drobně a hlavně to nepocítujete. Nejdřív se musíte připravit, protože ono to s vámi cloumá. Zkuste si vzpomenout, určitě hodně lidí zažilo, že po mých přednáškách, když jste slyšeli první věci, začali jste se odblokovávat, jak jste přehodnotili, to se děly věci, že jo? Někoho to může i roztrhat. Já vždycky říkám: „Prosím vás, nebojte se mě, já nejsem nebezpečná, to vy jste si zadělali ty bloky. Akorát já je uvolňuji tím, že vám nabízím řešení a vy to pochopíte. A zaplatíte přesně to nebo odblokujete si přesně to, co jste pochopili, do míry, do které jste pochopili. To je na vás.“

Víte, bílý mág podvádí. Zkuste si představit dítě v první třídě, to jsem říkala, myslím v Ústí, možná i v Opavě. Budete dítě v první třídě a napíšete písemku na čtyřku. Neumíte

matematiku. Představte si, že každá třída je dimenze. Dobře, pokud jsem přišel do první třídy, já se nejdřív musím naučit matematiku první třídy, abych pochopil matematiku druhé třídy, třetí třídy, a teď postupujete rok za rokem v té škole, až se dostanete do těch nejvyšších výšek. Ale bez toho to nejde, abyste navazovali, nemůžete jeden rok přeskočit, vám by někde něco chybělo, vy byste tomu nerozuměli. Proto si sami musíte všechno odžít. Bílí mágové dělají to, že tu špatnou známku vygumují, vyberou karmu toho člověka. Seberou jí. A teď pozor, tomu prvňákovi nikdo nevyšvětlil, jak se to vypočítá, jenom mu vygumoval známku z písemky.

Vidíte, já napřed mluvím, strašně dlouho vysvětluju, mluvím, mluvím, mluvím, a pak už je mi jedno, jestli opravíte z té čtyřky na dvojku nebo na trojku nebo na jedničku. Jednička je stav bez karmy, to to umíte. Všechno horší než jednička už je nějaký karemní zápis, kdy jste ještě něco nepochopili. Já napřed mluvím, mluvím, mluvím, vysvětluji a teď pozor, přijde podstatný okamžik – tehdy, kdy jste pochopili, jak se to vypočítá, je jedno už, jak jste to pochopili, jestli na jedničku na dvojku nebo na trojku, vždycky je to zlepšení, přebytek nezaplatíte, protože jako člověk Kristus jsem ukřižovala Ego, smím za vás poprosit, protože jste se učili. To jde jenom v přelomovém období. Tak jste si přes mě opravili známku. To nezaplatíte, ten rozdíl nezaplatíte v bolestech a v nemocech. On za vás směl prosit a každý člověk Krista smí prosit do minulosti. Vy smíte prosit sami za sebe jenom do minulosti, když už prosíte, ale nikdy neproste do budoucnosti, to už je vaše vůle, kterou prosazujete v egoismu. To si odpusťte.

Já jsem byla v Pardubicích v první polovině tohoto roku v červnu, a tam jedna paní měla nádherný dotaz. Já ho teď řeknu, možná, že jste tady, já nevím, říká: „Ivanko, když se modlím za své děti, aby byly zdravé, aby se jim nic nestalo, bla bla bla a řeknu na konci ‚bud' vůle tvá‘, dělám to dobře?“ Já jsem řekla: „Ano, uvědomila jste si, že když jste na konci řekla ‚bud' vůle tvá‘, i kdybyste předtím drmolila hodinu, tak to všechno smažete?“ A ona říká: „A jo, to mě nenapadlo.“ Tak proč prosit, že jo? Nechte už tu konečnou vůli na něm. Protože víte, vy jste Bůh, který si vybral svůj osud, a ti, za které prosíte a máte je v osudu, mají také svůj osud vybraný a učení vybrané, aby se dopídili těch výsledků, kterých se dopídit mají. Tak vidíte, že odevzdat druhého do boží vůle znamená odevzdat ho jeho vlastní vůli Boha, kdy si chtěl něco prožít a musí to proběhnout, aby něco pochopil.

Začnete ubírat na síle negativních emocí, když ty informace ve vašem životě jsou, protože jste se se mnou setkali, buď fyzicky nebo přes internet, tak jste ty informace měli slyšet a každý z vás jste si nabrali míru, kterou jste potřebovali a uměli pochopit. A tato míra vám pomalinku začne uvolňovat tělo pro Boha, pro vás jako Boha. Bloky, které se tam uvolňují, to je místo, které jste si zablokovali v odmítnutí původní vůle Boha neboli sebe. A tam není božství. Jakmile přestanete ty emoce dělat, čakry se začnou otevírat, vy se začínáte nalévat do schránky vašeho jména. A tehdy už začíná pracovat jakoby tělo, ta hmota, protože od určitého procenta přítomnosti vašeho božství, vaší skutečné reality ve hmotě, se začíná měnit pomalinku DNA. Ten nejposlednější zákrok se děje tady shůry, to už je vaše božství ve vyšší fázi, protože pozor, andělé jste vy a všichni, kdo jsou nad vámi, tak jste součástí užší a užší. Něco

vám řeknu. Chodily ke mně obrovsky vysoké bytosti, archandělé, ještě vyšší bytosti než archandělé. A aby mě nezabily, tak se vždycky v určité výšce polovina oddělila, přišla informace přes nižší vrstvu, zase se oddělila. Jak schodiště to vypadalo, až přišel takový ten nejjednodušší andílek, který mi řekl jenom něco a zase se mohl zdržet jenom určitou dobu. Pak se doba toho kontaktu prodlužovala, protože moje tělo bylo připravované postupně na větší zátěž, proto jsem to snesla. Dneska snesu hodiny a hodiny na vás mluvit a vidíte, nekouří se ze mě a nevypařuju se.

Bůh je obrovská energie, kterou máte, a když pak vidíte, že je tělo naplněné Bohem, ten člověk už neumí říkat a konat egoistické věci. A tehdy to čisté slovo, které učí, očišťuje. Skutečně ty vaše reakce jsou. A až se naučíte tohle, a to se naučíte, věřte mi, i vaše slovo bude očišťovat druhé lidi. To je vývojově respektováno, to není magií. Já jsem tomu dřív říkávala magie-nemagie nebo magie nadmagie. To není vůle moje jako člověka, to už je skutečně božská vůle, která dovolila, aby teď v této době, kdy planeta postoupila a vy jste připravení, jste se tyto informace mohli dozvědět. V noci pracuje obrovsky vaše tělesná schránka, budete často vrnět, budete mít podivné stavy, nebojte se toho, to nic není, po jisté době se to všechno stabilizuje. Tady jsou ještě ve hře jiné věci, jsou tu ve hře samozřejmě věci, které musíte vyřešit ve vašich životech, nestranně, to už je dopředu nastaveno, jak se budete chovat a co se bude dít. Vy už sami budete odstrkování s takovým výrazným niterným varováním – pozor – od určitých věcí.

Já jsem si minulý týden v Martínkovicích u Broumova vzpomněla na to, jak jsem kdysi dávno dostala knížku od jednoho mága. Mágům jsem nikdy nepodléhala, to mi bylo jasné, že to nikdy dělat nebudu, jen jsem se snažila soucitně jim poradit, aby to nedělali, že si ubližují. Většina z nich mi vůbec neporozuměla, to potom v klidu vzdáte a víte, že nejsou schopní rozumět. Nicméně jednou mi ten jeden človíček přinesl dvě věci, za první mapu, která byla vyloženě černokněžnická. Existovaly v té době dvě v republice a představte si, že jedna mi byla takto podsunutá. Z té mapy se dalo útočit na jakýkoliv bod na planetě a ve vesmíru, to jsem využila ráda k tomu, že jsem ji zničila, už je jenom jedna. A za druhé, za pár měsíců mi přinesl pana Bardona, což také je magická kniha, ale já jsem na tu knížku nemohla ani sáhnout. Já jsem s úsměvem poděkovala, on ji položil na stůl: „Tady máš ode mne dárek.“ A byť jsem o tom člověku nevěděla vůbec nic, co píše, jak píše, já jsem nikdy takovou knížku neotevřela a nemohla jsem se jí ani dotknout. Pak už vás ta energie odstrčí. Víte, to, co provází nejenom slovo, ale i myšlenky, to ovlivní vibracemi i tu knihu. Cokoliv, jakýkoliv předmět by používal, to všechno ovlivní vzájemně vibracemi. A když už jste vzdáleni do určité míry vibračně, tak už to zkrátka ani neotevřete. Vás to odstrčí, taková vnitřní nelibost přijde, která vás odhodí.

Kouřím a necítím, že to nutně potřebuji. Obtěžuje mě to a vím, že si zatěžuji organismus. Je kouření v rámci svobodné vůle nebo mám na lince života určeno, že přestanu či nepřestanu kouřit? Není to odmítání situací a lidí na první čakře?

Zkuste si přehodnotit. Já tady teď mám dvě takové kouzelné duše. Kde jste holky? Ty si také užily. Jedna z nich mi nedávno napsala, také s kouřením. Že nemůže přestat kouřit, že už se snažila kouřit ve prospěch Boha, jak jsem to vyprávěla, a ono to furt

neodpadlo. Obě ženy jsou úžasné, to jsou obrovské duše a jsou to vlastně matka s dcerou, ale to už nebudeme rozebírat, nicméně, ony spolu úžasně komunikují, mají se strašně rády. A já jsem odpověděla té jedné: „Zkuste si prohlédnout, jestli jste neodsoudila někoho z rodičů.“ Ona hned napsala, snad do dvou hodin: „Ježišmarjá, no jo, oba, oni mi tak kouřili v autě, já jsem zvracela, bylo mi špatně.“ Ano, ano, jestliže někoho odsoudíte, děláte to sami. To je to samé, jako ta mladá žena v Opavě. Byla jsem v Opavě na konci září a přišla za mnou o pauze krásná mladá maminka, měla miminko a říká: „Já se vás na něco musím zeptat. Víte, já svého partnera miluju, máme spolu dítě, ale jednou za čas na něj skočím a nařežu mu a já nevím, proč to dělám.“ Já říkám: „Neodsoudila jste za to maminku?“ - „No jo, do dneška, celý život bije tatínka.“

To, co odsoudíte, společně Nadjá vás donutí, abyste vy sami dělali, abyste zjistili, že jste tu matku odsoudili zbytečně. Tady je možný nějaký odsudek, který se tam jakoby ukazuje v blokaci, to je také možné. Ale věřte mi, já si pamatuji na mého otce, který v osudu měl to kouření, on by nikdy nezemřel na rakovinu plic, přestože kouřil, kdyby nezažil ten osudový moment, který tam byl připravený. A bylo velice zvláštní, že v okamžiku, kdy mu zjistili nádor, přestal kouřit. Jsou lidi, kteří kouří až do smrti, přestože mají nádory, nedokážou přestat. Ale on pak jednou seděl u mě v kuchyni, říká: „Ty mi řekni, já přemýšlím nad jednou věcí, já jsem celý život nedokázal přestat kouřit a od chvíle, kdy mi řekli, že to mám, já na to nemám chuť, mně to nechutná, mně to vadí, jak je možný, že jsem to předtím nedokázal?“

Jsou to vaše programy, zkuste si prohlédnout, jestli někde to odsouzení nebylo. Já se ještě vrátím k těm ženám tady. Vzápětí druhý den mi psala ta druhá: „Ježišmarjá, já jsem dneska komunikovala s tou naší holčínou, no jo, všechno, co jsem řekla, že v životě já neudělám, jsem vždycky musela udělat. Že nevystuduju tu a tu technickou školu, jasně, jediné tu a tu fakultu jsem vystudovala, že se nikdy nerozvedu, jasně, že jsem se rozvedla...“ Ano, prosím vás, nikdy neříkejte nikdy. Vše je možné, všechno přijmete dopředu, že by se to i mohlo stát. Vzpomeňte si na základní přednášky. Protože jsem přijala i smrt mého dvouletého dítěte, s tím, že bych neproklela ani neudělala nic vůči a uměla odpustit tomu člověku, který by to udělal, to Nadjá mi řeklo: „Správně, dítě moje, proto se to nestane.“ Vy jste zkoušeni jenom z toho a staví se před vás to, co jste vždycky odmítli.

Takže, zakuřte si s velkým elánem, ono to může odpadnout. Víte, realita kouření je, že si vlastně dusíte každou buňku svého těla, to je jako kdybyste druhého člověka škrtili pod krkem. Já mám kamarádku, která dělala na plicním a říkala: „Kdyby lidé věděli, co se děje po jedné jediné cigaretě v organismu s krví, v životě by si to do pusy nedali.“ Ten člověk se vlastně dusí, i když on to prožívá jinak. Jestliže sebedestruujete domeček, ve kterém bydlíte, to už něco naznačuje. Tady je zapotřebí si nad tím popřemýšlet a zkrátka se rozhodnout. Jestli to nepotřebuju, tak to nepotřebuju, jestli ještě jo, tak vás to bude nutit.

V létě jsem byla za paní, která mi sdělila stav mých čakr. Z jedné čakry mi unikalo soustu energie k mamince, která už dva roky nežije. Doporučila mi meditaci, aby se mi čakra upravila. Já však návod zapoměla. Proto jsem meditovala s maminkou po svém: „Ať se odpojí

všechno, co se má odpojit, pokud je to v souladu s boží vůlí.“ Naskočil mi na mentálním zraku film, jehož jsem nebyla režisérem, byl to krásný zážitek. Za dva dny můj sourozenec, který bydlel s maminkou ve společné domácnosti, zkolaboval. Jedná se o bílou magii? Odvedla jsem maminku předčasně z mého života, ze kterého se ještě měla učit?

Víte, někdy člověk, který to tady opouští, lpí na něčem. Když jednou opustíte vaše tělo, učíte se dál, učení pokračuje. Jsme energie, která v té části se přišla něco naučit a kmitáme mezi projeveným a neprojeveným světem. A to učení skutečně existuje, nahoře je to trochu lehčí, protože tam nemáte tělo, nejste natažení do hmoty. Nemusíte vydělávat peníze, abyste měli na byt a na oblečení a na papání, protože my se tady vlastně prožíráme tou hmotou. Hmota žere hmotu, uvědomte si, co se děje. Já jsem to vždycky viděla jako ty žížaly, co dělají humus. Vepředu žerou hlínu a zezadu to z nich padá, to je ono. Jsme úplně stejní. Zkrátka humusáci. /smích/ Tady jsou vlastně úplně jiné podmínky a nahoře to je lehčí, tam se řeší trošku jiné věci. Nicméně, ti lidé, kteří se za svého života dožijí toho vědění, co skutečně existuje, ti už problém nemají. Ale někteří ještě lpí na hmotě.

To většinou ještě bývá společná záležitost. Když někdo zemře, pozůstalí nechtějí toho člověka pustit a on jim podlehne, on tu zůstane s nimi v úrovni, ve které nemá co dělat. Ale zase, je to jenom jeho vůle. A tady se dá jenom úplně prostě požádat. Já jsem něco podobného zažila. Když jsem byla s mým druhým partnerem, jeho tatínek mě velice miloval. To byl hrozně fajn dědeček. A když jsme se s přítelem rozešli, čtyři roky jsme se neviděli, já jsem tam nemohla jezdit, protože můj bývalý partner s rodiči bydlel, on by se to dozvěděl. A kdyby se to dozvěděl, byl by nešťastný, to by pokračovalo hrozně moc věcí. A v roce 2002 tady byly na Vánoce všechny mé děti, odjely a druhý den hrozně mrzlo, bylo asi -15, -20, nevím, byl hrozný mráz. Já jsem šla v Teplicích zpátky domů s nákupem a najednou vidím, jak takový starý dědeček hůlkou zkouší, jestli tam je zamrzlá louže a jestli tam je kluzko, tak mu říkám: „Nechcete pomoci?“ Zvedl hlavu a byl to ten dědeček a říká: „Ježíš, dítě, tebe rád vidím!“

Víte, když jsme se rozešli, mám husí kůži ještě, tak moje nejlepší kamarádka žila s bratrem mého přítele a oni toho dědečka vezli tenkrát na vyšetření na rentgen. Iveta mi pak vyprávěla, že děda seděl vzadu a najednou řekl: „Představte si, že se Ivanka s Jirkou rozešli.“ A pak bylo chvíli ticho a děda pokračoval: „Já jsem snad toho Jirku blbě vychoval.“ Iveta říkala: „My jsme měli husí kůži.“ A po těch čtyřech letech jsme se potkali a on: „Jé, prosím tě, jsi šťastná? Podívej se na mě.“ A podíval se mi do očí, natočil mi hlavu do rukou a říká: „Jsi šťastná. Já ti musím říct, víš, hrozně mi chybíš a každý den se o tobě u nás mluví a v dobrém, v dobrém. Nechceš někdy přijít?“ Já říkám: „Dědečku, to nejde, kdyby se to Jiřík dozvěděl, bude nešťastný.“ On: „Já vím, já jsem to jenom zkoušel.“ Popovídali jsme si, to bylo naposledy, co jsem ho viděla. Za rok na Štědrý den zemřel. Já jsem se to dozvěděla od dětí, od Haničky s Janičkou, a za velmi krátkou dobu, asi za tři týdny, mě začalo tížit rameno, ale já tomu nepřisuzovala nic. Říkala jsem si: „To je divný, nenavaluju si na sebe?“ A horšilo se to.

Hele, deset měsíců se mnou chodil, ale potom už jsem věděla, že se mnou chodí duše. Nicméně zvláštní bylo, když jsem přišla na automatickou kresbu, napřed měla jeden

kruh, pak měla dva kruhy, pak měla tři kruhy. V tu dobu jsem u sebe měla každý týden jednoho člověka a dělala jsem mu základní výklad, to jsou vlastně všechny ty základní přednášky. Ten děda se chodil učit z té druhé strany, on kvůli tomu tady zůstal. Tenkrát mi jeden bílý mág říkal: „To mu nesmíš dovolit, musíš ho vyhodit.“ Pozor, to je také magie, když ho pošlete někam pryč, žádné odvádění duší! A já jsem tenkrát tomu bílému mágovi řekla: „Pamatuj si, když to vydržím, a ještě to vydržím, je to moje dobrá vůle, já to vlastně také dělám pro svět. Je jedno, jestli ten člověk ke mně přijde do kuchyně, sedne si tam a já mu devět hodin budu mluvit do duše a on pochopí, anebo když tam bude chodit třeba i několik měsíců každou sobotu a bude poslouchat, co se naučit měl.“ On byl jinak úžasný člověk, jediná vlastnost u toho dědy byla tvrdohlavost, jinak byl úžasný. Neuvěřitelný člověk. A měl rád lidi, on si to zasloužil. Já říkám: „A vidíš, já to vydržím.“ Tenkrát jsem viděla na tom bílém mágovi, jak kouká udiveně, nicméně za deset měsíců ze dne na den, když už měl děda třetí kruh uzavřený, už by se víc nenaučil, tak odešel.

Vy můžete maminku požádat jako člověka, že vás to bolí nebo že vám to nějakým způsobem ubližuje. Vysvětlit jí, že v této rovině už nemá fungovat. A musíte to nechat na její vůli a nepovažovat to za špatné, nebojte se, ono jim to pak dojde, když jim to vysvětlíte. Ale pokud zemřela v hladině takové té lidské inteligence, kdy ještě nevěděla o těchto věcech, tak to ani netuší, ten člověk neví, že tu není. On tu žije, akorát má pocit, že ho všichni ignorují, že ho nevidí. Spousta lidí je na svém vlastním pohřbu. Teď ve Valašském Meziříčí byl kouzelný človíček, on mi psal před půl rokem, že vlastně celý život o těch věcech věděl, nicméně, jeho tatínek, kterého měl velmi rád a staral se o něj, byl devět let na vozíku a v okamžiku, kdy zemřel, tak syn říkal: „Ivanko, na tom pohřbu jsem ho viděl, on tam skákal, dělal přemety, on si užíval svobodu toho Ducha, protože seděl roky na vozíku. Já jsem měl co dělat, abych nevyprsknul smíchy, až jsem musel tátu sprdnout: „Hele, nech mě, protože já se tady začnu smát a lidi mě odsoudí.“ Pak se tatínek trochu zkoncentroval, tak mu dal pokoj. A on říkal: „To bylo kouzelné, já jsem si vlastně ten pohřeb užíval, protože táta byl konečně svobodný, jak tam juchal.“ To byl nádherný dopis, na to nikdy nezapomenu.

Prosím vás, když už se mluví o meditaci, když o ní mluvíme. Meditace, to je termín, který se hodně používal ve 3D a vlastně většina lidí neví, co to meditace je. Vy budete žít medicí trvale tehdy, kdy budete trvale spokojení bez bloků. Člověk musí meditoval, jak jsme zvyklí, že se medituje, jediné tehdy, kdy neumí v tom svém životě být klidný a spokojený. Pak vás to bude nutit, protože se tím zklidňujete od těch odporů, které vytváříte v egoismu. Já jsem nikdy nepotřebovala meditoval, a když pak přicházeli, tak jsem se ptala, proč nemůžu meditoval. Také jsem si tenkrát myslela, že tam hodnota je, že bych měla meditoval, když si asi připadám jako duchovní člověk. A ten Otec mi řekl: „Ty nemusíš, celý tvůj život děláš ráda věci, které děláš, tak, jak je děláš, děláš je pro druhé, nevytváříš odpory, ty žiješ meditaci, a když vaříš, vařím já, když žehlíš, žehlím já.“ Ano, On je ve mně na sto procent. To je trvalá meditace. Pak se vám všechno bude dařit. Všechno, na co sáhnete, je požehnáno Bohem, protože ten Bůh na to sahá. Ale jakmile je to umazáno egoismem, tak už ho tam nepustíte. Prosím vás, pak lidé, kteří vytvářejí odpory, třeba mají problémy s trojkou nebo se čtyřkou s lítostmi, proto musí meditoval, ale pozor, pak si buďte jistí, že přijde náraz. Ale hlavně pro vás v této

době, když máte ještě bloky a někde něco odmítáte, tak nastává a vrací se k vám bolest nebo nemoc, která je meditací. To je zpětný náraz. Když vás něco bolí, už nemyslíte na to, co jste odmítali, vás to vtahuje do vašeho nitra. Vidíte, že jenom spokojeností se dostanete do stavu absolutního zdraví a nemusíte medítovat. To je zapotřebí si ujasnit.

Jak mám rozumět svému pocitu, který mě nutí být sama se sebou? Někam si zalézt a možná před tím vším, co se kolem mě děje na chvíli utéct. Ve chvíli, kdy tento pocit naplním a jsem sama, mám potřebu se zklidnit, ale ne vždycky se mi to podaří. Někdy mi v hlavě lítá milión myšlenek a raději se zapojím zpátky do toho, od čeho jsem odešla.

Víte, stav egoismu je, dívejte se, budu mít ráda lidi, budu ráda ve velké společnosti, ale v tu chvíli, když budu sama, mi bude špatně. To je odmítání té samoty, ale váš život není jenom o tom být ve skupině lidí. Vy musíte být někdy sami, musíte někde být v soukromí, blikáte vlastně mezi prací a rodinou, řeší se hodně věcí, a pak jdete do postele nebo do nějakého svého koutku, kde si vlastně sami potřebujete něco prožít. Stav meditační, stav trvalé spokojenosti je, že jste rádi sami, když jste sami, a když přijde hodně lidí, jste rádi, že tam ti lidé jsou. V egoismu je, že když jsem sama, tak brečím, že jsem sama, když jsem s lidmi, tak mě serou. Ano? To je odmítnutí, vidíte? To je egoismus. Takže, pokud ještě snesu ten chaos, nic mi nevádí, dobře, budu tam, dokud to vydržím, a pak si půjdu do té chvíle, kdy jsem sama, kdy si půjdu odpočinout od toho chaosu, který už převrhl tu míru, kterou jsem potřebovala mít. Egoismus je, když chci něco jiného, než teď se odehrává. Stav Boha je, že berete, co zrovna je a nechcete nic jiného. Tehdy jste trvale v Bohu.

Já jsem to vždycky vysvětlovala a Ego chodilo přes druhé lidi. Byli i lidé, kteří mi říkali: „Jak můžeš být šťastná, vždyť žiješ sama, děti jsou pryč, vnuci jsou pryč, to je přece hrozné.“ Já říkám: „Podívej se, já nejsem sama, u mě je hodně lidí, já se stýkám s hodně lidmi, mám hodně práce, mám maminku. I když to tak vidíte, já stejně sama nejsem, jsem spokojená, jsem optimista. Uvědom si, že celý život mám uklizený byt. Pak přijedou, je jedenáct postelí u mě v bytě 3+1 a užívám si blízkost těch, které miluji. Kdybych byla pesimista, celý rok budu brečet, že jsem sama v bytě, a když přijedou, budu nasraná, že je všude bordel.“ Ne, vy musíte vidět to dobré na tom, co právě je. To je to samé, jako když se máte rozhodnout pro něco. Víte, každá věc a každé rozhodnutí má své plusy a své mínusy. A teď si představte, že máte dva způsoby, jenom se rozhodnu tady nebo tady. Tady je něco plus, tady je něco mínus a tady je plus-mínus. A pozor, egoismus je, že si vyberete jednu stranu, a pak se koukáte na ty mínusy. Vy se deptáte úplně zbytečně. Když už si vyberu tu levou stranu, tak se budu dívat zuby nehty na to, k čemu mi to bylo dobré. Vždycky říkám: „Nemůžete sedět jednou prdelí na dvou židlích.“ Vy byste chtěli všechno dobré a to minusové ne, ale ono všechno má plus a mínus, všechno, na co se podíváte, věřte mi. A záleží jenom na vás, co si vyberete. A to je důležité vědět a prožívat to.

Tak se radujte ve chvíli, kdy budete sama, a radujte se ve chvíli, kdy budete v chaosu.

Dcerka mívá velké záchvaty vzteku. Bylo mi řečeno, že ji pravděpodobně doprovází duše mého dítěte, které jsem porodila v polovině prvního těhotenství mrtvé, protože nedostalo tu lásku, co mělo. Co s tím?

Prosím vás, neposlouchejte všechno, co vám ti druzí řeknou. Většina v duchovních světech, hlavně černých a bílých mágů, se snaží být důležitá a říkají věci, které ani kolikrát nejsou pravda, jenom, aby byli zajímaví. Tam je ještě náboj duchovní pýchy, a ta pýcha se předvádí, ráda straší nebo udivuje, říká takové vznosné věci.

Ne, ne, prosím vás, zaměřte se na třetí čakru, protože ten človíček trpí. Vy ho milujete, narodil se k vám, on se to musel někde naučit, musel to někde vidět. Ale hlavně, dá se to zregulovat ještě v dětství. Jestliže se dítě bude vztekat, nebojte se ho i plácnout. Nedávno jsem někde říkala, ne abyste si mysleli: „Adamcová říká, řežte svoje děti.“ Ne, tak to není. Vy smíte tomu dítěti ukázat, že s vámi nehne nic, i kdyby se vztekal. On musí vědět, že světu nemůže určitou věc udělat, že si to tím vztekem a zlostí nevydupe ani nevybojuje. To nejde zkrátka, tak nereagujte. Ale pozor, musíte mu to zahrát s tím, že víte, že on by jednou v tom světě trpěl, protože jestliže se takové zvyky naučí, provází jej celý život. Vy nebudete celý život vedle něj. V tom dětství se zaměřím na to, aby to přestal dělat.

Moje mladší dítě to nedělalo, Lucinka to také nikdy nedělala do tří let, pak začala chodit do školky a tam viděla nějaké takové věci. Jednou si pamatuju, to bylo v létě, měla takové ty boty do vody, průhledné gumové sandálky, něco po mě chtěla a já jsem měla plné ruce prádla a ještě jsem něco měla udělat, říkám: „Počkej chvíli.“ Ale ona to chtěla hned teď a najednou zadupala. To viděla v té školce, tak si to chtěla vyzkoušet. A mně tak vyjely oči, protože to nikdy nedělala. Když se narodila Petruška, já jsem jí na dopoledne dávala do té školky. A říkám: „Co to děláš? Říkám, počkej chvíli, vydrž.“ Ale ona začala dupat ještě víc a už začala i kňourat. Tak jsem se otočila, položila jsem to prádlo a povídám: „Co to děláš, prosím tě? Uděláš to ještě jednou a budu tě muset schladit.“ Hele a ona to fakt ještě jednou udělala. Ale vy musíte pak udělat to, co jste slíbili. Já jsem ji vzala v těch trenýrkách i v těch botách, postavila jsem ji do vany a osprchovala jsem ji studenou vodou. A ještě křičela, ještě křičela a najednou udělala „ch-ch-ch“, říkám: „Už dost, Lucinko?“ Nemusíte vůbec křičet, zlobit se, to byste vlastně dítěti ukazovali stejnou reakci. Já jsem ji v klidu vzala, postavila do vany, osprchovala. „Už dobrý?“ A ona: „Dobrá, dobrý.“ Od té doby to neudělala. Jedno osprchování. A nebojte se, voda tomu človíčkovi neublíží. Tady jde o zkušenost, že tohle na mě neplatí. Ona si možná myslela, že jo. Je to dítě, někde to viděla, že to funguje, tak to chtěla využít. To je poznatelnost světa: „Hele, to je dobrý!“

Já mám kamarádku, ta má malého chlapce a začal chodit do školky. U nich je nějaká návštěva, tam ty děti dělají nějaké věci a on to hned opakuje, když odejdou, třeba dva tři dny. Ona říká: „Já vždycky, když vidím, co sem jde, to mě zase čeká.“ /smích/

Tak klidně zasáhněte, nebojte se. Vy vždycky zasáhnete s láskou, ale kdybyste nechali přerůst ten egoismus a ten váš človíček by to dělal tomu světu, ten svět se s ním mazlit nebude. Tam už ho neosprchují, ale dostane pěknou dardu.

Každý máme anděla strážného? Můžeme se na ně obracet o ochranu např. při cestě autem? Četla jsem knihu Andělé v mých vlasech. Moc se mi líbila. Tam se vlastně spisovatelce zjevovali od narození, tak jsem v rozporu s vaší přednáškou.

Ano, to jste ve velkém rozporu. To je vývojová fáze andělská. Co je vlastně v té literatuře všechno na planetě řečeno, to je ještě fáze bílé magie a hlavně duality světa, že jsme my a Bůh neboli jeho partie andělské fáze. Ano, každý z vás máte anděla a možná ne jednoho, třeba i několik, protože jsou nad sebou vyšší a vyšší energie (už jsem to vysvětlovala) a každá je součástí. Ono je to jako, pamatujete si, jak byly ty ruský bábušky? Byla malinká, pak větší a větší... Přesně tak vypadáme. Vy jste součástí Boha. Bůh má své nižší a nižší části a vy jste tou poslední v té vývojové fázi. Ano? Ve hmotě. Ale pozor, ve vašem nitru to je. A když se dožijete této fáze, kdy přelezete hladinu hmoty, tzn. pátá dimenze, tak se konečně smíte dozvědět pravdu skutečnou neboli vyšší. Ony existují ještě vyšší pravdy, ale ty už jsou ve fázi božského světa. Ty se dozvíte pak sami.

To je důležitý moment, kdy se dozvíte, že ten anděl jste vy sami. A teď si vezměte, jakmile si to uvědomíte, je zbytečné prosit. Tady ještě prosazujete svoji vůli člověka. Tady se dostáváte a pinkáte se do stavu třetí dimenze. Jestliže víte, že je zbytečné prosit, protože jste se sem přišli učit se stát Bohem a neodmítat vůli člověka to, co se děje, přijmout to v pokoře neboli ukřížovat svůj egoismus. Na to nás přišel vlastně upozornit před dvěma tisíci lety Kristus, protože ty informace musely přijít. V té době všichni ti velcí Duchové, kteří sem přišli, je jedno jací to byli, přinášeli jednu jedinou věc zase v jiném pohledu, ale základ je stejný. Oni nám to přicházeli říct, jediný „moment“, který tam byl, že přicházeli na planetu 3D. To znamená, že jim většina lidí nerozuměla, mnozí byli ukřížovaní nebo nějakým způsobem zlikvidovaní, protože se obětovali v tom smyslu přinést ty informace. Někdo lidem musel ukázat, že může lidi milovat, přestože ho zabijí. To je obrovsky nastavené v tom divadle, které nám Ježíš přišel zahrát, přinesl to krásně. Nemusíte se o něj bát, už jsem to říkala na přednáškách, on necítil nic, Bůh by to nedovolil, on sem přišel z veliké výšky, ta jeho hmota byla vzdálená.

Já mám úkol už mnohem snadnější, protože přicházím do planety 5D. A skutečně jsem byla chráněná, čekalo se na to, já jsem věděla, že o vlastní vůli Ivy neřeknu nic dřív, než mi to bude dovoleno. Pár měsíců před tím, než jsem vylezla na první přednášky, a to se také stalo samo, to nebyla moje vůle, mi zavolali z Ústí, jestli udělám přednášku. Tam už byli Rumburští a v říjnu na mě připravili kameru, to nebyla moje vůle, nic se nenatáčelo, že by Iva chtěla. Ne, to se stalo samo. Sami se vlastně o mě staráte. Dan a ostatní, to jsou bytosti, které zkrátka jsou nastavené, aby pomáhaly, aby se to rozneslo, to se děje všechno samo. Vezměte si, že všichni ti lidé v místech, kde se přednáší, si to zařizují sami. Mě živí něco jiného. Tohle já předávám zpátky na výstavbu centra, kde budou lidi potřební se chodit ptát na věci, které potřebují vědět. Tak všechno vracím Otcí vlastně do vývoje, to je jeho projekt, já to respektuji.

A krátce předtím, než se to stalo, se v noci vedle mě objevili čtyři andělé. Já jsem měla čtyři ruce po pravé straně, čtyři po levé a najednou jsem cítila zdviž, jela strašnou rychlostí. Tři patra, vždycky se to zastavilo v každém patře, to jsem se chvilku houpala,

pak zase výš. A za třetím patrem to zhaslo, ty ruce zmizely, šly do toho boku, a tam jsem věděla, že je to jinak. Od té doby jsem nedotknutelná a tehdy mi už dovolili vyjít ven. V proroctví se psalo, že budu vyvedená teprve tehdy, až se na mě magické síly nedostanou. Ano, vidíte to? Útok z hmoty. Zkuste si představit, že černý mág bude umět obrovské věci. Ale když zaútočí na mě, útočí na své vlastní nitro, protože já už tady nemám uzávěr. Já jsem i on, já jsem v každém z vás. Kdokoliv z vás by zaútočil, útočí sám na sebe. To je vlastně stav bez karmy. Kdybych měla svůj vlastní egoismus, někoho bych odmítala, už bych byla jako člověk, už by to platilo. Vidíte to? Jakmile jste prozkoušení, že neumíte zaútočit, stáváte se skutečně čistým Bohem ve hmotě. A tehdy vás nic z toho dolního světa nemůže ohrozit.

A skutečně jsem za celou tu dobu dostala snad jenom tři dopisy, které byly tak napůl kritické, ale nic se neodehrávalo negativního. Vůbec. Teď nedávno jsem dostala dopis, ale také nebyl negativní, ten pán si jenom jako rýpnul, a zase v nepochopení. Také s ním obrovsky soucítím. Přišel ze Slovenska, takové jako rýpnutí „Milá paní Ivanko...“ jako, že by to chtělo trošku pokory, že si dovoluji říkat, že Kristus měl tolik emocionální kvocient a Buddha tolik, a že tedy jsem nepokorná. To jsem tedy valila oči, protože na tom není nic nepokorného, uvědomte si, že i oni sami znali tyto emocionální věci, akorát bylo zbytečné, aby vám je říkali. V době, kdy tenkrát vám tyto obrovské duše přišli tohle říct, vám přinesli jenom základy, a těch jste se měli ještě hodně dlouho držet. Vývoj pokračuje, to je, jako kdybych říkala někomu: „Ten měřil metr dvacet a ten měřil metr padesát.“ To není žádná nepokora. Já jsem tomu pánovi napsala: „To je mi tedy líto, že si to myslíte, nicméně tak to není, já s velkou pokorou říkám to, co potřebuje Otec, abyste se dozvěděli pro to, co jsem přišla vykonat, tzn. převést určitou skupinu lidí do pokory. Nicméně vím, že s tím nic neudělám, proto pokorně přijímám Váš názor a přeji Vám vše dobré.“ To je všechno, co tomu člověku můžete říct. Vezměte si, on za to nemůže. Tam je ještě trochu náboženský fanatismus, kdy to všechno vidí trošku jinak.

On za to nemůže, a kdybych měla vůči tomu člověku odsudek, už bych měla svůj egoismus. Ne, on je ve vývoji, jenom jsem mu potřebovala narovnat, že tu nepokoru vlastně udělal on, že nepřijal pokorně můj názor. Já musím přijmout názory všech lidí. Vezměte si, každá buňka v těle, tzn. každý člověk v božím těle má svůj úkol, svůj pohled na svět. Někdo je logický, emocionální, umí matematiku, umí zdravotnictví, umí ekonomii, ale to je jedno, každý jste tu pro něco jiného. Ale pozor, každý z vás jste na jiném vývojovém stupni duchovnosti, proto každý máte jinou pravdu. A stav Boha je, že umíte respektovat pravdu kohokoliv. Ano, já umím soucítit s kýmkoliv, s jakýmkoliv názorem. Protože on nemůže být dál, než je, on by udělal rozvrat, on by se vyškubnul nějaké skupině lidí, ve které se musí učit. Všichni skutečně máte v tu chvíli ten správný názor a tu svoji pravdu, ke které jste se dopídili po dlouhém množství životů a zbytku tohoto života až sem do tohoto bodu. A vždycky je správný a pozor, furt se ten názor mění. A stav Boha je součet všech pravd přítomných ve hmotě. Takže i to se mění. To, co vám dneska říkám, je pravda pro teď. Za nějaký čas, až se naučíte praxi, přijde pravda jiná, protože se vyvíjíte. Tak nebazírujte, nedržte si tu pravdu zuby nehty, ona se nedá udržet. Pracujte podle toho, co vám ten život nabízí.

Pan Ježíš řekl: „Bože, proč jsi mě opustil?“

Spoustu věcí přišel říct i Kristus, ale přišel do 3D. Už jsem to tady před chvílkou řekla. Bible byla napsaná inspirovanými lidmi i pro tuhle část. Uvědomte si, že první část Bible - Starý zákon byl před ním, ta je úplně jiná, to je oko za oko, zub za zub. Najednou přišel s láskou. Tam byly najednou úplně opačné věci, šokující, jenže se vědělo shora, že ještě dva tisíce let se musíte vyvíjet. A Bible i sám Otčenáš je napůl 3D a napůl 5D. 5D je: „Buď vůle tvá jak v nebi, tak na zemi.“ Vidíte, já jsem Bůh, který přišel na zem, a je to moje vůle, mám to přijmout. „Buď vůle tvá“, to je jedna bytost, která přijde dolů. Na konci už je 3D: „Ochraňuj nás od všeho zlého.“ Ano? Ale muselo to být. Také v Bibli pro 3D se píše, že existuje hřích. To není pravda, ale byla to pravda v dřívější době. Tady vidíte ten vývoj, jak opouštíme určité věci. Protože, kdyby lidé, kteří dělají ve 3D obrovské sviňárny, s prominutím, vraždí, loupí, ten egoismus tady bouří obrovsky, ti kdyby věděli, že nehřeší, tak by dělali ještě horší věci. Oni musí mít nějakou míru, musí se něčeho „bát“. Proto se na ně ještě musí dělat „bububu“. To by bylo totální maso ve 3D.

Také se v Bibli píše, že tady je Satan a támhle je Bůh, vidíte dobro-zlo, to je dualita. A ty dvě síly proti sobě bojují. Protože vy se potřebujete protáhnout zkušenostmi mezi poznatelností světa. Ano, tam uvidím dobrého člověka, tam špatného. Oba dva jsou stejně hodnotní. Ten dobrý mě učí, co mám dělat a ten negativní mě učí, co dělat nemám. Obojí je pro mě dobré. Ale ve 3D toto lidé nepochopí. Jednoho budou vyzdvihovat, druhého zatracovat, proto se udržují stále v iluzi duality dobro-zlo. A to se dá pochopit až teprve po odložení prožitků spousty životů. Takže i tady se to dělo, navíc ta Bible byla trochu překroucená ve třetím století. Tam se vymazalo spoustu věcí, protože církvím se to nehodilo. Ale zase to bylo správně, věřte mi, protože si duše musely ve skupinách prožít různá církevní nakázání a de facto skupinové vyvíjení, kde je direkt, obrovsky řízený příkazem toho, čemu máte věřit a čemu ne. Mystici jsou duše, které už se z toho vymaní, pochopí. Pak už se rodí sice ve víře, ale nemusí už se organizovat někde v nějakých skupinách, už vědí, že Bůh je jenom jeden a že vlastně všechny ty církve mají pravdu, akorát si to překroutily ve svůj prospěch, což je egoismus organizace. Ale to je zkrátka vývoj, který se tady děje a koná se a je přirozený. A zase je to dobré, protože jinak byste neodložili. Musíte se tím prožít, abyste věděli, že to už nechcete. Prosím vás, všechno se dá využít.

Jaký máte názor na to, když někdo má svého Avatara žijícího v dnešní době? Často mluvíte o negativních emocích, co se ale děje při silných pozitivních emocích? Děkuji.

Ano, vy si smíte prožívat silné pozitivní emoce. To je božské. Negativní emoce vás odpinkávají do stavu duality. Slyšíte? Negativní, svět dobra a zla. Zlo-dobro neexistuje. Bůh hledá sám sebe. Představte si, že byste byli jako jedna bytost ve Vědomí, byla by tma, nicota, vy byste žili miliony, biliony, eony věků. Nuda. On se baví. Někdo mi řekl: „To je pěkný masochista.“ /smích/ Není, prosím vás, věřte mi. To hledání sama sebe je velmi těžké jenom v té nejtěžší nejdrsnější hmotě, ale to vám končí, už máte to největší maso za sebou.

Jsou věci, které si lidé ani neuvědomí. Je jedno, jestli máte Avatara, někoho pozitivního. Někteří lidé si myslí, že nevěří v Boha, ale mají ho. Každý člověk v něco věří. Zkuste si představit, že někdo věří jenom v peníze. Tehdy Bůh jsou jeho peníze. Každý ten Bůh má svou vibraci. Takový Bůh ho udržuje v nízkých vibracích. Když budu věřit penězům a majetku, tak se budu zuby nehty držet těchto vibrací a dostanu pěkně na frak. Já jsem vždycky věřila, neměla jsem Boha, i když On ve mně mluvil, já jsem věřila v lásku a v dobro. To je ta nejsilnější a nejvyšší vibrace a nemusí mít podobu. Nemusí mít podobu nějakého konkrétního Avatara. Protože to, co přichází přes božství těchto lidí, kohokoliv, byly stejné myšlenky, jinak vyjádřené, jinak pojmenované. Jedná se vždycky o to samé, že vás to má navést. Vezměte si, budete v jednom životě křesťanem, podruhé muslimem, potřetí budete něčím jiným, buddhistou třeba, to je jedno. Vy si to potřebujete všechno prožít, abyste zjistili, že Bůh je ve skutečnosti jenom jeden. Protože to, co prožijete a zkušenosti, které máte, vám nikdo nikdy nevezme.

Moje jedno vnuče zemřelo kdysi z obrovské lásky k lidem tak, že ho stáhli zaživa z kůže, kdysi dávno, to už jsou tisíce let. A to dítě, asi před deseti lety, bylo jednou na takové akci v kostele, kde bylo narváno, našlapáno, byl tam dětský koncert. Přišlo hodně dospělých, byly se dívat celé rodiny. A najednou do toho ticha, kdy ten koncert byl narvaný lidmi, moje vnuče proneslo: „Nemám rád kostely!“ Tak ho bafli a vyvedli ven. Tam ten prožitek ještě z toho minulostního byl, věděl, že to je instituce, která „něco dělá“. Ale pozor, stejně se dostane ten človíček potom do stavu, kdy přijme i ten kostel. Musí to respektovat, protože pro někoho je důležitý. Tady musíte přijmout úplně všechno.

Proč člověk onemocní Alzheimerem?

Víte, my se tady skupinově učíme. A to je tzv. karmická nemoc, je nastavená ve vývoji hmoty, ten člověk si sáhne, ale i vy to máte v osudu. To okolí, rodina okolo toho člověka to má nabrané, protože tady jsou obrovské učební jednotky založené v trpělivosti, v lítosti, protože když pak potkáte dědečka uprostřed půlnoci, jak jdete na záchod a on vás zmydlí bačkorou, co tam děláte, to je těžké přijmout. My jsme to měli v rodině, já to vím. Musíte to respektovat.

Můj muž mi vyprávěl, že v Americe byla nějaká senátorka, která o tom mluvila veřejně. To byla docela mladá krásná ženská a její muž najednou dostal tuto nemoc. Museli ho dát do sanatoria, ani ji zkrátka nepoznal a on se tam zamiloval. Ona říkala: „Já tam jdu, já tam přijdu a on se tam drží s babkou za ruku a cukrujou. Napřed to se mnou začloulalo, protože to je můj muž.“ Ale jak si ho vezmete? On si vás nepamatuje. „Až mi došlo, že mu to mám přát. Vždyť je šťastný.“ Úžasná baba, fakt, že jo. To je ono, s tím nic neuděláte, tak ať to tedy dožije v tom štěstí, byť je to můj manžel. Ona říkala: „Já si tam jdu někdy sednout do koutku a pozoruju je, jak jsou spokojení.“ Ano, musíte to přijmout, protože on je šťastný a vy, když ho máte rádi, tak s tím souhlasíte. A vidíte, tady jste prokázali svůj úkol, on si užívá. /smích/

Existují potomci Ježíše Krista v linii Merovejců?

Ano a existuje, a to je podstatnější, Davidův rod. Ta nitka se tady vleče a brzy se rozmnoží po celé Zemi, ale chce to čas, protože skutečně tito naši prapředkové, kteří

tady byli, nesmí vymizet. Uvědomte si, že skutečně existujeme z jedné matky a tyto vstupy, které tady byly, byly nasazeny na planetu. A to funguje v DNA, tam jsou založeny prvky toho vyššího lidství, které už koresponduje s božstvím. Takže ano, existují.

Je Turínské plátno pravé?

To nevím. Nad tím jsem se ani nikdy nezamýšlela. To nevím, to vám neumím zodpovědět.

Jak se vypořádat s prožitým potratem a interrupcí?

Prosím vás, já sama jsem prožila interrupci. Víte, dítě, které se nemá narodit, se nenarodí. Nejsou k tomu podmínky nebo jsou různé věci, které ten člověk potřebuje prožít. A musíte vědět, že skutečně okolnosti vašeho osudu vás dohnaly k tomu, že jste k tomu kroku přistoupili. Někdo si to dítě nechá, pak si vyčítá, že si ho nechal, jsou různé komplikace. To jsou různé věci, kdy to prožíváte. Ne. Ať už se rozhodnete jakkoliv, nevyčítejte si to. Už jsem o tom mluvila, dívejte se na tu lepší stránku fáze. To dítě se pak narodí do doby, kdy je to možné. Je zbytečné se tím trápit. Tím to nevyřešíte.

Paní Ivanko, můj syn Vojta, 4 roky, se neumí bránit. Ve škole ho napadá o rok mladší chlapec. Bere mu hračky, strká ho, jednou ho dokonce pokousal. Vojta pak nechce chodit do školky. Jak mám správně naučit syna bránit se? Myslím, že by se to mohl naučit od nás rodičů, on to jenom okouká, slova nezabírají, on nemá vnitřní sílu, je to duhové dítě. Můžete něco říci o výchově těchto dětí? Dcera, 11 let, indigové dítě.

Poslyšte, ano, tyto děti to většinou neumí, ony vlastně přišly ze světa, který už si prožívaly, nicméně se narodily s úkolem tyto věci alespoň projít a vyřešit je. Za prvé, abyste se ubránili energeticky, musíte tomu dítěti vysvětlit, a to je těžké ve čtyřech letech, aby „uměl být soucitný“ s tím dítětem. Já jsem vysvětlovala kdysi dávno na příkladu, jak se ubránily naše děti, moje vnoučata, byly dvě, měli jsme dva takové případy. Můj nejstarší vnuk Giovanni, a pak byla i Francesca do toho zapasovaná za pár let, a to nebylo ve školce, to už byl ve škole, tam už docházelo skutečně k takovým masakrům, kdy ten Giovánek chodil vyválený každý den v blátě. O přestávce, jak byla přestávka, kluk se na něj vrhnul a zkrátka mu nabančil. Lucka mi říkala: „Mami, já už nemám bundu, v zimě to neschne.“ Kvůli tomu musela kupovat sušičku, protože neměla tolik bund, to neschlo, že jo. „To je hrozné, já už jsem byla ve škole a nic se neděje, ani učitelka nezasáhne.“ Ne, ne, to nejde. To dítě, ty děti se musí umět bránit nitrem. Naučit to dítě je velmi obtížné. Musíte vysvětlovat, aby se na to druhé dítě nezlobilo. Takové to: „Ty nevíš, z jaké rodiny pochází, on za to nemůže.“ Postoj nitra je velmi důležitý. Já jsem to vyprávěla někde na přednáškách, ale nevím, co jste slyšeli a co ne. S Giovánkem to tehdy dopadlo neuvěřitelným způsobem a přesně tak, jak mělo. A pozor, děje se to proto, aby si děti ověřily, jak to funguje. Stačí postoj nitra.

Já jsem se setkala za tu dobu, co jsem na přednáškách, s mnoha lidmi, kteří to řešili, a všem to zafungovalo, když to jejich děti pochopily, samozřejmě. Tenkrát to dítě hodně útočilo a on za mnou přijel na prázdniny a já jsem hned vycítila, že je něco špatně, protože říkám: „Jak se těšíš do druhé třídy?“ a on udělal odmítavé gesto. Říkám: „Co

se děje?“ A vysvětlil mi, že tedy na něj útočí chlapec. Říkám: „Poslyš, ty se ho musíš naučit mít rád.“ A teď vykulil oči: „Že mě bije?“ Já: „Ty nevíš, z jaké je rodiny.“ To byl navíc arabský chlapec, z arabské rodiny, tam byla obrovská agresivita, v tom DNA to zkrátka je, tam matka nezabere. A naše Lucinka mi vyprávěla, že jednou nesla malého Rafaela na ruce, Giovánka vedla za ruku z první třídy, a když byla asi sto, možná padesát metrů od školy, najednou se ozvalo „Giovanniiii!“ A když se otočili všichni, včetně té naší Lucky, ten malý arabský chlapec se svou maminkou za ruku volal: „Tvoje máma je hnusná smradlavá psí noha.“ Lucka říkala: „No, prosím tě!“ Ta maminka nic, pozor, tam má žena úplně nejmenší slovo, a když je syn, tak ten vládne. To je zkrátka výchovou v té rodině. To mi vyprávěla až potom, když se všechno vyřešilo.

A já říkám: „Tak dobře, Gioví, ty tady budeš teď dva měsíce, my se naučíme toho kluka mít rádi.“ Já jsem vždycky během těch dvou měsíců něco o něm prohodila. Hele, odjížděl za dva měsíce, a když se přišel loučit a já ho přišla objímat, říkám: „Víš?“ A on: „Já vím, mám ho milovat.“ Ale on se za ty dva měsíce zklidnil, fakt najednou byl soucitný, věděl, že za to nemůže a rozhodně to nevyřeší tím, že on sám se na něj bude zlobit. Třetího bylo pondělí a tenkrát naše Lucinka večer volala a říká: „Mami, ty si nedovedeš představit, co jsme zažili v té škole. My jsme přišli do školy a tam jsme zjistili, že toho kluka přeřadili do jiné školy. Ten Giovanni věděl, stál s otevřenou pusou a třesl oči.“ A tu zkušenost už mu nikdo nesebere.

Tady nepomůže agresivita těla plus v kombinaci s agresivitou nitra. Ty děti musí prožít zkušeností, že jediné láskou a klidem to můžou zmoct. Jestliže nevybudí ani po určitém tlaku agresivitu, tehdy se to změní, ale musíte vydržet. A samozřejmě musíte ho naučit, že se smí bránit. Ale pozor, musíte vědět jak. Já jsem nedávno vyprávěla můj příběh z dětství, který mi dokonce potom v pozdějších letech „zachránil život“, ale bohužel, ten druhý příběh vám nemohu vyprávět. Nicméně mi to posloužilo. První příběh zněl tak, že můj bratranec, který byl tenkrát o půl roku starší než já, byl velice křehké dítě a měl zvláštní povahu. Dneska je to báječný chlap. Tenkrát to bylo dítě, které provokovalo, kouslo, koplo a uteklo. Protože jsem byla o hlavu větší než on, tak jsem se neuměla bránit, já jsem věděla, že když mu jednu ubalím, tak mu něco udělám. Já jsem byla veliká, větší než ty děti a on byl kluk a ještě drobnější. A v době, kdy nás jednou hlídala babička, jsem seděla na dvorku, hrála jsem si s panenkou a on ke mně přišel zezadu a dal mi takovou nečekanou velkou facku. Já jsem se jenom otočila a zase zpátky, nic. Já jsem se ani neuměla zlobit. „No tak co, no.“ Jenže nás viděla babička, zavolala si nás, postavila si nás do latě, vynadala mu a říká: „Ty mu to nevrátíš?“ Já odmítla. Babička: „Když mu to nevrátíš, tak ti nařežu!“ Ta to už jsem musela. A protože jsem to nechtěla vidět, tak jsem zavřela oči a jenom jsem tak jako uhodila do toho prostoru a ozvalo se kviknutí, a když jsem otevřela oči, on se sbíral ze země. To mělo úžasnou výhodu, tenkrát moje nitro mu nechtělo ublížit, já to ani nechtěla vidět v té chvíli, abych si to nepamatovala, ale na rozkaz té babičky mě to božství donutilo uhodit. Hele, od té doby, on sice provokoval, nadával, ale blíž než na dva metry se ke mně nepřiblížil. Já měla klid.

Někdy z lásky, ale to můžete horko těžko vysvětlovat, možná počkat ještě chvíli, umět říct tomu dítěti, že smí uhodit, ale jenom proto, aby zachránil toho druhého, aby ten

druhý věděl, že si to nesmí dovolit, a to je velice těžké nastavit tu hladinu. Tyto děti jsou opravdu velice křehké. A teď ještě je tady veliká směs a hustota, kdy ta konfrontace 3D a 5D musí proběhnout. Nicméně i to je pro ně zkouška, byť jsou tak vysoko, jsou indigoví nebo jiní a musí tím projít. Takže vysvětlovat. Nesmí to prožít energeticky.

Jak fungují konstalace? Co je 3D kino, bude 5D kino?

Já to vezmu postupně. Prosím vás, uvědomte si, já vám vysvětluji, že vše je dobré. Všechny stavy, které provázejí váš vývoj od začátku vašeho lidství, i přes stavy nemagické, pak černomagické, bílomagické, všechny stavy jsou dobré, protože vy potřebujete prožít úplně všechno, abyste zvládli celou výuku. Je to to samé, jako když projdete první až devátou třídu, každá třída je dobrá, žádnou se nemá opovrhovat a ohrnovat nos, protože všechno potřebujete, abyste se dostali do stavu ucelené výuky té jednotlivé školy. To si představte jako dimenzi. A tyto představy jsou dobré, tady pochopíte hodně věcí. Tzn., že člověk od úplné nevědomosti existence Boha kráčí život po životě a zvedá se jeho božství, až se jednou skutečně naplno tím Bohem stane a najde se. Každá fáze má své prvky, jak se nahrazují. Nejdřív jde člověk v nevědomosti a myslí si, že chybuje. A pak si chce ověřovat, že ty chyby nedělá. „Co když ten Bůh neexistuje a já mu budu věřit?“ Proto napřed si bude šfourat i do minulých životů, co tam bylo. Ale v tu dobu je to pro něj strašně důležité, protože on si skutečně ověřuje, že existuje.

V pozdějších fázích, kdyby používal ty stejné prvky, už je to pro něj závadné. V té fázi, v jaké jste vy, už je to váš egoismus chtít vědět, čím jste byli. V této fázi vašeho vědění už vám to může být jedno. Já jsem teď v Ústí říkala, že znám spoustu svých životů, ale mě nikdy nezajímaly, a když to Nadjá samo mi to ukáže, tak je vidět, že to není žádná překážka. Ale představte si, že byste sami o vlastní vůli zahlídli život, kde jste třeba někomu ublížili, teď zjistíte, kdo to je ve vašem životě a co vás čeká. Už se budete bát, už vás to blokuje. To jsou blbosti. Buď vám to Nadjá ukáže nebo ne, ale tehdy, když ještě jste si to ověřovali, to bylo dobré. Ve vaší fázi, už když jste tady, to dělat nemáte. I když ta otázka, která je za tím, vám to malinko ruší. Vysvětlovala jsem pravidla výuky. Uvědomte si, že konstalace jsou, že se šfouráte v minulosti, abyste tam něco opravili. To je hovadina z pohledu vývoje bytostí, které vyučuji, protože víte, že každá karma, která vás navštíví, je odpor, který jste v minulosti udělali a vy ho nemáte udělat. Abyste věděli, o čem mluvím, zkuste si představit, budu mít dědečka, s dědečkem se nepohodnu, budu mít vztahovku, něco si uděláme, on se mnou nebude třeba deset let mluvit, a pak umře. A já si ponesu tu vztahovku k tomu dědečkovi zpátky. Ale mě to bude mrzet, už mu to nemůžu vysvětlit, on už tady není v této rovině života, natož – pozor natož – abych se s ním mohla sejít a něco si vyříkat. To nejde.

A teď pozor, jestliže jsem měla v minulosti s někým vztahovku, něco jsem nezvládla, ono mě to potká. I kdyby ten dědeček žil a nestýkal se se mnou, tak mě to potká stejně. S jiným člověkem, s jinou tváří, s jiným jménem, s jinou fyziognomií, ale stejným Bohem. Ale já už zareaguju jinak. Jestli mě to mrzelo, přehodnotila jsem to, už to dneska neudělám. A pozor. Pokud to dneska opravím s člověkem, který mi něco udělal, a já jsem to neodmítla, tak jsem opravila i toho dědečka v minulosti, i když tady už není. To vy nevnímáte. Je to stejné jako ve škole. Představte si, že jste přišli do první třídy učit se číst, psát a počítat. Vy jste tam přišli proto, že to neumíte. Proto se také rodiče

sem. A vy se to naučíte, během prvního půl roku se naučíte číst, psát a počítat. A kdybyste se chovali tak jako tady v tom životě, tak si budete vyčítat, že jste to předtím neuměli. To je kravina. Přesto to lidi dělají. Ne. Jestliže mě teď potká něco podobného, já to opravím, tak jste opravili všechno, co jste v minulosti dělali a bylo dobře, že jste to předtím neuměli, protože vy jste se to přišli naučit. Tak si vyberte, jestli ještě ty konstelace chcete. Protože tím si komplikujete život. Lidé, kteří byli u mě na výkladu, a pak na konstelacích, pak zvraceli třeba tři čtyři dny. Protože oni zažili situaci, kterou si znovu zahráli a znovu třeba další výčitky tam vyplavali. Prožili to a už to mohli mít nějakým způsobem opravené. Je to zbytečné. Vás to stejně dožene v přítomnosti. Ale zase, když budete v nějaké fázi bílých mágů, černých mágů nebo lidí, kteří jsou nevědomí, tak vám to pomůže. Záleží na tom, kde vlastně jste. Kdyby vás to stáhlo zpátky z toho žebříčku, pak vám bude špatně, když ne, tak vám to pomůže.

Prosím vás 3D kino a 5D kino, to je úplně něco jiného, to vůbec se nedá srovnávat. Budou samozřejmě jiné technologie, ale 3D kino nemá s 3D světem v tom smyslu nic společného, je to pouze vizualizace a promítání, abyste viděli prostorové věci. To sem jakoby „nepatří“.

Ještě jste nic neřekla o sexualitě, jak by měla fungovat.

Za prvé byste měla milovat člověka srdcem. To jsem ale říkala na základních přednáškách. Měla byste partnera milovat srdcem. To je podmínka, protože když člověka milujete srdcem, je to úplně v jiné rovině, než když se stýkáte v rovině vybíjení. Vybíjení jsme si sem nastavili, i ty pocity. Spoustu lidí ani nevědělo, rozdělovalo věci úplně jiným směrem. Existuje láska a láska má být stejná úplně ke všem lidem, protože vy jste buňka jednoho těla, stejného těla s jinými buňkami. Pokud si ale vyberu jednoho partnera, s tím bych měla provozovat sexualitu neboli rozmnožování. To je božský pohled. Lidé to vidí jinak. Lidé většinou směšují sexualitu s láskou a pozor, pak si ji neumí samozřejmě ohlídat, protože jednoho člověka milují víc než druhé lidi. To už je způsobeno tím, že si ho vyzvednu, cítím žárlivost, přivlastňování si hmoty druhého člověka. Nebo mu nedovolí, aby někam šel na kafe nebo na pivo. To jsou všechno věci, které pak děláte i dětem. Ne, ne, ne. Vy všechny lidi milujete stejně, jste spravedliví, děti vychováte správně, nerozmazlíte je, nepřezene to, partnerovi dáváte dostatečnou svobodu. Jestli vás má podvést, tak vás podvede, ale pokud jste v této rovině, tak už vám nevadí skutečně vůbec nic. Pro vás je to váš partner, s tím provozujete sexualitu.

Samozřejmě jsme lidé. Stav vyvrcholení je stav Boha. A my sexualitu provozujeme i přesto, že se nerozmnožujeme, že? Tady to je na jiném principu, protože někdo by se třeba vůbec nechtěl rozmnožovat a možná ani vlastně stýkat, někdo k tomu prostě nemá sklony nebo se mu to ani nelíbí nebo se stydí, tam jsou různé zábrany v tom 3D pocitovém světě. Proto abychom k tomu dospěli, máme na sebe bič, nasadili jsme si tento mundúr, který považujeme za sebe, je to naše tělo a to naše tělo produkuje hormony. A ty naše hormony doženou každého člověka jednou za čas k tomu, aby se sexuálně projevil, ať se rozmnožuje nebo nerozmnožuje. To je něco úplně jiného. Stav 5D znamená, že milujete všechny lidi stejně a jenom jeden je váš muž. Tehdy neexistuje nevěra. Je to absolutně krásný, rovnovážný stav té důvěry až pradůvěry, kdy víte, že já svého muže vidím jako muže, ostatní jsou lidé a u něj to funguje v obráceném pohlaví

vlastně. To je nádherný harmonický pocit takové jistoty v druhém člověku. Tady existují ještě pak jiné složky v partnerství, kdy byste skutečně měli být i přátelé, to už je v 5D zakódované. Ve 3D ne. Vezměte si, partner by měl být i přítelem, kterému byste se mohli svěřit se vším. Představte si, že byste řekli svému partnerovi, kdybyste nebyli kamarádi, že na vás někdo dělal cukrbliky. V tu ránu už by to nešlo. Když budete i kamarádi, tak se tomu zasmějete, už to budete brát úplně jinak. Tady nemůžete chtít po partnerovi, aby byl pro vás úplně všechno, když nejste schopni něco přijmout vlastním egoismem.

Sdělovat lidem, že jsou smrtelně nemocní a kolik jim zbývá času dle lékařů?

Víte, to se neděje vždycky. Také je to závislé na karmě, protože jestli jste v minulosti udělali něco podobného druhým ve svých minulých životech, tak i vám to někdo udělá. To je nastaveno jako zpětný náraz. A také vidíte, že ne všichni lékaři to dělají, ne všichni léčitelé, to mohou být i vědmy, ke kterým byste chodili, ale také je to náběr informací. Víte, pro mě to není děsivé, u všech lidí smrt nic neznamena, pro mě neexistuje, je to jenom přechod do jiné reality, což běžně lidé nevědí. Také by se mi to nestalo, protože by mě to ani nezasáhlo. Zažije to člověk, který má zažít otřes a změnit se tím. Uvědomte si, že někdy jste zažili tyto stavy právě proto, abyste si otočili nastavení vašeho chápání. Člověk, který se dneska dozví, že umírá, a to je jedno, jestli už mu to někdo řekl a s jakým úmyslem, nebo neřekl, má šanci si změnit život. Najednou přehodnotí všechno. Začne se chovat, jako by to bylo naposledy, a tehdy opravdu žije, užívá si každého okamžiku.

Někoho to zboří. Kdo má silný egoismus, tak toho to zboří, to je pravda. Tady to je skutečně na karmě a i to je nastavené. A kdybyste vy byla lékař, už byste to určitě neudělala, tady je každý zodpovědný za své vlastní chování. Jestliže to druhý udělá, neodsoudit to. On to třeba udělal naposledy, protože zjistil pak, jaké to mělo dopady. A zase to udělal člověku, který si to karemne zasloužil. Opravdu si každý zaslouží to, co má, to v tom okamžiku nevnímáte. Proto nemá smysl ani posuzovat ani odsuzovat, fakt nemůže se stát nic, co ten člověk nemá prožít.

Co je umírání?

Dívejte se, Bůh se narodí do hmoty. Vybere si rodiče, osud, tzn. DNA, kde je DNA matky a otce. Matka otěhotní, vytvoří si tělo, dítě se narodí, odžije si život do doby B, kdy v tomto čase, kdy jste se naučili, co jste se tady naučit měli, se máte rozvázat. V tu dobu první tři čakry – jedna, dva, tři – jsou tzv. hmotné, patří k tomu nejhrubohmotnějšímu světu. Už čtvrtá čakra začíná patřit k těm horním fázím. A první tři čakry tady skutečně tvoří vaše hmotné tělo. Nejsilnější je první, ale i dvojka a trojka jsou hodně silné. První čakra se rozvazuje s tím světem zhruba hodinu až den, někdy u někoho to trvá. Druhá čakra týden a třetí čakra 40 dní, to je šestinedělí, úplně stejné, jako když přicházíte sem, tady je to opačně. Dítě se narodí a pořád spí, to šestinedělní dítě je najednou jiné, ze dne na den je jiné. Ono se musí zabydlet v té hmotě. Na opačnou stranu se to děje v tom samém časovém sledu, kdy ta hmota má čas rozkvětu a uvadání. Tady nastane automaticky to odumírání a přechod. Kolem čtyřicátého dne odejde. To věděly všechny

vývojové skupiny lidí. Já si pamatuji, nedávno jsem mluvila s jednou mladou ženou, ona je původem z Ukrajiny a říká, že na ukrajinských hřbitovech mají takové zvláštní zvyky. A to dělají i židé, dělali to i mayové, rodina chodila vlastně za tím mrtvým. První den se muselo hned pohřbít, druhý den se konaly také nějaké věci, ale vedle bylo stejně veliké místo, jako byla velikost té hrobky, tam byla ohrádka, stůl a čtyřicátý den se tam uspořádala hostina s jedním prázdným talířem, kdy se loučili. A pozor, bylo to veselé, povídaly se historky ze života toho člověka. Ano, všechny ty národy věděly tyto věci a respektovaly to. Pak ta rádo by civilizace, kterou my tedy považujeme za civilizaci, ona nám to smetla hlavně takovým tím konzumním způsobem života. Ale i to bylo nutné, vy jste potřebovali propadnout hmotě a dolézt na své dno, abyste se osvobodili. Abyste věděli, že tudy cesta nevede.

Jak žít v konfliktním partnerství?

Samozřejmě, to je různé. Vy máte pro to partnerství udělat všechno proto, abyste partnera nepovažovala za špatného, aby vám to nevadilo, nezlobila jste se, nefňukala jste nad sebou, že se to děje. Musíte odmítnout všechny negativní emoce, které na vás Ego valí. A teprve tehdy, i kdybyste to nedokázala zachránit, to partnerství se rozpadlo, teprve potom máte šanci, že přijde někdo jiný s jiným chováním. Pokud se partnerství rozpadne a odejdete s nevyřešenými věcmi, musíte pokračovat v dalším partnerství po čase v podobných podmínkách, protože jste se nenaučila nedělat ty odmítavé emoce.

Jak vnímáte techniku práce s mozkiem a jeho větším využitím? Např. neurorestart pana Vokáče Čmolíka, Silvova metoda ovládnání mozku.

Prosím vás, já jsem vždycky vyprávěla na přednáškách, že jsem byla vedená shůry, abych vám obecně sdělila podmínky přechodu do 5D. Tady já vůbec nevím, o co jde. Možná tu Silvovu metodu mozku, ale mám pocit, že je to naladěno (já jsem to nikdy nečetla, fakt jsem to nečetla) na zklidňování, tam se dostáváte do těch hladin, které jsou nízké, a uvědomte si, že to jsou stavy meditační. Já si pamatuji, jak jsem jednou byla na takovém zvláštním přístroji, to jenom tak jeden človíček říkal: „Hele, já si tě proměřím.“ A on si myslel, že nežiju. Tam nebyl žádný odpor, to bylo rovné a on tak na mě koukal. Ano, vy jste klidní pak v každé chvíli. Vibrace se vám mění tehdy, kdy odporujete, tím si to zhrubnete. A právě to činí komplikace v osudu. Ono je to založeno jakoby v nevědomosti. Tak se dostáváte do té alfy nebo jak tomu říkají, alfa hladiny, ale já o tom fakt nic nevím, já bych si to musela přečíst. Víte, já jsem fakt takový blb. Pak se mě lidi ptají na přednáškách, co je metoda ta a ta, ale já fakt vůbec nevím. Já znám akorát základní věci. Vím, že když se člověk dostane do této hladiny, pak se fakt všechno řeší, ale to je de facto to samé, co vás učím já.

Víte, hladinu vibrační a odporu zvedá egoismus. A vy i čas přestáváte vnímat. Uvědomte si, že hezké věci vnímáte, jak jdou rychle a ošklivé pomalu, ty se vlečou, ty nechcete. A tím si vytváříte iluzi času. My tady samozřejmě musíme nějaký iluzorní čas prožívat, protože když si třeba dám schůzku s někým ve tři hodiny, tak to musím dodržovat, že tam to moje tělo dorazí, že ano. A jako ty hodinky je takový běžný lidský čas tady využívaný a je zase propočítaný a zaměřený na parametry planety. To si lidé neuvědomují. Každá planeta má jiné časy, protože má jiný počet dnů, hodin (otočky) a

to samé se pak dělí na různé fáze. Těch časů hmotných je v planetě neskutečné množství, je vždycky pro každou planetu jiný, a to je zase úplně jiný čas, než je braný v tom duchovním světě. Čas jako takový skutečně neexistuje, existuje jenom trvalá přítomnost. Tak bohužel, to já vám nezodpovím.

Má čtyřletá dcera se stále čas od času počůrává při spaní ve školce. Já sama jsem s tím měla trápení až skoro do sedmi osmi let. Dá se nějakým způsobem rozklíčovat příčina a odbourat?

Močové cesty jsou většinou vztahovky. Něco vám vadilo v minulosti a znovu se to opakuje. Například bude vám třeba něco vadit v rodině na rodičích. Třeba že tatínek bude pít, a pak bude protivný na maminku. Nebo maminka mu bude dělat scény. A vám jako dítěti to bude vadit. To je příklad, prosím vás. Když vám to bude vadit, znovu se vám to někde v životě ocitne a budete mít stejného nebo podobného partnera. Vy jste si totiž vybrali matku a otce z důvodu toho, aby vám ukázali, co máte dělat. To jsou ta pozitiva, která dělají, a pak si vyberete toho samého otce a matku, aby vám ukázali negativitu, aby se vám vybila karma, tzn. to, co jste v minulosti dělali druhým a nebylo to pěkné. A zastavíte karmu jediné tehdy, kdy milujete své rodiče. „Jupí, to se mi líbí, to budu dělat a jupí, to se mi nelíbí, to nebudu dělat.“ Ale miluji je za to, že mi to ukázali. Jinak bych nevěděl, že to je ošklivé. Tím se to zastaví. Jakmile tam je odsudek, znovu pokračujete.

Já jsem vyprávěla příběh ženy, která mě kontaktovala minulý rok v říjnu a byla z Karlových Varů. To bylo úplně jak ukázkové z učebnic duchovnosti. Ona říkala: „Ivanko, já jsem v životě nelhala, protože jsem z duše nenáviděla to, co dělal tatínek. Táta lhal a byly samozřejmě v rodině scény, vždycky se to provalilo.“ A pozor, stačilo by, kdyby ona děkovala za to, že dneska neumí lhát. Ale protože tatínka za to odsoudila, její první manžel měl diagnostikovanou nemoc na psychiatrii – bájnou lhavost. Ona říkala, že to byla katastrofa, tak se rozvedla. Prožívala peripetie a další partner byl to samé. A když už se rozhodla, že do dalšího vztahu nepůjde, pracovala v Karlových Varech ve firmě, kterou vedli dva obrovský lháři. Naříkala: „Já nevím, co se mi pořád takoví lidé pletou do života? Víte, já jim vedu účetnictví a nespím v noci strachy. Oni mi slíbí papír, já vím, že mi to slíbí a nikdy mi ho nedají. Už jednu firmu zkrachovali a druhou založili a já pořád se s nimi vleču a nemůžu najít jinou práci.“ A já jsem jí řekla: „Podívejte se, opravte otce. Otce jste opravovala s prvním partnerem, otce a prvního partnera s druhým partnerem, a teď všechny ty lidi v životě opravujete s těmi dvěma šéfy.“ Ne, to je právě to, co odmítáte. Vy máte děkovat za to, že ten váš otec vás to naučil, a pak teprve, když přestane ten odpor, vidíte to, nepokora, odpor k něčemu, pak to zastavíte. Za měsíc jsem v únoru jela přednášet do Královského Poříčí ke Karlovým Varům, ona tam byla a říká: „Už mám novou práci, už končím.“ Okamžitě sehnala práci. Vy se pak z toho můžete vymanit, když pokorně přijmete všechny lidi a všechny situace, které se děly, protože jsou vaše a jsou všechny dobré.

Tak bacha na to, tady muselo něco být. Ono se to pak posunuje. Vezměte si, když se to posunuje vám v životě, vy máte dítě a to dítě si vybralo vás, protože to také v minulosti neumělo. Ne, nesmí vám nic vadit. Vaše dítě je ještě malé, dcera může být ještě

natažená vlastně jakoby příčinně na vás. Takže, žádná vztahovka. Je to skutečně stav, kdy tomu dítěti něco vadí. Zkuste si vzpomenout, co vadilo vám v tom dětství.

Může konzumace alkoholu i pouze v malé míře zpomalit náš duchovní vývoj?

My jsme se ptali na spousty věcí, když už jsme se směli ptát s mým mužem. Rozhodně vadí tvrdý alkohol. Když chcete pít alkohol, tak si pijte pivo v nějaké rozumné míře a víno samozřejmě, nepřehánět to, ale tvrdý alkohol skutečně vám obrousí obrovsky buňky.

Já jsem vyprávěla můj životní příběh s alkoholem. Já jsem se prochlastala dětstvím. To je divný, co? Vůbec, ti rodiče, ten Bůh se ke mně choval tak zvláštně. Já jsem měla obrovsky přísné rodiče, já jsem nic nesměla, ale v šesté třídě maminka říká: „Prosím tě, běž si namalovat alespoň řasy, ať do školy nechodíš jak vejř.“ Tý jo, ještě holky v devatenácti před maturitou se nesměly malovat. Když jely z intru domu, tak se odmalovaly, aby jim táta nenařezal. A já v jedenácti, ve dvanácti letech jsem si mohla namalovat řasy. Tam byly takové jiné věci u nás. Nebo třeba s tím alkoholem: mně chutnalo pivo a táta říká: „Jen se napij, tak jo.“ Tak já chlastala, mně to chutnalo. „Tam jsou vitamíny, to ti neublíží.“ Táta byl super. A pozor, já jsem třeba šla do džbánku a tam zbyla půlka, protože jsem s sebou táhla ještě kámoše z ulice, tak jsme vychlastali půlku džbánku. Fakt mi to chutnalo. Můj táta i páčil doma, tak jsme s lžičkou čekali, až to nakape, teď to škrtl a koukal, jak dlouho to hoří, kolik tam toho alkoholu ještě je. Já občas jsem si směla i cucnout, že se to dalo do něčeho horkého.

Tam nebylo nic tabuizovaného. Pak mi došlo proč. Protože víte, kdybyste něco neochutnali nebo něco jste neprošli, mohlo by vám to někde chybět. Do osmnácti let. A v osmnácti letech jsem měla obrovský zážitek, na ten nikdy nezapomenu, který se pak opakoval po devíti letech, kdy Nadjá mi ukázalo, že se nesmím alkoholu nikdy ani dotknout. Víte, mně by to obrušovalo přijímací buňky a ten Bůh, i kdyby chtěl, tak by vám to neřekl. Já jsem nesměla pít, ale abych tu zkušenost měla, tak jsem to musela prožít. V osmnácti letech jsem šla na ples s mým partnerem, ples byl nádherný, já jsem se opravdu ničeho nedotkla. My jsme tam byli od sedmi, šli jsme domů v půl třetí, to si spočítejte těch hodin. Za celou dobu jsem vypila dva džusy, jednu vodu a měla jsem 2x deci malé becherovky. Tam mi bylo dobře. Pamatuji si, že tenkrát byl hrozný mráz asi minus deset minus patnáct, a pak už nejezdily žádné trolejbusy ani autobusy v těch půl třetí a my jsme šli tři čtvrtě hodiny až hodinu domů. My jsme bydleli od sebe asi dvě stě metrů a ten můj partner byl v pěkně podroušeném stavu. Já jsem ho celou cestu vedla a on klouzal po těch zmrazkách, navíc pro mě byl těžký. Já jsem se o něj postarala, otevřela jsem mu dveře od bytu, strčila jsem ho tam, hodila jsem za ním ty klíče, zabouchla jsem a šla jsem domů. Nic mi nebylo, já jsem se vykoukala, vyčistila jsem si zuby, ale jak jsem si lehla, mně se udělalo tak špatně! Přitom jsem byla víc v údivu, co to je, protože mně nic nebylo, já jsem byla střízlivá. Já jsem si pak zpětně říkala, to byla reakce organismu, to bylo jako alergie, se mnou se začalo všechno točit.

Vzpomněla jsem si, jak mi můj tatínek říkal: „Až se jednou namažeš, začne se s tebou všechno točit, tak vyhod' pádlo.“ Ty jo, to byl zážitek. Fakt to funguje, ono se to zastavilo

a byla jsem blažená, ale pozor, za minutu i s tím pádlem, s tou nohou se točí všechno dál. Mně se udělalo tak zle, dva dny jsem prozvracela, celou neděli i celé pondělí. A pořád jsem si říkala: „Co to bylo, to je divné?“ Ale věděla jsem, já rozumím Nadjá, že už nesmím pít. Říkám: „Dobré, nebudu.“ Uplynulo devět let, já jsem se mezitím vdala, měla jsem dvě děti a jednou, to bylo v roce 1986, jsme jeli na první dovolenou, do bývalé Jugoslávie. Na chalupě jsme měli báječné sousedy, takoví stejní, byli to manželé, asi o pět let starší, tak jsme jim přivezli Rakiji s tím, že až přijedeme na tu chalupu, babička pohlídá děti a my si půjdeme k nim sednout. A já jsem věděla, že nesmím pít, to mi bylo jasné, a tak jsem si říkala: „Já to budu jenom dělat, abych nedělal takovou tu frfňu.“ A oni mi nalili, já jsem dělala, že piju, jenom jsem si to přiložila ke rtům „hmmmm“, zase jsem to položila a říkám si: „To nějak zamaskuju.“ Hele, i to stačilo. A pozor, co se dělo.

Dodneška mi stojí rozum, jak je to zařízené. Když opravdu nemáte něco dělat, tak vám to Nadjá nedovolí. Postupně ta Rakije ubývala a oni už blábolili, já jsem si říkala: „To bude prdel, co se tady doslechnu.“ Když nepijete a ty lidi pozorujete, jak se chovají, ještě jsem si říkala: „Ti budou vypadat.“ Ty jo, já jsem se zvedla asi v jedenáct, to už měli asi půlku Rakije vypité, já nic. On věděl ten Zdeněk, že tam pořád něco mám, tak mi nedolával, já čas od času jsem takhle udělala, fakt jsem to nevypila, jenom to bylo na těch rtech. Já jsem se v jedenáct zvedla, že jdu na záchod. Přijdu na záchod, nic do doby, než jsem si sedla na ten záchod (snad to nebude někomu vadit). Mně se udělalo tak strašně zle, já jsem si myslela, že tam umřu. Já jsem se z toho záchodu nemohla zvednout, nedovedla jsem se postavit, jako když na vás někdo hodí šílenou opici. A to je takový úděs. Vy tam přijdete, sednete si a nic a najednou šílenost. Já jsem si musela lehnout, z toho záchodu spadnout jako, to bylo geniální. Tam byla taková koupelna, že jste měli vanu, za ní byl záchod, tak jsem si vlastně musela lehnout vedle té vany. A věděla jsem, že jsem se nezamkla, a teď jsem si říkala: „Ty jo, já se tady válím po zemi, jestli mě budou hledat.“ A snažila jsem se natáhnout si ty kalhoty. Ono se mi to podařilo asi za deset minut, já nevím. Pak jsem se zvedla, nějak jsem se podle zdi pohybovala, mně bylo na umření, já jsem byla úplně bílá jak stěna.

Doplazila jsem se přes tu předsíňku, oni se chechtali, bavili se dobře a já jsem říkala: „Prosím tě, musíme jít domů, mně je strašně zle.“ V první chvíli bylo vidět, že si myslí, že si dělám srandu, protože přetdím viděli, že mi nic není. A pak viděli, jak jsem bílá. Mně bylo hrozně. Ten můj muž mě musel hodit na rameno a odnést mě domů. Ale nemohl odemknout. My jsme tam měli plot, taková tři prkna, on mě přes ten plot ohnul, já jsem tam visela, bylo to fakt hrozný, tělo jak hadr. Jestli mě chcete zabít, tak mi do něčeho přidejte tvrdý alkohol, to je jasné. Odemknul, vzal mě, strčil mě do vany, osprchoval mě čtyřstupňovou vodou. My jsme tam měli užitkovou vodu, a když bojler nefungoval, už byl vychladlý, tak ta voda měla teplotu jako ten potok, ze kterého jsme ji brali. Já jsem se nemohla bránit: „Ty mě chceš zabít, prosím tě, nedělej to, prosím.“ A to bylo dobře, pozor, on mě totiž podchladil, pak mě oblékl do pyžama, odnesl mě do postele, já jsem usnula jako miminko. Ráno otevřu oči a mě nic nebylo. Teď si říkám: „Co to mělo znamenat? Já musím uvařit.“ Měla jsem malé děti. A jak jsem si sedla, začalo to nanovo. Já jsem zase celý den prozvracela a od té doby jsem se nedotkla alkoholu. Já jsem dokonce asi patnáct dvacet let nepila ani víno ani ťuk, až poslední dobou, občas si s babičkou dám trošku vína, malinko, třeba deci dvě červeného. Bílé

nemusím. Nebo pivo docela si dám, ale jenom tak trošku na žízeň, ale nic víc mi to neříká. Ale kdybych do sebe dostala tvrdý alkohol, tak je po mně. Ale je to z toho, že to Nadjá vás chrání, protože vy byste se nedozvěděli ty informace, které máte. Já v té hlavě mám takové příjmové buňky, které bych si zničila. A věřte mi, že ten alkohol vám to ničí.

Co může být příčinou brániční kýly?

Ta bránice je vždycky de facto v trojce, to je záležitost třetí čakry, ale tam může být víc příčin. To by se muselo sáhnout do aurických těl, ale tam jde o to, že ta stěna praskne a dojde k prolnutí „jiného materiálu“.

Kde bylo možno vidět na obloze Davidovu hvězdu a kdy?

Letos v srpnu, to viděli všichni astrologové, se natočilo to naše místo, kde my jsme. Dokonce jsem to dostala od jedné pražské kamarádky, mám to někde v e-mailech, tam to bylo nádherně propojené a narýsované. To byla absolutně dokonalá Davidova hvězda. Víte, my jsme stroj, to fakt vypadá jako stroj nebo počítač, program a všechno se nastavuje a otvírá. Je to, jako když jste viděli Rubikovu kostku, vy s ní pohnete, jenom když se dotočí po určitých směrech. Tak funguje skutečně i náš Vesmír, tzn., že nejdříve se musí něco vyřešit, aby mohla být nástavba další. Všechno pokračuje, to je vývoj. Bylo to tam vyfocené a astrologicky doložené, bylo to hezky popsané, to se mi moc líbilo. Ona ví, že mě takovéto věci potěší, tak mi to poslala. A skutečně, tato doba, toto znamení otvírá opravdu příchod nového přinašeče, to dítě by se mělo narodit, měla by to být žena. Já to vidím tak na dva na tři roky maximálně a v pěti letech by už měla vyučovat, ta přinese pak další informace. Věřte mi, že si ráda sednu na židli mezi vás a budu ráda poslouchat.

Nad Betlémem ji viděli všichni pastýři a byla prorokovaná, nazývá se Hvězda betlémská.

To s tím nesouvisí, to je Davidovo uskupení planet, které je nad planetou, ale hvězda, která přijde, ta znova přijde, když se narodí to dítě, které se narodí. Andělé nám říkali, že lidstvo ji pojmenuje, to bude zase taková supernova, že ji pojmenují hvězdou míru, protože do té doby bude na planetě ještě docela rušno a moc toho míru nebude. Tak nás ještě čekají docela obtížné věci, které musíme překonat. My je překonáme všichni, nemusíte se bát, ale to je nastavené, to je dočišťování planety.

Povězte, prosím, něco o této hvězdě ze srpna tohoto roku.

Tato Davidova hvězda nebyla jednou hvězdou, to jste pochopili špatně, to bylo seskupení planet, které při spojnici dělaly Davidovu hvězdu, to je tzv. brána do vodnářského věku. To není konkrétní jedna hvězda, jak byste si představovali. To je seskupení, které vypadá jako skutečně prolnutí dvou trojúhelníků do sebe, kdy jeden znamená směr nahoru a druhý dolů. Tedy Bůh zanořený do hmoty a hmota vlastně v cípu toho Ducha. To je skutečně Jednota. Vidíte to? Jednota. Tady už není symbol kříže. Pro minulé tisíciletí byl symbol kříže, ukřížujte egoismus v čase a prostoru, tzn. emoce a logiku lidskou. To jsem vás učila. Dokud máte lidskou logiku, vidíte věci úplně jinak, dobré-špatné, bráníte se, vnímáte negativitu. Božská logika je jiná. Třeba láska

lidská (už jsem o tom dneska mluvila) miluje jednoho víc, druhého méně. To dělá egoismy, pak tomu Egu podléháte, žárlíte, bráníte se, zuříte na toho člověka, když se nechová tak, jak byste chtěli. Božská láska miluje skutečně všechny stejně, tam jsou jiná pravidla. To si můžete napasovat na všechno. Co se týká 3D, v běžném životě je úplně odlišné od páté dimenze. Ale to byla vlastně tzv. vlasatice při narození Krista. A to se bude odehrávat podobně, protože my se vyvíjíme, to se opakuje. Tyto situace se opakují a vždycky prvky informovanosti se opakují, takže ta skutečně bude. Oni nám řekli, že jakmile bude ta hvězda, ta jednotlivá až přiletí, tak všichni duchovní lidé budou vědět, že se dítě narodilo.

Mluvila jste o klonování a o úspěších medicíny, že budou lidé žít v budoucnosti až 300 let, ale odklonila jste se od toho a už jste se k tomu nikdy nevrátila.

Ano, tady bude vlastně opravována ta hmota. Vezměte si, když vám bude padat z baráku komín, namícháte maltu, koupíte si cihly a opravíte dům, abyste v něm bydleli. De facto, ten Bůh bude věčně zdravý, jakmile se dostanete do 5D stavu, tam bude minimální počet nemocí. Pozor, vy se ubráníte i bakteriálním věcem. Kdybych se potkala s jakoukoliv nemocí, já sice budu cítit, že se něco s tím tělem děje, že s něčím moje tělo bojuje, to cítím, že ty buňky najednou něco dělají, stačí den dva, pak to zmizí. Ale protože já vás miluju, pracuji jenom pro druhé, nedělám egoismy, ty moje buňky to nedělají, mají obrovskou síť a hlavně, tady je důležitá jednička, ta chrání vlastně imunitu člověka. Ta obranná síť je silná a ty buňky vám pomohou, ony se chovají jako vy. Jestliže ale vytváříte na každé čakře egoismy, třeba na dvojce neumíte odpouštět druhému člověku, už tady máte bolest, protože buňky v té úrovni neumí dělat to, co vy neumíte. Ony neodpouští, tedy nechají přemnožit třeba bakterii, která je zodpovědná za zánět močového měchýře. Tady vás vždycky dostihne to chování, které vy děláte světu, dostihne vás jako tělo. To je princip stoprocentní v celém Vesmíru.

A do budoucna se dopravujete obrovského zdraví jako Bohové, nicméně oprava vaší fasády bude zapotřebí. Má být na nás starších lidech vidět, že jsme starší, ale budeme plní energie. Nebudeme od mladých lidí odlišní tím, co nás pohání, protože ten Bůh bude stejný, vám stárne jenom hmota. Já jsem nikdy neměla pocit, že jsem stará. Já si furt připadám mladá a budu mladá až do doby, než zemřu. Já jsem říkala, že stav 3D je: „Jé, už je mi čtyřiapadesát, to je v pytli.“ Taková ta rozladěnost, to je blbost. Já vím, že v tuto chvíli jsem vždycky mladší než chvíli následující. Jsem furt mladá.

Po ránu mě brní kolem solar plexu. Mluví ke mně Bůh nebo mám zajít na neurologii?

Když vás nic nebolí a fakt to brní, tak se vám tam nalévá božství. Teď hodně lidí to cítí, hlavně po ránu nebo v noci, když se vzbudíte. Správně by vás mělo brnět celé tělo, ale to už byste na tu neurologii běžela, co? Víte, to brnění, které začalo, když jsem začala přednášky u lidí, to bylo právě, že jste byli hodně sevření, zablokovaní, tam jste to cítili intenzivně, protože najednou jste povolovali čakry, takže jste se sami nalévali do těch těl, a to je příjemné. Ten Bůh, když tam natéká, tak to brní, a pak se léčíte, protože doplňujete sami sebe do hmoty, která nejste, za kterou jste se dřív považovali, ale nejste

to vy. Pokud vás nic nebolí, tak si brňte. Kolikrát to vypadá, jako když ve vás je kocour, takové to mručení, to je super, to mám ráda.

Maminka má velmi výrazný ekzém na levé ruce a levé noze. Čím vším to může být způsobené?

Víte, kůže vždycky symbolizuje oddělenost. Oddělenost člověka v něčem, pokud je to ruka, noha a levá strana, tady byly nějaké prožitky do hmoty, tzn. vůči konkrétní osobě. V nelibosti, že někdo dělal špatné věci nebo dokonce je špatný, což v pozici Boha je to samé. Vy si třeba jako člověk nemusíte o někom myslet, že je špatný, ale když si myslíte, že dělal špatné věci, tak je to to samé, tam je rovnítko. A když je to do ruky, tam jsou lítosti nebo zášti. Když je to ve spojení s kůží, tak by to mohlo být nasměrováno samo k sobě. Zkuste si pohovořit s maminkou.

Ta kůže teď reaguje u hodně lidí. Já sama mám pocity. Já mám tedy zdravou kůži, ale mám pocity, že na mě někdo sahá. A to se děje, prosím vás, budete to mít, neblbnete. Nebo budete mít pocit, že tady něco najednou jako mravenčí, takové to šimrání, jak se otevírá kanál. Ten kanál se může otevírat různě. Zůstaňte v klidu. My totiž procházíme s planetou do úplně jiných vibrací a vaše těla postupují pomaleji než váš Duch. Tak než se úplně přesunete, budete mít divné pocity. Já kolikrát vím, že se mě někdo dotknul na ruce, a když se tam podívám, nic tam není, nic tam neleze, tak to přehlížím, ono to přestane. I takové věci můžete mít, tak se toho nebojte.

Také se s kůží mění vyživovací návyky. My se skutečně prolne do úplně jiného stravovacího systému. Neviděli jste někdo francouzský film „Nádherná zelená“? To bylo strašně krásné, jak ona tam něco snědla, a pak začala zvracet. Ano, přesně tak. Ta strava bude jednodušší, jemnější, bez nějakých extrémů, a to se musí samo překlenout. Víte, co bylo úžasné, když o tom mluvíme? Zrovna u mě byli moji francouzští vnuci, film jsem dostala od jedné známé a měla jsem to doma asi půl roku na CD a nebyl čas, já to ani neuměla pustit. A kluci si přáli, že bychom se večer koukli na nějaký film, tak jsem to vyndala a bylo to ve francouzštině. Oni to fakt potřebovali. Oba koukali, jak se může jinak žít, stravovat... No nádherné, já jsem se bavila. Pro mě to bylo trošku nečitelnější, já jsem tam měla tedy české titulky, protože francouzsky neumím, ale to bylo fakt úžasné. Ten film fakt přišel pro ně, to bylo super.

Může mít souvislost, když dcera léčitelky (bílá magie) se už několikrát pokusila o sebevraždu? Je možné, že to zažívá za matku?

Jestliže je dospělá, tak ne, ale tady je zasahování, tady je vidět evidentně zasahování. A hlavně, je to vždycky vzájemné. To znamená, jestliže léčitelka pomáhá druhým lidem, zasahuje do jejich osudů jakoby dobrem. Já tomu říkám, že bílí mágové „páchají dobro“. Co to znamená páchat dobro? Nedávno mě oslovila žena a říká mi: „Ivanko, vysvětlete mi dva pojmy, co to je páchat dobro a konat tělem?“ Dobré dvě otázky.

Páchat dobro znamená myslet si, že svět je špatný-dobrý. To je pozice bílého mága, kdy vidíte ještě svět v dualitě, konáte sice dobro, ale pozor, ubližujete v nevědomosti lidem, berete jim karmu, ale oni přišli sami naučit se být tím Bohem.

A konání tělem, to už je stav 5D, kdy já vím, že jenom tělem mohu napravit. Skutečně nejvíc pomůžete druhému člověku, který prožívá nějaké trampoty, když on sám za sebe se zklidní a naučí se vidět ten svět jinak. Netlačit, jenom v klidu vysvětlit, zklidnit toho člověka. Ale hlavně učíte svým příkladem. Lidé dřív nebyli zvyklí vidět klid v nějakých obtížných situacích a najednou uvidí, že to jde a že se všechno změní. Oni jsou vnímaví, ono je to napadne. Tehdy už se stáváte učitelem bez zasahování. A pozor, jak se jednou člověk něco naučí, už to je jeho, je to trvalý stav. A ne čekat, až nade mnou někdo zamává hůlkou a udělá abraha dabraka.

Pak se vyučují tím, že ta žena koná dobro, aby se jí to třeba vrátilo. Víte, jsou lidé, kteří jsou schopní ohromně pomáhat lidem, ale už vědí o karmě a myslí si: „Když já dělám dobro, tak sklízím dobro.“ A ještě tam může být zapasovaný jiný stav, to může být různé, to bych na ty bytosti musela sáhnout, ale nemůžu, protože by mě museli požádat a museli by vidět samozřejmě minimálně moje základní přednášky. Tak vidíte, nejde to. Ale tady bude hodně věcí, které se tam vyvíjejí. Možná ta žena neumí nedělat lítosti: „Když já pomáhám, to si nezasloužím a v životě mám tohle.“ Také to může být. Anebo vidí bezmoc, druhým lidem pomáhá a své dceři neumí. Tady může být hodně různých věcí zapasovaných, to bych ty lidi musela vidět, jak mluví, jak se chovají, pak už bych to dokázala rozlišit.

Je vůbec ještě cesta nechat se pokřtít? Děkuji. Z důvodů, že církev pracuje s dualitou.

Je to správně nastavené. Nezapomeňte, že vše je dobré. Lidem se muselo ukázat, že ten křest existuje. Ale on přijde sám, Duch svatý vás navštíví sám, to je to přepojení nahoru. Já už jsem se narodila pokřtěná Duchem, přestože jsem nebyla křtěná tady a nejsem členkou žádné církve, jsem pokřtěný jedinec. To je člověk, který už obrovsky miluje lidi, bez výjimky stejně, nikomu nepřidává, nikomu neubírá, to je stav Jednoty. To už je božský člověk, který žije nad hladinou třetího oka. To je stav, který se nazývá Kristus, kdy ukřižujete svoje Ego, nepodléháte egoistickému zákonu hmoty, tehdy skutečně je to živoucí Duch, který chodí ve hmotě. Na první pohled to nikdo nepozná, když to není nutné, aby se to vědělo. Věřte mi, nikdy jsem to nikomu nevěšela na nos, nikdy bych o tom nemluvila, jenže bylo nutné, abyste se dozvěděli základní principy, takže v době, kdy to bylo zapotřebí, jsem byla probuzená a použitá. To je všechno. Nicméně, bude vás hodně teď. Vy se k tomu všichni propracujete. Někdo dřív a někdo později. To je tzv. druhý příchod Krista, který byl signalizovaný, není v tom nic jiného. Systém tohoto božství v jednom člověku je systém svatého grálu. Ano, je to pohár naplněný Bohem. Tisíce let hledali tento pohár-svatý grál, spoustu lidí, hlavně mágů, protože chtěli vládnout světu. Chtěli mít všechno, aby jim hmota sloužila. Ano, to je skutečně pravda.

Ale pozor, dostane ho každý, až se k němu dožije, až odloží egoismus. Ale v té době už nebude toužit po moci, už nebude toužit po hmotě. Naopak, dostane ji tehdy, až se jí úplně vzdá. A až vás bude hodně, to je druhý příchod Krista, a ten už je hromadný, i to bylo avizováno a je avizováno Kristem v Bibli. Tak vidíte, že všechny pravdy, které tam jsou, zůstanou skryté v době, kdy by ho hledal ten černý mág a chtěl ho zneužít. Vidíte to, ono to skutečně pracuje, já jsem skutečně „nenapadnutelná“. Nedávno jsem to vyprávěla, protože mám kamarádku, která je veliká duše, je fajn, nicméně minulostní

karma je neúprosná. Má syna, přes kterého chodí velmi temné bytosti. On je strašně fajn, ona ho miluje i takového, to je správně. Jednou měla zážitek, který vám budu vyprávět, abyste viděli a už jsem to dneska říkála, kdyby jakýkoliv černý mág na mě cokoli udělal, vyslal, tak se trefí sám do sebe, protože já jsem uvnitř jeho vlastní božství. A tam byl zážitek ten, že v době, kdy už byly venku přednášky, ona mě poslouchala a on vtrhnul do místnosti a něco jí chtěl zase vyčítat, něco udělat, načež uviděl na té obrazovce mě a štěknul nějakou nadávkou. A ona říká: „Ivanko, to jsem nikdy nezažila, najednou se vyděsil a řekl: „Promiň, promiň, promiň,“ vycouval a zavřel za sebou dveře. Já jsem koukala jak blázen, v životě se nikomu neomluvil a tobě v té obrazovce se omlouval.“ Ano, jakmile udělal i ten útok verbální, cítil, co se mu děje s nitrem. Protože člověka bez karmy Bůh chrání. Jestliže nějaká buňka vás chce napadnout, On vás uzavře, izoluje vás, aby k tomu napadnutí nemohlo dojít. A to je v tom systému svatého grálu ta nejvyšší moc, kterou máte.

Ono se to skutečně děje. Mnozí lidé by třeba chtěli, aby toho bylo víc. Ne, ne, ne, to nejde, vás je skutečně velmi málo, přestože vás je hodně. A je to správné množství, po větším, ani o jednoho víc, netoužím. Jste všichni ti, kteří tu máte být, tak tu jste a ti, kteří to mají poslouchat, tak to poslouchají, ostatní ne. Ti nejsou připraveni. A člověk, který by takto vylezl ven, těžko umí zase zmizet. Splním úkol a odejdu, pak už si budete žít vaši praxi a můžete pak, když budete chtít, jednou za mnou přijet do Mnichova, už se na to budu těšit. Víte, lidé, kteří v 5D žijí, prožívají nádherné stavy takových jakoby komunit. Tam jsou všichni spokojení, ať dělají, co dělají, pracují nebo se baví, cokoli se dělá, dělá se z nezištných důvodů. To je nádherná atmosféra bytí. Když se sejdeme doma, to je něco nádherného. I návštěvy, které chodí k nám. Máme plný dům lidí a zahradu a děti a všichni jsme rodina, ať rodinou biologickou jsme nebo nejsme. To je strašně fajn. Tak bude ten svět skutečně vypadat. Oni říkali, že se máme na co těšit, ale bohužel, musíme do toho projít přes hodně velké mizérie, takže vydržte.

Já jsem ještě zamluvila ten křest. Víte, to je jenom symbol, u té církve je to symbol toho křtu. Bylo nutné, aby se to používalo, ale věřte mi, vaší vlastní prací na vaší morálce a duchovnosti při vstupu do Jednoty, ten křest přijde seshora a sám. Je tedy dramatický, už jsem se o tom zmínila, to přežijete.

Jak správně reagovat na prosbu člověka nemocného s Alzheimerovou chorobou, roztroušenou sklerózou, který připraví koncept přání na dobu, kdy se ocitne ve stavu, kdy už o sobě nemůže vědomě rozhodovat, buď z důvodu demence, vegetativního přežívání. Jedná se např. o odpojení od umělé výživy. Příbuzní mají vykomunikovat tato přání s lékařem. Lze vykonání této lidské prosby brát jako vyšší vůli?

Tady je zapasováno víc věcí. Za prvé to, že ten člověk na vás uvrhne prosbu a pozor, vy jste pak zodpovědní nejenom běžně v lidském smyslu, ale i před tím zákonem. U nás jsou ještě zákony takové, že není ta eutanázie úplně vyřešená a je to pak velice obtížné pro vás a ještě to máte prosadit. To je těžké. A ještě vás někdo i odsoudí. Ne, ne. Vy byste měli konat tak, pokud ta prosba tady je, vy byste se měli snažit se podle toho zařídit, ale pokud byste cítili z vnějšího světa odpor nebo nějaké obrovské negativní komplikace, nemůžete jít hlavou proti zdi. Je to hodně těžké. Jsou různé

možné varianty konání a situací, to se musí řešit krok za krokem. Hlavně se toho nebojte. Když se toho budete bát, bude se to komplikovat. Když to odevzdáte boží vůli, přijde ta pomoc skutečně ze všech stran. To je strašně důležité vědět. Tak zuby nehty nebušit do toho světa, neprosazovat tu cestu, ale ona se určitě najde.

Nedávno mi někdo vyprávěl, už nevím kdo, že to zažil s rodinným příslušníkem a i ti lékaři věděli, že by toho člověka udržovali ve velice zbídačeném stavu, a to nebylo nutné. Vezměte si, když je člověk velice nemocný a má bolesti a vy mu prodlužujete ten život ještě nějakými kapačkami, to je za trest. Každý z vás, když se vsune do té druhé pozice, musí vědět, že to byste nechtěli. Bolí vás tělo, chcete odejít a teď vás někdo nutí chemicky tady zůstat.

Kdo je matka té dívky „Mesiášky“, která se má narodit?

Tak za prvé, když to někdo bude, jako že to někdo bude, tak to bude vědět jen ta matka s otcem nebo ani oni ne. Rozhodně to nesmí vědět větší množství lidí, protože dovedete si představit, co by lidi dělali? A to dítě potřebuje klid a pohodu a úplně obyčejný lidský život, běžný, aby se mohlo vyvinout do těch pěti let v klidu a v pohodě a aby to božství přes ní začalo mluvit. Tak si nedělejte iluze o tom, že se to dozvíte dřív, než se někde objeví. Je to také čistá panna, jako byla panna Marie. Pozor, panna Marie byla panna Marie, ale nebyla panna lidsky. To je skutečně iluze, protože panna je synonymum duchovní čistoty. V tom smyslu jsem porodila dvě děti a jsem pannou. Člověk, který dosáhne kristovství, pokud je to žena, tak je to panna, pokud to bude muž, tak to bude vlastně panic. Ano, je to čistý božský člověk. A věřte mi, já panna nejsem, ale vidíte, jsem, duchovně jsem. Ta bible překrucuje různé věci a je to záměr.

Narodí se v Čechách?

Ano, narodí se v Čechách.

Jak to bylo s pannou Marií?

To už jsem vám řekla.

Platí učení Ježíše i pro 5D?

Ano, vždyť on nám přinesl základní informace pro 5D. To jsou věci, které vás dneska učím v praxi, abyste se tam jakoby dostali. On to přinesl záměrně do nižší třídy, protože bylo zapotřebí, abyste se připravili. A dodnes v tom má spousta lidí maglajs, nerozumí tomu. Ale všechny věci, které tam jsou, jsou absolutně pro vás čitelné a zřetelné. Všechno, co se tam odehrává, je z jeho konání příprava pro 5D. Vy se to musíte naučit v praxi, to je všechno. Neboli být obyčejnými lidmi.

Co s tlakem v dlaních? Cítím energii a nevím, co s tím. Vnitřní horkost, zvýšení energie v těle. Co to znamená?

Tam někde může být zúžený kanál. To se může stát, že je to nerovnoměrné, správně by to mělo být rovnoměrně, žádné tlaky. Rozhodně si nedovolte žádné hazardování s hadí silou. Ta hadí síla vám vyjede sama a musí mít připravený kanál, tzn., všechny čakry musí být otevřené. Jakmile by člověk hazardoval, pak už by se teploty různě míchaly v těle a mohlo by to vyjet úplně někde jinde.

Jinak většinou, když jste naplnění božstvím, hlavně ze srdce, tak začnete mít pocity horkosti v rukách. Já jsem to ani o sobě nevěděla. A bylo dobře, že jsem to nevěděla, já bych toho ani neuměla využívat nebo také i zneužívat, pozor, nikdy. Já jsem se to dozvěděla přes moji maminku, to byla sranda, a pak také přes mého přítele, který ze mě v tu dobu byl vyděšený. Pozor, do aury se sahá i ze vzdálenosti, nemusíte sahat na tělo, ale i ze vzdálenosti. Já jsem se jednou vrátila z asi sto kilometrů vzdáleného místa, kde jsem byla u jedné známé ženy, která byla hrozně fajn. V noci, když jsem u ní spala, přišel anděl. To bylo jedno z prvních setkání a on mi říkal: „Zkus občas takhle lidem sáhnout v blízkosti.“ Já říkám: „A co se bude dít?“ - „Uvidíš.“ Když jsem se vrátila, ten můj partner byl takový rozladěný. Ptám se: „Co ti je?“ - „Mně bolí tak paty!“ Já říkám: „Hele, Irena mi radila, schválně, jestli to ucítíš.“ On: „Prosím tě, takové blbosti!“ - „Já to taky nevím, jestli je to blbost nebo ne, tak jenom z dálky takhle sáhnou.“ A bylo vidět takové pohrdání a najednou jeho výraz tvrdnul a říkám: „Co ti je?“ A on: „Mně ta pata brní, dej to pryč. Nebrní, dej to tam, brní.“ Zkoušel, co to udělá.

Pamatuju si, jak jednou moji maminku bolelo rameno. Stály jsme na zahradě v takové dlážděné uličce a ona měla takový útrpný výraz. Říkám: „Co ti je, mami?“ - „Mě tak bolí rameno.“ A já tak lidsky jí říkám: „Miláčku můj malej,“ a sáhla jsem jí na to rameno a tu ruku jsem tam nechala a něco jsem jí říkala, něco jsem jí ukazovala druhou rukou a najednou ona mě do té ruky plácla. Říkám: „Co děláš?“ Ona: „Já? Co ty děláš? Mně to rameno začalo brnět.“ A já jsem se vlastně dozvíдалa z toho vnějšího světa, co se dělo, ale nikdy bych to nezneužívala. Já bych s tím neuměla tenkrát ani pracovat, já jsem věděla, že to není mým úkolem, že to zkrátka je energie, která tam je. Ano. Jestliže se začnete dotýkat druhého člověka, začnete potom cítit, co kde jak ho bolí, ale to jsou jeho věci. Nikdy je nesmíte sundávat. Vlastní vůlí už vůbec ne.

Někdy, když je ta energie hodně vzdálená, kdyby třeba byl vedle mě hodně negativní člověk a já jsem od něj hodně vibračně vzdálená, tak mi stačí, že ho třeba obejmu a mě strašně zabolí ruka, protože já to cítím, ale já to nesundávám, já to jenom respektuji. Někdy se leknu, to je pravda. Někdy je to překvapující, jako když na vás někdo udělá „bububu“, ale bolí to. Pozor, a to také musíte přehlížet, musíte vědět, že oni jsou vy a vy jste oni. A když přicházeli ke mně a já jsem je vyučovala, pak se to pouštělo, pak se to odlepí, ale samo. To už pak smíte strčit do ohně nebo do vody. To už je očišťující. Lidé sami, až se naučí odpouštět, to už jsem říkala, tak sami smíte užívat vody jako očišťovadla. Ale jediné v případě, že sami umíte odpouštět, že dvojku umíte. Vy nemůžete po Bohu chtít, aby vám odpustil vaše vlastní hříchy, když sami neodpouštíte druhým lidem. To je strašně důležité. A také je důležité vědět, co to odpouštění nebo neodpouštění je. **Neodpouštění** je, že vám vadí, co dělá druhý člověk. On vám to slíbil, abyste zjistili, jestli vám to vadí nebo ne. Tak to je vaše vůle, že on vám to dělá. Tak proč by vám to mělo vadit? „Vždyť jsem to chtěl.“ To mi jedna paní napsala: „To jsem ale byla pěkněj vůl.“

Vážená Ivanko, nejprve velký dík za vše. Omlouvám se, ale mám více dotazů. To, že jste mi přišla do života, je v souladu s božím, tedy mým plánem, tak bych o tom neměla dumat. Stalo se to proto, abych rychleji

pochočila, protože jinak by mi to trvalo ještě sto let a já už musím zrychlit?

Ne, je to proto, že jste byla připravená. Nikdo by se neměl v tomto podceňovat. Když je žák připravený, vždycky přijde učitel. Je jedno, jak učitel vypadá, jakým způsobem vyučuje. Vaše Nadjá je geniální, ono vás vždycky připraví na pochopení těch věcí, ale hlavně nejgeniálnější je to vaše božství ve vás, které si zvolilo ten osud. Je jedno v jakém bodě, roce života mě máte naprogramovanou, tam se křížíme. A skutečně, vidíte, je to dokonalé, nemusíte se se mnou ani setkat fyzicky, jde to i přes ten internet. Tam je informace božího slova, které čistí. Ale jde o to, abyste to pochopili a konali. Abyste se to naučili žít. To je velmi důležité.

Jak je to vlastně s vůlí např. v případě útoků? Musím s pomocí vůle ovládnout svou emoci, abych neudělala zápis, takže vlastně použiji svou vůli, kterou ale nemám prosazovat.

Ne, ne, ne, tady už se hodně šponujete. Uvědomte si, někdo na vás zaútočí, on zaútočí, on to udělá tělem. Vy nesmíte prožít negativní emoci, ta je vám podstrčená z hladiny egoismu. Vy musíte soucítit s tím člověkem. Pozor, on na vás zaútočil proto, že jste měla karemní zápis, jinak by nezaútočil. Je to vždycky vaše vina, i když to tak nevypadá. Vy jste ten původní, kdo si to zaslouží. Proč bych se na toho člověka měla zlobit, že mi to udělal?

Já jsem vám dneska vyprávěla, jak jsem obrovsky milovala člověka, co nám zdemoloval byt. To bylo úžasný. Já jsem viděla, že na takovou věc já neumím zareagovat nitrem. To bylo tak osvobozující. O to se tu jedná. On vám přijde poslední odpor jako by vyčistit. To je ve všech pravidlech každé té čakry. Vaše vůle je to, co se děje. To je právě těžké pochopit. Vaše vůle je to, co vám ten člověk udělal. To je těžké pochopit. Ano, je to proto, že v minulosti jste vytvořili odpor. Už jsem to řekla. Jestliže se něčemu bráníte v cestě A až B, vytváříte nepokoru, to znamená karmu, která se vám přeneso o čas kousek dál vašeho těla nebo ve vašem životě, abyste si to po čase zase zkusili, jestli už to umíte přijmout nebo ne. Na to se zaměřte, prosím vás. To je pak karma toho člověka, jakmile vám ublíží, tak on si ji udělá sám. Jakmile to pochopíte, už vám nikdo nebude nic dělat.

Proč je na vašich přednáškách více žen než mužů?

Teď už je mužských hodně. Ale dřív, když jsem byla doma, tak chodilo tak osmdesát, pětaosmdesát procent žen a zbytek tedy těch mužů, asi patnáct a i deset. Je pravda, že většina těch mužů se mě bála. Je to záměrné vývojově, ale oni to dohání, teď už jich je opravdu hodně. Dokonce někde, já mám pocit, že v Táboře, bylo snad padesát na padesát. To už bylo extrémní. A jsem vždycky ráda, protože těch mužů je sice málo, ale jsou velmi dobří. Ti už to potom skutečně žijí v té logice, v té božské logice. Nicméně, je to proto, že žena je emocionální záležitostí. Víte, muž a žena dohromady tvoří jednu bezpohlavní bytost. A v posledním životě se sloučí, to jsem vysvětlovala. A žena znázorňuje emocionalitu té poloviny jedné a muž znázorňuje logiku. V tom mužství a ženství stále ještě máte díl emocionality a díl logiky. Ale žena to má většinou jinak nastavené. Může to být skutečně v extrému i opačně.

Zažila jsem muže, kteří byli emocionální, zrovna u nás v rodině. Můj tatínek byl lítostivý, dojímal se, vysvětloval věci, které měla říkat maminka. Moje maminka ne, ta byla razantní, striktní, logická, buď to bylo černé nebo bílé, nic mezitím. A já jsem na to koukala jak střevo, protože většinou v jiných rodinách ostatních dětí to bylo jinak. Ale tak to mělo být, abych se to naučila respektovat. Táta se mnou mluvil o problémech, maminka to neuměla, maminka málo uměla dát lásku, přestože milovala, ale neuměla to projevovat. Táta zase až moc. To byla docela sranda s nimi. Já jsem věděla, že ta komunikace je velice, velice důležitá v tomto směru. Ale pravdou je, že můj otec byl víc duchovní, přestože byl muž. Takže, když jsou muži duchovní, tak jsou hodně dobří. Ale ženy mají blíž k Bohu v tom smyslu prožitku, mají emoce. Bůh se nedá logicky vymyslet. Pouze mi bylo dáno, abych vám logicky vysvětlila přechod. Když se přestanete bránit, zlikvidujete sídlo egoismu ve svém těle, ano, v levé hemisféře. Tím se prolnete do souhlasu původní vůle Boha. To je jediné, co může člověk přinést. Napřed přišla troška logiky, ale Boha můžete zažít, ne ho vypočítat. To přijde až v pozdějších vyšších fázích a v jiných dimenzích, teď ne. Proto chodí víc žen, protože to božství záleží na pozitivních emocích.

P.S. A ty prdele a tak, ty jsou ve vašem podání prostě úžasné! /smích/

Já vám děkuji.

Co udělat, když vás někdo prokleje?

Za prvé o tom někdy ani nevíte, ale většinou se to dozvíte. Nicméně, měli byste obrovsky soucítit s tím člověkem, nemít mu to za zlé. Když mu to máte za zlé, už máte vztahovku, že vám to udělal. Za druhé máte být připravená na jakýkoliv dopad a vědět, že až přijde, tak to zvládnou. Já jsem to sama zažila, už jsem to vyprávěla na přednáškách. Ono to pak trvá nějaký čas, pár let, ale nebojte se, přežijete to. Když se vám to podaří, že sami někoho proklejete, můžete hned odvolávat a hned prosit za odpuštění, protože co asi se stane člověku, který prokleje druhého člověka. Zkuste si to představit. On zaútočí, obrovsky zaútočí, proto na něj bude zaútočeno v pozdějším čase jeho hmotného těla. Máte mít už jenom soucit s tím, co ten člověk sám sobě učinil, už vás chrání. Až se dostanete do stavu Boha, už vám nic nehrozí. Kdyby na mě někdo zaútočil kletbou, už se mi nic nestane, vůbec, už nemusím dělat nic. Já tu prostě nejsem. A ten člověk sklídí sám. Ale tady už musí být stav bez karmy, to už je vyšší fáze.

Vidíte, jak se to mění? Každá dimenze má úplně jiná pravidla, která nastavují a postupují dál, ale k tomu se dopravujete jenom svou duchovní prací a čistotou, k tomu jednou dorazíte. A věřte mi, někteří z vás jsou velmi, velmi čistí. Až neuvěřitelné, jak se poslední dobou potkávám s lidmi, kteří jsou čistí. Víte, jakou mám radost, když mě nic nebolí, když je okej? To je úžasné, fakt jste čistí. Neuvěřitelné, to je božské.

Vše je dobré, tedy i moje spotřeba vína?

Ale ano, věřte mi, že když se dostanete do alkoholismu, máte ho v osudu, musíte si ho prožít. Ano. Hlavně, že to berete s humorem, výborně. /smích/

Ne, ne, jsou věci, které by člověk skutečně měl brát jenom jako skutečně život, ale žít ho, ne protrpět. A to je strašně důležité. Vám ještě slouží humor, máte ho k dispozici,

tak ho využívejte, hodně vám pomůže. Tady ještě ano, nahoře už není. Totiž nahoře nejsou mizérie, proto když nejsou mizérie, nemusíte si pomáhat berličkou zvanou humor.

Mám vznětlivého muže. Jak konkrétně mám zasáhnout, aby si na mě příliš nedovoloval? „Příště si to nedovoluj!“ je pro něho málo stimulující a vyhrožování se přičí mně.

Víte, na někoho neexistuje žádná „berlička“. Je pravda, že byste měla vyzkoušet pár věcí, něco by možná zabíralo. Na mého prvního muže nezabíralo také nic. Člověk by měl vyzkoušet jenom něco dalšího, a pak zase něco jiného, pak ještě něco jiného. Potom už vyčerpáte všechny možnosti, a když zjistíte, že to nezabírá a už vám ani nevádí, že to ten člověk dělá, pak můžete s čistotou odejít. Ale musíte fakt mít čistý štít. Je pravda, že se nedělá vyhrožování, ale někdy, pozor, někdy se musí skutečně využít jako jedna z posledních variant. Co kdyby to zabralo a co kdyby skutečně mu to pomohlo a přestal by to dělat. Tady úmysl váš je čistý, přestože se vám to přičí. To je fajn, to se mi líbí, nicméně někdy i jenom to vyzkoušet, to bububu, třeba se lekne, že o vás přijde.

Někdy je to marnost nad marnost. Protože jsem váš učitel, musela jsem si prožít úplně všechno, věřte mi, že vím, o čem mluvíte. Nicméně, dá se z toho vyjít. Udělejte pro něj všechno. Zapomeňte na sebe. Udělejte pro něj všechno, aby to nedělal, a až vám to bude jedno, pak vám i to božství samo může říct, jak z toho ven, anebo se to samo vyřeší. Někdy je to velice těžké. Lidem špatně dochází, že „jak se do lesa volá, tak se z něho ozývá.“ A je obtížné být hodnou a milující ženou, když máte takového partnera. Lidé si ani neuvědomují, že by se jim také nelíbilo, kdyby se k nim tak někdo choval. Většinou o toho partnera přijdou. Potom si drbou hlavu, když už je pozdě. A pak dostanou partnera, kterého si zaslouží. To pak je maso.

Mám stále zdravotní problémy, i když se snažím všechno a všechny lidi přijímat. Co s tím? Děkuji.

Někdo si myslí, že už přijímá věci, jako ta paní, co jsem o ní dneska vyprávěla. Vidíte to a byly tam schované egoismy. Tady bychom si asi potřebovali popovídat nebo si alespoň napsat, ale těch dopisů je teď tak strašně hodně a já jsem se k tomu ani tento týden nedostala. Napsala jsem pár dopisů, a když pak dva tři dny nejsem doma, přijde třeba čtyřicet padesát a víc a zase se zahltím, zase to doháním, je to těžké, fakt je to těžké. Nicméně, těch audiopřednášek je nahraných hodně. Tady máte adresu na Dana, Dan vám pošle audiopřednášky, poslouchejte, protože v přednáškách je hodně informací, většinou to, co potřebujete, zrovna já budu říkat. To tak je, Nadjá vám pomůže. Ale hlavně, buďte si jistí, platíte platby, až když to umíte. Až když umíte se trošku změnit, odbourat negativní emoce, pak nastává doba placení, ono to má nějaký dojezd. Ale musela bych si na vás sáhnout, jestli tam ještě něco neodžíváte a hlavně, platby jsou vždycky starší. Já nevím, dva tři měsíce, pět let, někdo měl teď zápis dvacet dva let. Ano, po dvaadvaceti letech zaplatíte nějaký odpor, který jste tam udělali, tak až se to dočistí, pak skutečně budete zdravější, ale to si musíte zkrátka odžít.

Kdy se vtěluje duše? Již při početí?

Záleží na tom, je to různé, tam je rozmezí několika měsíců, dokonce i čtyřech pěti. Když se ta duše sem těší, má krásný úkol, tak může být hned. Ale věřte mi, některé duše létají jako satelit okolo matky a do té hmoty se jim nechce, protože vědí, do jakých průserů lezou. Je to fakt různé.

Je nějaký začátek a konec duše?

Ne a to se nedá ani rozumově pochopit tím, co máme k dispozici – mozkiem. Protože vy nedokážete pochopit, že začátek a konec neexistuje. To člověk neumí. Mozek je nastavený lineárně. Skutečně. Furt ještě bude: „Co bylo před? Před Velkým třeskem a ještě kousek předtím? A někde to přece musí začínat a končit?“ To jsou věci, které nepochopíte. To pochopíte až ve vyšších dimenzích, až se tam dopracujete. A teď ani nemá smysl o tom hovořit.

Já jsem ve Znojmě dostala nádhernou otázku, tam mi dva takoví šprýmaři kluci napsali, jestli bych jim mohla vysvětlit šestou, sedmou, osmou dimenzi. Já jsem jim řekla: „Já to nevím a i kdybych to věděla, tak vám to neřeknu, protože byste se posrali strachy.“ Představte si, že v první třídě, kde máte matematiku počítání do deseti, by vám někdo řekl, že existuje deskriptivní geometrie, anebo rovnice o deseti neznámých. Tak se zblázníte. Ale když třídu za třídou si prožijete ty matematické vzrůsty, tak to běžně zvládnete, až když tam dožijete. Ještě neumíte pátou dimenzi a už chcete vědět, co jsou vyšší dimenze, to nejde, ne, ne, nepátrejte, to je zbytečné. Pro vás nejdůležitější je, jak se naučit žít ve spokojenosti v tom, co teď žiju. To je pro vás úkol jako buňky těla. A když chce člověk vidět víc, je to jako buňka, která by se zajímala: „Co jednou bude, až budu neuronem?“ A zatím je v kůži, jo? Vůbec si to nedokáže představit. To nejde.

Občas za mnou v noci přicházejí vibrující světlo, jakoby do mě vstupuje, je to příjemné, co to znamená?

Ano, to je božství, to je příjemné. To si užijte. Výborně. Pozor, nechtějte, aby to zůstalo, máte být inertní, jinak o to přijdete. Vy si jenom prožijte ten pocit, to božství je zvláštní záležitostí, to jste vy. To jste vy, tam je obrovské nádherné světlo, obrovská blaženost, kdy jenom vibrujete, ještě dlouho to zůstává. Nicméně pocit: „Jé, aby to zůstalo!“, to už je vzrůst Ega a okamžitě to zmizí. Vám to má být jedno. To je to odevzdání. A je velice důležité to vědět. Vy musíte odevzdat i sami sebe i ten pocit oddělenosti.

Pokud se stejné duše rodí blízko sebe, budeme se spolu vídat v dalších životech?

No jasně.

Říkala jsi, že planeta je v 5D a kdo patří do 5D, tak v dalším životě se narodí do 5D. A kdo je ve 3D, tak v dalším životě do 3D, ale na jinou planetu.

Víte, božství je univerzální. Já si pamatuju, jak jednou moje starší dcera, ona je super, říkala: „Mami, já vím, že když už se nenarodíš do hmoty, stejně pořád budeš v nějaké formě se mnou.“ Ano, božství je univerzální, i když moji formu eventuálně už nikdy neuvidíte, vždy budu s vámi jako to univerzální božství, protože tady jsme stejní, jsme společní. Vy totiž vůbec nevnímáte, že sami sebe přese mne učíte, přes formu, kterou

vidíte ještě jako oddělenou, ale jste to vy. Vy, kdo jste si zvolili do osudu mě jako tuto formu, tento tvar a já vás. To je realita Jednoty.

A já už, bohužel, nemohu zodpovědět zbylé otázky, už to musím ukončit, nicméně chci vám říct, že se na vás dívám jako na děti. Už znám mnohé tváře a vidím, jaké pokroky děláte. A mám z vás velikou radost, jako z dětí. Protože vyciřuji, že je na světě už lepší atmosféra. Jsou tu prvky, které sem patří. A věřte mi, záleží jenom na jedné jediné věci. Na tom, co přidáte na planetu. Jestli přidáte odpor, budete odvrženi, když přidáte věci v klidu a v míru, jenom řešení tělem, budete obrovsky chráněni, protože jste jedno. Jste Bůh ve hmotě, který sem patří, protože se chováte jako v 5D, a tak sem patříte na toto místo v pravý čas. Tak se držte, přeji vám hodně štěstí, hodně sil, hodně pochopení a nebojte se, protože informace, které budete potřebovat vědět, vám budou řečeny, byť přes ústa jiného člověka, ale stejného Boha. Mějte se hezky, bylo mi potěšením. Amen.